

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 14. 11. 2016 v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kurfiřta a soudců přisedících Marie Novákové a Jaroslavy Vavrouchové, takto:

Obžalovaní

D. K.

nar. xxxx v Brně, trvale bytem Xxxx, v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody ve xxxx,

J. K.

nar. xxxx v Brně, trvale bytem v Xxxx, v postavení spolupracujícího obviněného podle § 178a tr. řádu,

Ing. J. H.

nar. xxxx v Brně, trvale bytem xxxx, bytem v Xxxx,

Mgr. P. Š.

nar. xxxx v Brně, trvale bytem xxxx,

M. K.

nar. xxxv Brně, trvale bytem xxxx,

D K C G , a. s.

IČ 27746551, se sídlem Praha 1, Dušní 112/16, v současné době v insolvenční správě,

j s o u v i n n i , ž e

v období od 1. 1. 2010 do 19. 6. 2012, v Brně, Praze a na dalších místech, dále popsáním společným jednáním v úmyslu zkrátit daň se podíleli v řetězci personálně propojených obchodních společností na vytváření fiktivních faktur, nepodložených zdanitelným plněním, zahrnutých do účetnictví a daňových přiznání obchodních společností, sloužících k podvodnému snižování daně z přidané hodnoty a daně z příjmu právnických osob u společnosti DKCG a. s. IČ 27746551 se sídlem Praha 1, Dušní 112/16, (dále jen „DKCG“), konkrétně:

- obžalovaný **D. K.** jako osoba fakticky ovládající společnost DKCG s cílem snížit daňový základ z vysokých příjmů z poskytovaných reklamních služeb, vytvořil skupinu dalších jím řízených nebo fakticky ovládaných společností: služby a servis s.r.o. se sídlem Brno, Skalky 2918/28, IČ 27705897 (dále „služby a servis“), Podnikatelské služby s.r.o., se sídlem Brno, Skalky 2918/28, IČ 27759768 (dále „Podnikatelské služby“), BKST45 s.r.o., se sídlem Tišnov, Bezručova 1751, IČ 26285410 (dále „BKST45“), Reklamní služby a servis 2010 s.r.o., se sídlem Brno, Skalky 2918/28, IČ: 29201870 (dále „Reklamní služby a servis“), do kterých v lednu a únoru 2010 dosadil jako statutární orgán obžalovaného J. K., společnosti TR3 s.r.o. (dříve two brothers s.r.o.) se sídlem Tišnov, Bezručova 1751, IČ 26928442 (dále „TR3“), A5 a.s., (dříve KTRA5 a také TBMedia a.s.) se sídlem Brno, Elgartova 497/12, IČ 27690920 (dále „A5“), a Beretis a.s. (dříve tb group a.s.), se sídlem Praha 2, Wenzigova 1861/7, IČ 26946963 (dále „Beretis“), do kterých dosadil jako statutární orgány a členy statutárních orgánů obžalované J. K. a Mgr. P. Š., v součinnosti s nimi a s obžalovaným ing. J. H. a s jejich vědomím, a od 3. 4. 2012, kdy byl dodán do výkonu trestu odnětí svobody i v součinnosti s M. K., členkou představenstva DKCG;

vystavoval a nechal vystavovat za společnosti TR3, A5, Reklamní služby a servis a Beretis pro DKCG jako koncového odběratele dále uvedené fiktivní faktury s předmětem plnění služby či zprostředkování spojené s reklamní činností, které však uvedenými společnostmi ve skutečnosti nebyly provedeny, a dával pokyny obžalovanému ing. J. H., aby uvedené faktury za účelem zkrácení daní zahrnul do účetnictví DKCG a Beretis, na jejich podkladě obžalovaný K. nechal zpracovat a u příslušného finančního úřadu podat nepravdivá přiznání k DPH a DPPO společností DKCG, Beretis a ostatních výše uvedených společností;

za účelem simulace obchodních vztahů mezi společnostmi služby a servis, Podnikatelské služby, TR3, BKST 45, Reklamní služby a servis, Beretis a DKCG, společně s obžalovaným J. K. zakládali bankovní účty uvedených společností, ke kterým měl dispoziční

práva obžalovaní K., K., Mgr. Š. u Beretis a od 3. 4. 2012 M. K. u DKCG, z účtů DKCG převáděli finanční prostředky zahrnující zkrácenou a neodvedenou daň na bankovní účty dalších společností, oproti níže uvedeným nepravdivým fakturám, aniž by k těmto převodům existoval ekonomický důvod, převedené finanční prostředky z těchto účtů vybírali v hotovosti nebo převáděli na bankovní účty dalších společností a vybírali v hotovosti a následně je použili ke spotřebě a k jiným nezjištěným účelům;

po nástupu do výkonu trestu od 3. 4. 2012 do 19. 6. 2012 D. K. ve stejné činnosti pokračoval formou písemných a ústních pokynů předávaných z věznice xxxxxx prostřednictvím obžalovaného Mgr. P. Š. a jeho zaměstnanců, které prováděli obžalovaní M. K., společně s J. K., Mgr. P. Š. a Ing. J. H.;

takto společným jednáním s ostatními obžalovanými úmyslně zkrátil DPH v bodech 1. – 28. a DPPO za roky 2010 a 2011 ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 1, v celkové výši **288 982 125,-Kč**,

- obžalovaný **J. K.** v době od 1. 1. 2010 do 19. 6. 2012 v úmyslu snížit daně u DKCG, po dohodě s D. K. se stal členem představenstva DKCG, na začátku roku 2010 se na popud D. K. stal jednatelem v BKST45, Reklamní služby a servis, služby a servis, Podnikatelské služby, podepsal za BKST45 a DKCG Smlouvu o dílo a Smlouvu o obchodní spolupráci za účelem předstírání obchodních vztahů mezi společnostmi a předložil je v lednu 2011 při místním šetření finančního úřadu, s vědomím, že se jedná o vzájemně propojené společnosti ovládané a řízené D. K., které nemají žádné zaměstnance, nevykonávají žádnou činnost a byly založeny, opatřeny a provozovány za účelem vystavování fiktivních faktur sloužících ke zkrácení daně u DKCG, za Reklamní služby a servis_podepisoval příznání k DPH od 2. čtvrtletí 2010 do 1. čtvrtletí 2012 s nulovým výsledkem, i když věděl, že na bankovních účtech společností probíhaly finanční transakce v řádu desítek miliónů korun, v průběhu let 2010 až 2012 vybíral v hotovosti peníze z bankovních účtů DKCG, Beretis, Podnikatelské služby, služby a servis a Reklamní služby a servis, za DKCG dne 12. 1. 2012 a 24. 4. 2012 uváděl při místním šetření Finančního úřadu pro Prahu 1 vědomě nepravdivé skutečnosti o rozsahu daňové povinnosti této společnosti, aby znemožnil odhalení zkrácení daní u DKCG;

za účelem simulace obchodních vztahů mezi společnostmi služby a servis, Podnikatelské služby, TR3, BKST 45, Reklamní služby a servis, Beretis a DKCG, společně s obžalovaným D. K. zakládali bankovní účty uvedených společností, ke kterým měl dispoziční práva obžalovaní K., K., Mgr. Š. u Beretis a od 3. 4. 2012 M. K. u DKCG, z účtů DKCG převáděli finanční prostředky zahrnující zkrácenou a neodvedenou DPH na bankovní účty dalších společností, za níže uvedené nepravdivé faktury, aniž by k těmto převodům existoval ekonomický důvod, převedené finanční prostředky z těchto účtů vybírali v hotovosti nebo převáděli na bankovní účty dalších společností a vybírali v hotovosti a následně je použili ke spotřebě a k jiným nezjištěným účelům;

od 3. 4. 2012 po nástupu obžalovaného D. K. do výkonu trestu odnětí svobody na základě jeho pokynů se společně s obžalovanými M. K. a Mgr. P. Š. podílel na vystavování nepravdivých faktur Beretis pro DKCG;

takto společným jednáním s ostatními obžalovanými úmyslně zkrátil DPH v bodech 1. – 28. a DPPO za roky 2010 a 2011 ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 1, v celkové výši **288 982 125,-Kč**,

- obžalovaný **Ing. J. H.**, jako zaměstnanec DKCG, osoba samostatně výdělečně činná na základě plných mocí od obchodních společností a jako daňový poradce zpracovával účetnictví DKCG a operativní a evidenční účetnictví Beretis pro účely podání přiznání k DPH, do kterých zahrnoval fiktivní faktury vydávané jménem TR3, A5, Reklamní služby a servis, BKST45 a Beretis pro DKCG, i když věděl, že jde o navzájem provázané společnosti ovládané D. K., že kromě DKCG žádná nevyvíjí deklarovanou podnikatelskou činnost, nedošlo ke zdanitelnému plnění uváděnému na fakturách, a že tyto faktury vystavované v řetězci uvedených společností sloužily ke zkrácení DPH a DPPO u DKCG;

na podkladě takto vedeného účetnictví zpracovával a podával za DKCG vědomě nepravdivá přiznání k DPH za zdaňovací období v letech 2010, 2011 a v lednu až dubnu 2012 a k DPPO za zdaňovací období 2010 a 2011, dále podal nepravdivá přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2010 a k DPPO období 2010 a 2011 za Beretis, vyhotovoval nulová přiznání k DPH za Reklamní služby a servis, i když věděl, že společnost vystavuje faktury pro Beretis a DKCG, podal nulová přiznání k DPH za 1. čtvrtletí 2010 a k DPPO za rok 2010 za služby a servis, i když věděl, že společnost vystavuje faktury pro A5 a TR3, které následně vystavovaly faktury pro DKCG, vyhotovil a podával nepravdivá přiznání k DPH, včetně dodatečných přiznání, za 1. až 3. čtvrtletí 2010 u BKST45 a přiznání k DPH za 2010 u TR 3, které následně vystavovaly nepravdivé faktury pro DKCG;

od 3. 4. 2012 po nástupu obžalovaného D. K. do výkonu trestu odnětí svobody zahrnul do účetnictví DKCG fiktivní faktury vystavené M. K. za Beretis, na jejich podkladě vyhotovil nepravdivé přiznání k DPH za měsíc duben 2012;

takto společným jednáním s ostatními obžalovanými úmyslně zkrátil DPH v bodech 1. – 28. a DPPO za roky 2010 a 2011 ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 1, v celkové výši **288 982 125,-Kč**,

- obžalovaný **Mgr. P. Š.** dne 15. 12. 2010 zajišťoval účelový převod společností BKST45 a TR 3 na vícekrát soudně trestaného svědka T. V. s cílem zmařit výsledky daňové kontroly u DKCG, dne 25. 3. a 4. 4 2011 zastupoval BKST45 a TR3 při jednání na Finančním úřadě v Tišnově, kde jménem společností jednal údajně z pověření T. V., ve skutečnosti na pokyn obžalovaných D. K. a J. K. a v rámci ústního jednání ve vytýkacím řízení k přiznání DPH za DKCG za září 2010 odmítal vydat část účetních dokladů za tyto společnosti, aby nebylo finančním úřadem odhaleno páčání předmětné trestné činnosti, od 30. 6. 2010 do 19. 6. 2012 jako jediný člen představenstva Beretis v úmyslu snížit DPH u DKCG, za tuto společnost podepisoval, nebo dával pokyny k podpisu jeho jménem, přiznání k DPH za 3. čtvrtletí 2010 a 2. čtvrtletí 2011 až 2. čtvrtletí 2012 s vědomím, že do daňových přiznání jsou obžalovaným Ing. J. H. zahrnuty nepravdivé účetní doklady, protože Beretis, ani uváděný dodavatel služeb Reklamní služby a servis, neprovedly služby uvedené na fakturách, ani nevykonávaly žádnou

podnikatelskou činnost, a že tyto faktury vystavované v řetězci uvedených společností sloužily ke zkrácení DPH a DPPO u DKCG;

od 3. 4. 2012 po nástupu obžalovaného D. K. do výkonu trestu odnětí svobody zprostředkovával předávání písemných a ústních pokynů z věznice xxxxxk pokračování v trestné činnosti pro obžalovanou M. K., podepsal za Beretis přiznání k DPH za 2. čtvrtletí 2012, i když věděl, že bylo zpracováno na podkladě nepravdivých faktur vystavených za Beretis obžalovanými M. K., J. K. a J. H. za účelem zkrácení daně u DKCG;

takto společným jednáním s ostatními obžalovanými úmyslně zkrátit DPH v bodech 9. a 16. – 28. a DPPO za rok 2011 ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 1, v celkové výši **163 213 592,-Kč**;

- obžalovaná **M. K.** v době od 3. 4. 2012 do 19. 6. 2012 po nástupu obžalovaného D. K. do výkonu trestu odnětí svobody, se jako členka představenstva DKCG organizovala návštěvy obžalovaného Mgr. P. Š. ve věznici xxxxxu obžalovaného D. K. pro obstarání pokynů k řízení DKCG a dalších obchodních společností, podle instrukcí obžalovaného D. K. dávala pokyny Ing. J. H. k vyhotovení přiznání k DPH za DKCG a Beretis za měsíce březen a duben 2012, i když věděla, že jsou podávána na podkladě nepravdivých faktur sloužících ke zkrácení daně u DKCG, prováděla jednotlivé platby za DKCG a převáděla finanční prostředky po dohodě s obžalovaným J. K. na účet společnosti Beretis, odkud byly následně vybírány v hotovosti;

za účelem zkrácení DPH u DKCG na popud obžalovaného Ing. J. H. vyhotovila dne 26. 4. 2012 za Beretis nepravdivou fakturu č. 20120430, se základem daně 5.055.000,-Kč a DPH 1.011.000,- Kč pro společnost DKCG, i když věděla, že faktura bude zahrnuta do účetnictví DKCG a do přiznání DKCG k DPH za duben 2012;

se stejným účelem vyhotovila za Beretis dne 15. 5. 2012 nepravdivé faktury č. 20120401 – 20120429 s celkovým základem daně 23 723 330,-Kč a celkovým DPH 4 744 666,-Kč, s vědomím, že tato Beretis uvedené činnosti neprovedla, a za Reklamní služby a servis nepravdivou fakturu č. 2012041 pro Beretis se základem daně 26 763 000,-Kč a DPH 5 352 600,-Kč;

takto společným jednáním s ostatními obžalovanými úmyslně zkrátila DPH v bodech 27. – 28. ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 1 v celkové výši **11 334 950,- Kč**;

- obžalovaná právnická osoba **DKCG a.s.**, IČ: 27746551, se sídlem Praha 1, Dušní 112/16 v době od 1. 1. 2012 do 19. 6. 2012, jednáním D. K. jako osoby vykonávající rozhodující vliv ve společnosti i po jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody a členů představenstva společnosti J. K. a M. K., která po uvěznění D. K. zároveň zastupovala vlastníka společnosti, prostřednictvím obžalované právnické osoby a v rámci její činnosti, společně s ostatními obžalovanými s cílem snížit základ DPH a DPPO z vysokých příjmů z poskytovaných reklamních služeb, využili skupiny dalších D. K. řízených a fakticky ovládaných obchodních společností a nechala vystavovat za Beretis a Reklamní služby a servis nepravdivé faktury za neprovedené činnosti pro DKCG jako koncového odběratele, zahrnovala tyto faktury do

účetnictví DKCG a Beretis, na jejich podkladě nechala zpracovat a u příslušného finančního úřadu podávat nepravdivá přiznání k DPH uvedená v bodech 24. – 28. a tím došlo u DKCG ke zkrácení DPH za prosinec 2011 a leden – duben 2012 a ke zkrácení DPPO za rok 2011;

takto společným jednáním s ostatními obžalovanými úmyslně zkrátila DPH v bodech 24. – 28. ve výši **31 503 249,- Kč** a DPPO ve výši **73 608 053,-Kč**, tedy ke škodě České republiky, zastoupené Finančním úřadem pro Prahu 1 celkem daň ve výši **105 111 302,-Kč**;

přičemž obžalovaní věděli, že ke zdanitelným plnění uváděným na fakturách nedošlo, neboť společnosti služby a servis, Podnikatelské služby, BKST45, Reklamní služby a servis, TR3, A5 a Beretis, které měly faktury vystavovat, nevykonávaly udávanou činnost, neměly žádné zaměstnance, neposkytovaly uváděná zdanitelná plnění a faktury, na jejichž vystavování se obžalovaní podíleli, sloužily ke zkrácení DPH u DKCG, když v rozporu s § 72 odstavec 1, 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty:

1. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc leden 2010, podaného dne 24. 2. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
1	0003/30017	9 033 300,-	1 806 660,-	28. 1. 2010	two brothers	1001001
2	0003/30018	6 700 000,-	1 340 000,-	28. 1. 2010	TBMedia	1001001
	CELKEM	15 733 300,-	3 146 660,-			

a takto za měsíc leden 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 3 146 660,- Kč

2. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc únor 2010, podaného dne 24. 3. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury:

Poř. č.	Č. faktury evid. V DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
3	0003/30040	11 900 000,-	2 380 000,-	28. 2. 2010	TBMedia	1002001
4	0003/30041	20 047 080,-	4 009 416,-	28. 2. 2010	two brothers	1002001
	CELKEM	31 947 080,-	6 389 416,-			

a takto za měsíc únor 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 6 389 416,- Kč,

3. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc březen 2010, podaného dne 21. 4. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid.	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
---------	------------------	------------------	----------	-------------------	-------------	-------------------

	v DKCG			zd. plnění		
5	0003/30064	20 817 000,-	4 163 400,-	31. 3. 2010	TR3	1003001
6	0003/30065	11 550 000,-	2 310 000,-	28. 2. 2010	TBMedia	1003002
	CELKEM	32 367 000,-	6 473 400,-			

a takto za měsíc březen 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 6 473 400,-Kč,

4. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **duben 2010**, podaného dne 22. 5. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
7	0003/30101	24 053 100,-	4 810 620,-	30. 4. 2010	TR3	1004001
8	0003/30102	12 760 000,-	2 552 000,-	30. 4. 2010	TBMedia	1004001
	CELKEM	36 813 100,-	7 362 620,-			

a takto za měsíc duben 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 7 362 620,-Kč,

5. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **květen 2010**, podaného dne 18. 6. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
9	0003/30122	6 975 000,-	1 395 000,-	31. 5. 2010	TBMedia	1005001
10	0003/30123	12 753 000,-	2 550 600,-	31. 5. 2010	TR3	1005001
	CELKEM	19 728 000,-	3 945 600,-			

a takto za měsíc květen 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 3 945 600,-Kč,

6. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **červen 2010**, podaného dne 19. 7. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnul faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
11	0003/30152	8 226 300,-	1 645 260,-	30. 6. 2010	TBMedia	1006001
12	0003/30153	14 845 230,-	2 969 046,-	30. 6. 2010	TR3	1006001
	CELKEM	23 071 530,-	4 614 306,-			

a takto za měsíc červen 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 4 614 306,-Kč,

7. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **červenec 2010**, podaného dne 19. 8. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli fakturu

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
13	0003/30189	22 750 000,-	4 550 000,-	30. 7. 2010	Reklamní služby a servis	20100701
	CELKEM	22 750 000,-	4 550 000,-			

a takto za měsíc červenec 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 4 550 000,-Kč,

8. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **srpen 2010**, podaného dne 20. 9. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, a. s. zahrnuli fakturu

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
14	0003/30217	15 117 521,-	3 023 504,20	31. 8. 2010	Reklamní služby a servis	20100801
	CELKEM	15 117 521,-	3 023 504,20			

a takto za měsíc srpen 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 3 023 504,00,- Kč,

9. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **září 2010**, podaného dne 18. 10. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
15	0003/30273	81 000,-	16 200,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100901
16	0003/30274	36 000,-	7 200,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100902
17	0003/30275	180 000,-	36 000,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100903
18	0003/30276	162 000,-	32 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100904
19	0003/30277	261 000,-	52 200,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100905
20	0003/30278	4188 000,	837 600,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100906
21	0003/30279	1026 000,	205 200,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100907
22	0003/30280	144 000,-	28 800,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100908
23	0003/30281	36 000,-	7 200,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100909
24	0003/30282	27 000,-	5 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100910
25	0003/30283	99 000,-	19 800,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100911
26	0003/30284	63 000,-	12 600,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100912
27	0003/30285	180 000,-	36 000,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100913
28	0003/30286	9153 000,-	1 830 600,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100914

29	0003/30287	126 000,-	25 200,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100915
30	0003/30288	90 000,-	18 000,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100916
31	0003/30289	27 000,-	5 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100917
32	0003/30290	27 000,-	5 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100918
33	0003/30291	18 000,-	3 600,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100919
34	0003/30292	90 000,-	18 000,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100920
35	0003/30293	333 000,-	66 600,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100921
36	0003/30294	5005 200,-	1 001 040,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100922
37	0003/30295	101 322,-	20 264,40,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100923
38	0003/30296	85 734,-	17 146,80,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100924
39	0003/30297	233 820,-	46 764,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100925
40	0003/30298	117 000,-	23 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100926
41	0003/30299	72 000,-	14 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100927
42	0003/30300	180 000,-	36 000,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100928
43	0003/30301	36 000,-	7 200,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100929
44	0003/30302	27 000,-	5 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100930
45	0003/30303	27 000,-	5 400,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100931
46	0003/30304	189 000,-	37 800,-	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100932
47	0003/30305	420 876,-	84 175,20	15. 9. 2010	TR3, s. r. o.	100933
48	0003/30306	889 657,20	177 931,44	5. 9. 2010	BKST 45	2010901
49	0003/30307	148 276,20	29 655,24	5. 9. 2010	BKST 45	2010902
50	0003/30308	889 657,20	177 931,44	5. 9. 2010	BKST 45	2010903
51	0003/30309	1 037 933,40	207 586,68	5. 9. 2010	BKST 45	2010904
52	0003/30310	222 414,30	44 482,86	5. 9. 2010	BKST 45	2010905
53	0003/30311	222 414,30	44 482,86	5. 9. 2010	BKST 45	2010906
54	0003/30312	1 927 590,60	385 518,12	5. 9. 2010	BKST 45	2010907
55	0003/30313	963 795,30	192 759,06	5. 9. 2010	BKST 45	2010908
56	0003/30314	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010909
57	0003/30315	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010910
58	0003/30316	815 519,10	163 103,82	5. 9. 2010	BKST 45	2010911
59	0003/30317	741 381,-	148 276,20	5. 9. 2010	BKST 45	2010912
60	0003/30318	296 552,40	59 310,48	5. 9. 2010	BKST 45	2010913
61	0003/30319	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010914
62	0003/30320	296 552,40	59 310,48	5. 9. 2010	BKST 45	2010915
63	0003/30321	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010916
64	0003/30322	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010917
65	0003/30323	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010918
66	0003/30324	148 276,20	29 655,24	5. 9. 2010	BKST 45	2010919
67	0003/30325	222 414,30	44 482,86	5. 9. 2010	BKST 45	2010920
68	0003/30326	222 414,30	44 482,86	5. 9. 2010	BKST 45	2010921
69	0003/30327	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010922
70	0003/30328	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010923
71	0003/30329	74 138,10	14 827,62	5. 9. 2010	BKST 45	2010924
72	0003/30330	7 957,00	1 591,40	5. 9. 2010	BKST 45	2010925

73	0003/30331	238 000,-	47 600,-	5. 9. 2010	BKST 45	2010926
	CELKEM	32 800 000	6 560 000,-			

a takto za měsíc září 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 6 560 000,- Kč,

10. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **říjen 2010**, podaného dne 23. 11. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli fiktivní fakturu

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
74	0003/30272	19 600 000,-	3 920 000,-	30. 10. 2010	Reklamní služby a servis	20101001
	CELKEM	19 600 000,-	3 920 000,-			

a takto za měsíc říjen 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 3 920 000,- Kč,

11. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **listopad 2010**, podaného dne 22. 12. 2010 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli fakturu

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
75	0003/30374	21 250 000,-	4 250 000,-	30. 11. 2010	Reklamní služby a servis	20101101
	CELKEM	21 250 000,-	4 250 000,-			

a takto za měsíc listopad 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 4 250 000,-Kč,

12. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **prosinec 2010**, podaného dne 22. 1. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli fakturu

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
76	0003/30411	24 601 000,-	4 920 200,-	31. 12. 2010	Reklamní služby a servis	20101201
	CELKEM	24 601 000,-	4 920 200,-			

a takto za měsíc prosinec 2010 neoprávněně snížili DPH ve výši 4 920 200,- Kč,

13. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **leden 2011**, podaného dne 21. 2. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
77	0003/30001	13 252 744,-	2 650 549,-	5. 1. 2011	Reklamní služby a servis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20110101-20110124
78	0003/30039	6 100 000,-	1 220 000,-	31. 1. 2011	Reklamní služby a servis	201120125
	CELKEM	19 352 744,-	3 870 549,-			

a takto za měsíc leden 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 3 870 549,- Kč,

14. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **únor 2011**, podaného dne 25. 3. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
79	0003/30040	24 865 960,-	4 973 192,-	1., 21. a 28. 2. 2011	Reklamní služby a servis	Souhr. zaúčt. fa. č. 2110201-20110228
80	0003/30073	3 980 000,-	796 000,-	28. 2. 2011	Reklamní služby a servis	20110229
	CELKEM	28 845 960,-	5 769 192,-			

a takto za měsíc únor 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 769 192,-Kč,

15. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **březen 2011**, podaného dne 20. 4. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
81	0003/30074	744 530,-	148 906,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
82	0003/30074	977 540,-	195 508,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
83	0003/30074	698 740,-	139 748,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
84	0003/30074	691 450,-	138 290,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*

85	0003/30074	291 480,-	58 296,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
86	0003/30074	897 560,-	179 512,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
87	0003/30074	598 740,-	119 748,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
88	0003/30074	788 970,-	157 794,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
89	0003/30074	814 680,-	162 936,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
90	0003/30074	613 280,-	122 656,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
91	0003/30074	697 860,-	139 572,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
92	0003/30074	568 970,-	113 794,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
93	0003/30074	997 460,-	199 492,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
94	0003/30074	744 560,-	148 912,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
95	0003/30074	666 450,-	133 290,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
96	0003/30074	598 740,-	119 748,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
97	0003/30074	469 870,-	93 974,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
98	0003/30074	813 590,-	162 718,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
99	0003/30074	566 880,-	113 376,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
100	0003/30074	444 400,-	88 880,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
101	0003/30074	659 870,-	131 974,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
102	0003/30074	599 880,-	119 976,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
103	0003/30074	655 580,-	131 116,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
104	0003/30074	897 770,-	179 554,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
105	0003/30074	713 890,-	142 778,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
106	0003/30074	222 220,-	44 444,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
107	0003/30074	699 880,-	139 976,-	31. 3. 2011	Reklamní	*

					služby a servis	
108	0003/30074	666 660,-	133 332,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
109	0003/30074	599 990,-	119 998,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
110	0003/30074	777 780,-	155 556,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
111	0003/30074	888 890,-	177 778,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
112	0003/30074	691 120,-	138 224,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
113	0003/30074	397 560,-	79 512,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
114	0003/30074	661 230,-	132 246,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
115	0003/30074	518 990,-	103 798,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
116	0003/30074	447 890,-	89 578,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
117	0003/30074	719 460,-	143 892,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
118	0003/30074	128 460,-	25 692,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
119	0003/30074	29 870,-	5 974,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
120	0003/30074	13 087,-	2 617,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	*
121	0003/30112	483 500,-	96 700,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
122	0003/30112	397 860,-	79 572,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
123	0003/30112	491 870,-	98 374,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
124	0003/30112	432 560,-	86 512,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
125	0003/30112	389 600,-	77 920,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
126	0003/30112	402 100,-	80 420,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
127	0003/30112	399 800,-	79 960,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
128	0003/30112	477 890,-	95 578,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
129	0003/30112	613 200,-	122 640,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**

130	0003/30112	871 570,-	174 314,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
131	0003/30112	277 400,-	55 480,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
132	0003/30112	756 200,-	151 240,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
133	0003/30112	197 800,-	39 560,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
134	0003/30112	298 740,-	59 748,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
135	0003/30112	913 260,-	182 652,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
136	0003/30112	712 360,-	142 472,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
137	0003/30112	216 380,-	43 276,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
138	0003/30112	298 760,-	59 752,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
139	0003/30112	663 240,-	132 648,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
140	0003/30112	461 230,-	92 246,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
141	0003/30112	369 840,-	73 968,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
142	0003/30112	411 230,-	82 246,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
143	0003/30112	269 870,-	53 974,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
144	0003/30112	222 570,-	44 514,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
145	0003/30112	291 470,-	58 294,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
146	0003/30112	513 260,-	102 652,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
147	0003/30112	69 870,-	13 974,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
148	0003/30112	28 540,-	5 708,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
149	0003/30112	13 980,-	2 796,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
150	0003/30112	54 050,-	10 810,-	31. 3. 2011	Reklamní služby a servis	**
	CELKEM	36 675 827,-	7 335 165,-			

a takto za měsíc březen 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 7 335 165,- Kč,

16. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **duben 2011**, podaného dne 22. 5. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
151	0003/30113	22 924 720,-	4 584 944,-	30. 4. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20110401-20110428 kromě 20110423 a 20110424
152	0003/30146	9 030 000,-	1 806 000,-	22. 4. 2011	Beretis	20110423
153	0003/30147	10 300 000,-	2 060 000,-	30. 4. 2011	Beretis	20110431
	CELKEM	42 254 720,-	8 450 944,-			

a takto za měsíc duben 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 8 450 944,-Kč,

17. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **květen 2011**, podaného dne 21. 6. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
154	0003/30148	19 957 210,-	3 991 442,-	6. a 24. 5. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20110501-20110519
155	0003/30169	7 600 000,-	1 520 000,-	31. 5. 2011	Beretis	20110520
	CELKEM	27 557 210,-	5 511 442,-			

a takto za měsíc červen 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 511 442,-Kč

18. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **červen 2011**, podaného dne 22. 7. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
156	0003/30170	19 852 910,-	3 970 582,-	30. 6. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20110601-20110618
157	0003/30193	8 450 000,-	1 690 000,-	30. 6. 2011	Beretis	20110619

	CELKEM	28 302 910,-	5 660 582,-			
--	--------	--------------	-------------	--	--	--

a takto za měsíc červen 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 660 582,-Kč

19. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **červenec 2011**, podaného dne 21. 8. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
158	0003/30194	21 242 060,-	4 248 412,-	4., 15., 22. a 29. 7. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20110701-20110720
159	0003/30215	8 500 000,-	1 700 000,-	29. 7. 2011	Beretis	20110721
	CELKEM	29 742 060,-	5 948 412,-			

a takto za měsíc červenec 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 948 412,-Kč,

20. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **srpen 2011**, podaného dne 23. 9. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
160	0003/30218	23 669 660,-	4 733 932,-	3., 11. a 31. 8. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20110801-20110821
161	0003/30250	8 000 000,-	1 600 000,-	31. 8. 2011	Beretis	20110822
	CELKEM	31 669 660,-	6 333 932,-			

a takto za měsíc srpen 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 6 333 932,- Kč,

21. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **září 2011**, podaného dne 23. 10. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
162	0003/30274	21 657 300,-	4 331 460,-	5., 13., 14., 21. 9. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20110901-20110920
163	0003/30275	7 850 000,-	1 570 000,-	30. 9. 2011	Beretis	201109021

	CELKEM	29 507 300,-	5 901 460,-			
--	--------	--------------	-------------	--	--	--

a takto za měsíc září 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 901 460,- Kč

22. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **říjen 2011**, podaného dne 24. 11. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
164	0003/30276	20 238 820,-	4 047 764,-	7., 12. a 25. 10. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20111001-20111019
165	0003/30305	8 150 000,-	1 630 000,-	21. 10. 2011	Beretis	20111022
	CELKEM	28 388 820,-	5 677 764,-			

a takto za měsíc říjen 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 677 764,- Kč,

23. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **listopad 2011**, podaného dne 27. 12. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
166	0003/30311	30 638 770,-	6 127 754,-	2., 11. a 22. 11. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20111101-20111130 kromě fa 20111116 a 20111117
167	0003/30343	9 650 000,-	1 930 000,-	30. 11. 2011	Beretis	20111131
	CELKEM	40 288 770,-	8 057 754,-			

a takto za měsíc listopad 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 8 057 754,-Kč

24. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **prosinec 2011**, podaného dne 25. 1. 2012 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
---------	-------------------------	------------------	----------	------------------------------	-------------	-------------------

168	0003/30344	21 564 824,-	4 312 964,80	5., 14. a 27. 12. 2011	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20111201- 20111229 kromě fa 20111216 20111217 20111222 20111223
169	0003/30399	12 560 000,-	2 512 000,-	23. 12. 2011	Beretis	20111230
170	0003/30400	8 700 000,-	1 740 000,-	23. 12. 2011	Beretis	20111231
	CELKEM	42 824 824,-	8 564 965,-			

a takto za měsíc prosinec 2011 neoprávněně snížili DPH ve výši 8 564 965,-Kč,

25. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **leden 2012**, podaného dne 21. 2. 2012 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
171	0003/30001	22 423 164,-	4 484 632,80	20., 23. a 25. 1. 2012	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20120101- 20120124
172	0003/30040	6 700 000,-	1 340 000,-	31. 1. 2012	Beretis	20120125
	CELKEM	29 123 164,-	5 824 633,-			

a takto za měsíc leden 2012 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 824 633,-Kč,

26. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **únor 2012**, podaného dne 23. 3. 2012 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
173	0003/30041	23 393 504,-	4 678 700,80	20., 23. a 24. 2. 2012	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20120201- 20120224
174	0003/30075	5 500 000,-	1 100 000,-	29. 2. 2012	Beretis	20120225
	CELKEM	28 893 504	5 778 701,-			

a takto za měsíc únor 2012 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 778 701,- Kč,

27. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **březen 2012**, podaného dne 24. 4. 2012 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
175	0003/30076	21 802 418,-	4 360 483,60	31. 3. 2012	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20120301-20120325
176	0003/30100	6 094 000,-	1 218 800,-	20. 3. 2012	Beretis	20120326
	CELKEM	27 896 418,-	5 579 284,-			

a takto za měsíc březen 2012 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 579 284,- Kč

28. do přiznání k dani z přidané hodnoty DKCG za měsíc **duben 2012**, podaného dne 24. 5. 2012 na Finančním úřadu pro Prahu 1, zahrnuli faktury

Poř. č.	Č. faktury evid. v DKCG	Základ daně v Kč	DPH v Kč	Datum uskutečnění zd. plnění	Pořízeno od	Č. faktury vydané
177	0003/30101	23 723 330,-	4 744 665,20	20. 4. 2012	Beretis	Souhr. zaúčt. fa. č. 20120401-20120429
178	0003/30142	5 055 000,-	1 011 000,-	30. 4. 2012	Beretis	20120430
	CELKEM	28 778 330,-	5 755 666,-			

a takto za měsíc duben 2012 neoprávněně snížili DPH ve výši 5 755 666,- Kč,

čímž v bodech 1. – 28. zkrátili DPH v celkové výši **159 176 151,- Kč**,

a v rozporu s ustanovením §§ 23 a 24 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, zahrnuli faktury uvedené v bodech 1. – 12. pod pořadovými čísly 1 - 76 do přiznání k dani z příjmu právnických osob DKCG za rok 2010, podaného prostřednictvím obžalovaného Ing. J. H. dne 31. 5. 2011 na Finančním úřadu pro Prahu 1, a tím zkrátili DPPO za rok 2010 ve výši **56 197 921,- Kč**;

a v rozporu s ustanovením §§ 23 a 24 zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, zahrnuli faktury uvedené v bodech 13. – 24. pod pořadovými čísly 77 - 170 do přiznání k dani z příjmu právnických osob DKCG za rok 2011, podaného prostřednictvím obžalovaného Ing. J. H. dne 2. 6. 2012 na Finančním úřadu pro Prahu 1, a tím zkrátili DPPO za rok 2011 ve výši **73 608 053,-Kč**;

t e d y

obžalovaný **D. K.**

zkrátil daň, tento čin spáchal nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu,

obžalovaný **J. K.**

zkrátil daň, tento čin spáchal nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu,

obžalovaný **Ing. J. H.**

zkrátil daň, tento čin spáchal nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu,

obžalovaný **Mgr. P. Š.**

zkrátil daň, tento čin spáchal nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu,

obžalovaná **M. K.**

zkrátila daň, tento čin spáchala nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu,

obžalovaná právnická osoba **DKCG a.s.**

zkrátila daň, tento čin spáchala nejméně se dvěma osobami a ve velkém rozsahu,

t í m s p á c h a l i

obžalovaný **D. K.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku,

obžalovaný **J. K.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku,

obžalovaný **Ing. J. H.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku,

obžalovaný **Mgr. P. Š.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku,

obžalovaná **M. K.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku,

obžalovaná právnická osoba **DKCG a.s.**

zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a), odstavec 3 trestního zákoníku,

a z a t o s e j i m u k l á d á

obžalovanému **D. K.**

podle § 240 odstavec 3 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **8 (osmi) let**.

Podle 56 odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s dozorem**.

Podle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, nebo člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech na dobu **8 (osmi) let**.

Podle § 71 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému D. K. ukládá **propadnutí náhradní hodnoty**:

- částky **44.468,30 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 165167001/5500, vedeného u Raiffeisenbank a.s., IČ: 49240901, Praha 4, Hvězdova 1716/2b, PSČ 14078;
- částky **250 850,64 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 179126550/0300, vedeného u Československé obchodní banky a.s.;
- částky **36.866,83 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 670100-2200029894/6210, vedeného u mBank S.A., organizační složka, IČ: 27943445, Sokolovská 668/136d, Karlín, 186 00 Praha 8;
- částky **76.147,38 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 670100-2200029886/6210, vedeného u mBank S.A., organizační složka, IČ: 27943445, Sokolovská 668/136d, Karlín, 186 00 Praha 8;
- částky **5 000,- €**, vydaných při domovní prohlídce dne 19. 6. 2012 v domě xxxx, uložené na bankovním účtu České národní banky č. 34534-0005504881/0710;

obžalovanému **J. K.**

podle § 240 odstavec 3 a § 58 odstavec 4 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **3 (tři) let**.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, nebo člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech na dobu **5 (pěti) let**.

Podle § 71 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému J. K. ukládá **propadnutí náhradní hodnoty**:

- částky **161.536,45 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 154166716/0600, vedeného u MONETA Money Bank, a.s., IČ: 25672720, Praha 4 - Michle, Vyskočilova 1422/1a, PSČ 14028;
- částky **78 000,- Kč**, vydané obžalovaným J. K. při domovní prohlídce dne 19. 6. 2012 v domě xxxx, uložené na bankovním účtu České národní banky č. 6015-0005504881/0710.

obžalovanému **Ing. J. H.**

podle § 240 odstavec 3 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **5 (pěti) let**.

Podle 56 odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s dozorem**.

Podle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu činnosti daňového poradce na dobu **5 (pěti) let**.

Podle § 67 odstavec 1 a § 68 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému Ing. J. H. ukládá **peněžitý trest** ve výměře 300 (tři sta) denních sazeb, výše denní sazby činí 1 000,-Kč, tedy celkem **ve výši 300 000,-Kč** (tři sta tisíc korun českých).

Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody** v trvání **6 (šesti) měsíců**.

obžalovanému **Mgr. P. Š.**

podle § 240 odstavec 3 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **5 (pěti) let**.

Podle 56 odstavec 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje do věznice **s dozorem**.

Podle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, nebo člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech, v obou případech na dobu **5 (pěti) let**.

Podle § 67 odstavec 1 a § 68 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému Mgr. P. Š. ukládá **peněžitý trest** ve výměře 152 (sto padesáti dvou) denních sazeb, výše denní sazby činí 1 750,-Kč, tedy celkem **ve výši 266 000,-Kč** (dvě stě šedesát tisíc korun českých).

Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody** v trvání **4 (čtyř) měsíců**.

obžalované **M. K.**

podle § 240 odstavec 3 a § 58 odstavec 1 trestního zákoníku **trest odnětí svobody** v trvání **3 (tři) let**.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalované výkon trestu odnětí svobody **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let**.

Podle § 73 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalované ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, nebo člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech na dobu **5 (pěti) let**.

Podle § 71 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalované M. K. ukládá **propadnutí náhradní hodnoty**:

- částky **146 000,- Kč**, vydaných obžalovanou M. K. při domovní prohlídce dne 19. 6. 2012 v domě xxxx, uložené na bankovním účtu České národní banky č. 6015-0005504881/0710;

Podle § 67 odstavec 1 a § 68 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalované M. K. ukládá **peněžitý trest** ve výměře 100 (sto) denních sazeb, výše denní sazby činí 1 000,-Kč, tedy celkem **ve výši 100 000,-Kč** (sto tisíc korun českých).

Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví **náhradní trest odnětí svobody** v trvání **2 (dva) měsíců**.

obžalované právnické osobě **DKCG a.s.**, IČ: 27746551, se sídlem Praha 1, Dušní 112/16

podle § 17 odstavec 1, odstavec 3 zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, **trest propadnutí majetku** v části týkající se:

- částky **37 189,62 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 524155003/2700, vedeného u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČ: 64948242, Praha 4 - Michle, Želetavská 1525/1, PSČ 14092;
- částky **1 220 505,43 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 4598998001/5500, vedeného u Raiffeisenbank a.s., IČ: 49240901, Praha 4, Hvězdova 1716/2b, PSČ 14078;

- částky **4 228 770,99 Kč**, zajištěné na bankovním účtu č. 223209899/0300, vedeného u Československé obchodní banky a.s., IČ: 00001350, Praha 5, Radlická 333/150, PSČ 15057;
- částky **500 000,-Kč**, vydané při domovní prohlídce dne 19. 6. 2012 v domě xxxx, uložené na bankovním účtu České národní banky č. 6015-0005504881/0710;
- částky **10 000 000,- Kč**, z pohledávky DKCG za BPA sport marketing a.s., uložené na bankovním účtu České národní banky č. 6015-0005504881/0710;
- částky **812 688,- Kč**, za prodej osobního motorového vozidla zn. XXXX, uložené na bankovním účtu České národní banky č. 6015-0005720621/0710;
- částky **891.000,- Kč**, za prodej osobního motorového vozidla Xxxx, uložené na bankovním účtu České národní banky č. 6015-0005720621/0710;
- osobního motorového vozidla zn. Xxxx;
- osobního motorového vozidla Xxxx;
- osobního motorového vozidla Xxxx;
- osobního motorového vozidla Xxxx;
- osobního motorového vozidla Xxxx;
- osobního motorového vozidla Xxxx;
- závodního speciálu Xxxx.

O d ů v o d n ě n í :

Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícím závěrům. Obžalovaný D. K. fakticky ovládal společnost DKCG, a.s. IČ: 27746551 se sídlem Praha 1, Dušní 1112/16 (dále jen „DKCG“). Vedle toho vytvořil skupinu řízených nebo fakticky ovládaných obchodních společností: Služby a servis, Podnikatelské služby, Reklamní služby a servis 2010, Two brothers, TR3, TB Media, A5, TB group, Beretis, ve kterých vykonávali funkce statutárních orgánů nebo členů statutárních orgánů další obžalovaní K. a Š.. Společnost DKCG poskytovala reklamní služby na provozovaných a pronajímaných reklamních místech, nebo prováděla celé reklamní kampaně na těchto reklamních místech. Z této činnosti plynuly DKCG vysoké příjmy. Oproti příjmům přitom stály relativně nízké náklady na dosažení těchto příjmů, z čehož by vyplývala vysoká daňová povinnost, jak k dani z příjmů právnických osob (DPPO), tak k dani z přidané hodnoty (DPH).

Z provedeného dokazování vyplynulo, že obžalovaný vytvořil naznačenou skupinu obchodních společností s cílem snížit daňovou povinnost z vysokého základu daně příjmů z reklamních služeb u DKCG. Proto vystavoval a nechal vystavovat za společnosti TR3, A5, Reklamní služby a servis a Beretis pro DKCG jako koncového odběratele nepravdivé faktury s předmětem plnění služby či zprostředkování služeb spojených z reklamních činnostmi, které však vystavující společnosti ve skutečnosti neprovedly. Obžalovaný K. dával obžalovanému ing. H. pokyny, aby tyto faktury zahrnul do účetnictví DKCG a Beretis. Na jejich podkladě obžalovaný K. nechal zpracovat, a u příslušného finančního úřadu podat nepravdivá přiznání k DPH a DPPO společností DKCG, Beretis a ostatních výše uvedených společností. Aby předstírali obchodní vztahy mezi všemi uvedenými společnostmi, obžalovaný K. s K.

zakládali a ovládali bankovní účty uvedených společností. Z účtu DKCG převáděli finanční prostředky zahrnující zkrácenou a neodvedenou DPH na bankovní účty dalších společností oproti uvedeným nepravdivým fakturám, aniž by k těmto převodům existoval ekonomický důvod. Převezené finanční prostředky z účtů vybírali v hotovosti nebo převáděli na bankovní účty dalších společností a vybírali v hotovosti a následně použili ke spotřebě a k jiným nezjištěným účelům. Po nástupu do výkonu trestu odnětí svobody od 3. 4. do 19. 6. 2012 obžalovaný K. ve stejné činnosti pokračoval formou písemných a ústních pokynů obžalovaným K., K. a H. předávaných z věznice prostřednictvím obžalovaného Mgr. Š..

S obžalovaným K. spolupracoval obžalovaný J. K.. Po dohodě s obžalovaným K. a na jeho podnět se K. stal členem představenstva DKCG a jednatelem vyjmenovaných obchodních společností, dělal za tyto společnosti kroky, aby předstírali obchodní vztahy mezi společnostmi. Předkládal finančnímu úřadu při místním šetření doklady o těchto společnostech s vědomím, že se jedná o vzájemně propojené společnosti ovládané a řízené obžalovaným K., které nemají žádné zaměstnance, nevykonávají žádnou činnost a byly založeny, opatřeny a provozovány pro vystavování nepravdivých faktur sloužících ke zkrácení daně u DKCG. Podle pokynů a pod vedením obžalovaného K. obžalovaný K. podepisoval daňové přiznání za Reklamní služby a servis 2010, vybíral v hotovosti peníze z bankovních účtů DKCG, Beretis, Podnikatelské služby, Služby a servis a Reklamní služby a servis. Za DKCG vystupoval při místním šetření finančního úřadu a vědomě uváděl nepravdivé skutečnosti o rozsahu daňové povinnosti DKCG. S obžalovaným K. se K. podílel na zakládání a obsluze bankovních účtů vyjmenovaných obchodních společností, prováděl na těchto bankovních účtech finanční transakce, které měly předstírat obchodní vztahy mezi obchodními společnostmi, převáděl finanční prostředky zahrnující zkrácenou neodvedenou daň z DPH na bankovních účtech dalších společností oproti nepravdivým fakturám, aniž by k těmto převodům existoval ekonomický důvod. Na konci řetězce společností obžalovaný K. finanční prostředky z účtů vybíral v hotovosti, převáděl na další účty anebo používal ke spotřebě a dalším nezjištěným účelům. Po uvěznění D. K. se obžalovaný K. na základě pokynů z vězení s obžalovanými K. a Mgr. Š. podíleli na vystavování dalších nepravdivých faktur společností Reklamní služby a servis 2010 a Beretis pro zkrácení daně u DKCG.

Obžalovaný Ing. J. H. působil jako zaměstnanec DKCG, zároveň pracoval jako samostatně výdělečně činný a do třetice vystupoval jako daňový poradce. Z těchto pozic zpracovával účetnictví DKCG, zpracovával operativní a evidenční účetnictví Beretis pro podání přiznání k DPH. Do nich zahrnoval nepravdivé faktury pro DKCG a Beretis vystavené jmény společnosti TR3, A5, Reklamní služby a servis, BKST 45 a Beretis, i když věděl, že se jedná o navzájem provázané společnosti ovládané obžalovaným K., kromě vystavování nepravdivých faktur nevyvíjí deklarovanou podnikatelskou činnost, nedošlo ke zdanitelným plněním uváděným na fakturách, že tyto faktury vystavované v řetězci uvedených společností slouží ke zkrácení DPH a DPPO u DKCG. Na podkladě takto vedeného účetnictví obžalovaný ing. H. zpracovával a podával za DKCG nepravdivá přiznání k DPH za zdaňovací období 2010, 2011 a v lednu až dubnu 2012 a přiznání k DPPO za zdaňovací období 2010, 2011. Rovněž podával nepravdivá přiznání k DPH za vymezená období k DPPO a DPH za společnost Beretis. Zatřetí vyhotovoval tzv. „nulová“ přiznání k DPH za Reklamní služby a servis, i když věděl, že tato společnost vystavuje faktury pro společnosti Beretis a DKCG. Obdobně podal nulové přiznání k DPH za společnost Služby a servis, i když věděl, že tato

společnost vystavuje faktury pro společnosti A5 a TR3, které následně vystavovaly faktury pro společnost DKCG. Vyhotovil a podal nepravdivá přiznání, včetně dodatečných přiznání u společnosti BKST 45 a TR3 za vymezená období, které následně vystavovaly nepravdivé faktury pro společnost DKCG. Po nástupu obžalovaného K. do výkonu trestu odnětí svobody zahrnoval do účetnictví DKCG i nepravdivé faktury vystavené M. K. za Beretis a na jejich podkladě vyhotovil nepravdivé přiznání k DPH za duben 2012.

Obžalovaný Mgr. P. Š. působil jako advokát. Na základě plných mocí zastupoval BKST 45 a TR3, zajišťoval převody společnosti BKST 45 a TR3 na svědka V. s cílem zmařit výsledky daňové kontroly u DKCG. Stejně společnost zastupoval při jednání na finančním úřadě, kde na pokyn obžalovaného K. a K. při vytýkacím řízení odmítal vydat části účetních dokladů, aby nebyla finančním úřadem odhalena trestná činnost. Zároveň byl jediným členem představenstva Beretis ve vymezeném období. Za tuto společnost podepisoval nebo dával pokyny k podání přiznání k DPH za uvedená období. Do těchto přiznání byly obžalovaným H. zahrnovány nepravdivé účetní doklady, protože Beretis, ani uváděný dodavatel služeb Reklamní služby a servis neprovedly služby uvedené na fakturách, nevykonávali žádnou podnikatelskou činnost a faktury byly vystaveny v řetězci společností, které sloužily ke zkrácení DPH a DPPO u DKCG. Od dubna 2012 zprostředkovával písemné a ústní pokyny obžalovaného K. z výkonu trestu odnětí svobody dalším obžalovaným, zejména M. K., J. K. a J. H. k pokračování v trestné činnosti, zahrnování nepravdivých faktur do účetnictví a zpracování nepravdivých přiznání k DPH.

Obžalovaná M. K. byla do 3.4.2012 skutečně pouze formálním členem představenstva DKCG a do činnosti společnosti se nezapojovala. Po uvěznění D. K. společně s Mgr. Š. a J. K. organizovala návštěvy ve věznici k obstarání pokynů pro další činnost v DKCG. Podle instrukcí převzatých od obžalovaného K. dávala pokyny obžalovanému H. k vyhotovování přiznání k DPH za DKCG a Beretis, i když věděla, že jsou v účetnictví a přiznáních zahrnuty nepravdivé faktury sloužící ke zkrácení daně u DKCG. Prováděla jednotlivé platby za DKCG a převáděla finanční prostředky po dohodě s obžalovaným K. na účet společnosti Beretis, odkud byly následně vybírány v hotovosti. Za účelem zkrácení DPH u DKCG na podnět obžalovaného H. vyhotovila nepravdivé faktury společnosti Beretis s vědomím, že společnost Beretis uváděnou činnost neprovedla a tyto faktury budou zahrnuty do účetnictví DKCG a využity v daňovém přiznání DKCG k DPH. Obdobně si počínala při vystavení faktury Reklamní služby a servis pro Beretis.

Obžalovaná právnická osoba DKCG jednáním obžalovaného D. K. jako osoby vykonávající rozhodující vliv ve společnosti a po jeho uvěznění i jednáním obžalovaných K. a K., kteří zastupovali akcionáře společnosti, prostřednictvím právnické osoby a v rámci její činnosti, s cílem snížit základ DPH a DPPO z vysokých příjmů z reklamních služeb, využívali skupiny řízených a ovládaných obchodních společností a nechali vystavovat za Beretis a Reklamní služby a servis faktury za neprovedené činnosti pro DKCG. Nepravdivé faktury zahrnula do účetnictví DKCG a Beretis. Na jejich podkladě nechala DKCG zpracovat a u příslušného finančního úřadu podat nepravdivá přiznání k DPH uvedené v bodech 24) a 28). Tím došlo u DKCG ke zkrácení DPH a DPPO.

Tímto jednáním všichni obžalovaní společně úmyslně zkrátili DPH a DPPO ve vymezených bodech za uvedené zdaňovací období ke škodě České republiky, zastoupené příslušným finančním úřadem. Tak způsobili obžalovaní K., K. a H. škodu ve výši 288.982.125,- Kč, obžalovaný Mgr. Š. ve výši 163.213.592,- Kč, obžalovaná K. ve výši 11.334.950,- Kč a DKCG ve výši 105.111.302,- Kč.

Všichni obžalovaní přitom věděli, že ke zdanitelným plněním označeným na fakturách nedošlo, neboť společnosti vystavující faktury – Služby a servis, Podnikatelské služby, BKST 45, Reklamní služby a servis, TR3, A5 a Beretis, nevykonávaly uváděné činnosti, neměly žádné zaměstnance, neposkytovaly zdanitelná plnění uváděná na fakturách. Tyto faktury sloužily ke zkrácení DPH u DKCG. V rozporu s § 72 odst. 1, 2 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty obžalovaní do přiznání k DPH u DKCG za jednotlivé měsíce podávané u příslušného finančního úřadu zahrnuli údaje z nepravdivých faktur uvedených pod čísly 1 – 178. Tak za jednotlivé zdaňovací období měsíce od ledna 2010 do dubna 2012 obžalovaní neoprávněně snížili DPH ve výši uvedené v jednotlivých bodech 1) – 28) rozsudku.

Obžalovaní také v rozporu s ustanovením §§ 23 a 24 zákona č. 586/1992 Sb. o dani z příjmu zahrnuli faktury uvedené pod čísly 1 - 76 v bodech 1) – 12) rozsudku do přiznání DKCG k DPPO za rok 2010 podané Ing. H. Finančnímu úřadu Brno I. Tím zkrátili DPPO o částku 56.197.921,- Kč. V rozporu se stejným ustanovením zákona o dani z příjmu zahrnuli vyjmenovaní obžalovaní faktury uvedené v bodech 13) – 24) pod čísly 77 – 170 do přiznání k DPPO DKCG za rok 2011 podané obžalovaným H. finančnímu úřadu a tím zkrátili DPPO za rok 2011 ve výši 73.608.053,- Kč.

K těmto závěrům soud dospěl na základě následujících důkazů. První z nich je výpověď obžalovaného D. K. u hlavního líčení (čl. 3680 – 3697), ve které se obžalovaný na rozdíl od výpovědi obviněného v přípravném řízení (čl. 381 – 405), ke spáchání činu přiznal. Obžalovaný potvrdil, že byl v roce 2009 odsouzen za obdobnou trestní věc. V předchozím trestním řízení uplatňoval mimořádné opravné prostředky, domníval se, že je možné tzv. „získávat náklady“ způsobem popsáným ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný sám řekl, že společnost DKCG byla mateřská firma, která měla klienty, měla reklamní panely a tato společnost prodávala klientům reklamu, za což jí klienti platili. Ostatní obchodní společnosti byly založeny dříve nebo později a přes ně věci různě fakturoval. Obchodní společnosti byly původně řízeny samotným obžalovaným, po odsouzení obžalovaného byly přepsány na obžalovaného K. a DKCG na obžalovanou K.. Dál se obžalovaný vyjadřoval k jednotlivým obchodním společnostem, jejich založení, fungování a podílu na spáchání projednávaného činu. Ke společnosti Beretis řekl, že společnost nevyvíjela činnost, klienty pro DKCG získával obžalovaný, proto si ve společnosti Beretis účtoval provizi. Ke společnosti Two brothers a TB Media zmínil, že provozovaly reklamní činnost, ale tu buď převedly na DKCG a skončily, nebo nevykazovaly žádnou jinou činnost. Společnosti Reklamní služby a servis, Služby a servis, Podnikatelské služby byly podle obžalovaného firmy, které pouze fakturovaly náklady pro DKCG. Tyto společnosti nevyvíjely žádnou činnost, pouze přefakturovaly DKCG služby, které nakupoval obžalovaný, ale bez jakýchkoliv dokladů.

K fungování DKCG obžalovaný zmínil, že společnost měla ve svém majetku reklamní plochy, které nabízela klientům k reklamě. O fungování reklamních panelů a provádění

reklamních kampaní se starali zaměstnanci DKCG. Konkrétně se jednalo o svědky D., K., K. a D.; zaměstnanci DKCG byli také obžalovaní K. a K.. Faktury vydávané ostatními společnostmi pro DKCG byly podle obžalovaného pravdivé, ale neexistovaly žádné přijaté faktury. Z toho důvodu obžalovaný K. instruoval H., aby za tyto společnosti podával nulová daňová přiznání. Podle obžalovaného byly faktury vydané ostatními obchodními společnostmi pro DKCG zčásti pravdivé, zčásti nepravdivé. Na otázku, zda tyto faktury pravdivě popisovaly, kdo a jaké zboží nebo službu DKCG dodal, obžalovaný řekl, že nikoliv. Faktury byly formulovány čistě jako služby za reklamní kampaně. Členy představenstva DKCG byl sám obžalovaný, který měl na starosti obchodní činnost a obžalovaný K.. DKCG fakticky řídil K.. Obžalovaný rozhodoval o všech činnostech společnosti, o vedení účetnictví, vydávání daňových dokladů, proplácení přijatých daňových dokladů a zahrnování těchto dokladů do účetnictví. Obžalovaný K. také podával a podepisoval daňová přiznání, účastnil se při vyhotovování daňových přiznání za jednotlivá zdaňovací období, tyto daňová přiznání připravili z účetnictví na základě jeho pokynů a daňové přiznání se ve výsledné podobě podaly.

Obžalovaný K. byl podle K. výkonný člověk, který prováděl pokyny obžalovaného, byl jeho „pravou rukou“. Po uvěznění obžalovaný K. požádal manželku M., aby všechny činnosti do té doby zajišťované obžalovaným, za něj zastala, aby zajistila chod DKCG, mohly se proplácet a vystavovat faktury, proplácet mzdy zaměstnancům. Proto jí prostřednictvím obhájce, který navštěvoval obžalovaného ve vězení, předal přístupy k počítačům a internetovému bankovníctví a instruoval obžalovanou, jak je potřeba ve společnosti postupovat. Ve zbytku obžalovanou odkázal na rady a pokyny ostatních. Obžalovaná K. prováděla všechno podle jeho pokynů a netušila, jakým způsobem DKCG „získává“ náklady, že se to děje špatným způsobem. Teprve později přišla na to, že způsob získávání nákladů nesedí. Upozornila na to obžalovaného a ten ji seznámil s pravým stavem věci. Krátce nato byli obžalovaní zajištěni policií. Stejně jako M. K., obžalovaný K. z výkonu trestu úkoloval i obžalovaného K..

Obchodní činnost DKCG spočívala v provozování 1.000 až 1.200 reklamních panelů umístěných na zastávkách autobusů, v nákupních centrech, parkovacích domech, garážích a provozování sítě digitálních citylightů umístěných v obchodních pasážích. Na ně byly vyvěšovány nebo promítány reklamní sdělení klientů. Pronajímání reklamních ploch inzerentům a realizace reklamních kampaní generovalo příjem DKCG. Společnost DKCG poskytovala klientům úplný servis, od sjednání obchodních podmínek, uzavření smlouvy, zpracování reklamních materiálů, až po jejich výrobu, vyvěšení, fotodokumentaci, monitoring tisku. To vše bylo předáno klientům a za to byla DKCG hodnocena. Společnost měla 20 až 30 stálých odběratelů, jedním z hlavních bylo BPA Sport Marketing. Společnost DKCG měla proti tomu mzdové náklady, náklady za pronájmy aut, tištění plakátů a ostatní, které nezpochybňuje ani státní zastupitelství. Z příjmů z reklamních kampaní DKCG obžalovaný K. fakturoval 30 % z firmy Beretis jako provizi, protože tuto firmu vlastnil. Zbytek nákladů DKCG dodávala v souhrnné faktuře společnost Reklamní služby a servis. Na přímou otázku, jakou činnost společnost Beretis vyvíjela pro DKCG a za kterou jí fakturovala, obžalovaný odpověděl, že zprostředkovávala reklamní kampaně prostřednictvím jeho vlastní osoby. Na další otázku, co konkrétně společnost Beretis pro DKCG udělala, obžalovaný odpověděl, že fakturačně to tak bylo. K fakturám společností Reklamní služby a servis obžalovaný řekl, že

se nejprve informoval u obžalovaného H., jak dopadlo daňové přiznání, H. to spočítal a obžalovaný mu sdělil, že potřebuje, aby daňové přiznání dopadlo s určitým výsledkem. Na potřebnou částku byla vystavena faktura Reklamních služeb a servis.

Obdobně u faktur vystavovaných společnostmi TB Media (A5) a two brothers (TR3) obžalovaný řekl, že tyto společnosti dříve vlastnily reklamní plochy, které později převedli na DKCG a účtovaly pronájem těchto reklamních ploch. U BKST 45 si obžalovaný nebyl jistý, jakou činnost vyvíjela a co společnosti DKCG fakturovala.

O vedení účetnictví obžalovaný K. sdělil, že v DKCG vedl účetnictví kompletně v celém období let 2010 – 2011 obžalovaný H.. Obžalovanému H. procházely rukama všechny účetní doklady. H. podle instrukcí informoval obžalovaného K. o prozatímním výsledku daného zdaňovacího období. Na to mu K. sdělil, jak by bylo potřeba upravit výsledný základ daně a provedli to tzv. nákladovou fakturou. Přibližné údaje znal také obžalovaný K.. Daňová přiznání k DPH a DPPO nejprve předběžně zpracoval obžalovaný H. podle dříve dodaných účetních dokladů. Pak sdělil K. výsledek, obžalovaný K. chtěl výsledky „poladit“. Proto vyhotovil daňový doklad (tzv. nákladovou fakturu), který výsledek upravil potřebným způsobem. Touto fakturou uzavřeli účetnictví za dané období a z takového výsledku vycházeli při podání daňového přiznání. Takovým příkladem je právě vystavování faktur u společností Reklamní služby a servis 2010.

Bankovní účty společnosti ovládali obžalovaný K. a K., o jednotlivých platbách rozhodoval obžalovaný K.. Proplácení přijatých faktur rovněž rozhodoval obžalovaný K..

Opětovně ke společnosti Beretis (dříve TB Group) obžalovaný K. uvedl, že byl jejím stoprocentním akcionářem a členem představenstva. Firma neměla žádný majetek, žádné dluhy, ani zaměstnance. Podle obžalovaného nevyvíjela žádnou činnost. Obžalovaný ji využíval pouze k tomu, aby DKCG vyúčtoval 30 % za zprostředkování, které ale dělal on sám. Členem statutárního orgánu společnosti Beretis byl obžalovaný Mgr. Š., fakticky její činnost řídil obžalovaný K.. Společnost evidoval náklady, které jí účtoval obžalovaný Š. a náklady fakturované společností Reklamní služby a servis. I v tomto případě účetnictví vedl obžalovaný H., podle pokynů obžalovaného K.. Fungoval zde stejný systém, tedy H. obžalovanému K. sdělil předběžný výsledek. Obžalovaný K. oznámil svoji představu, jakou výši daně by chtěl platit. Na takovou částku vystavil „nákladovou“ faktury a předal je obžalovanému H.. Faktury byly zahrnuty do účetnictví a podle nich bylo vyhotoveno definitivní daňové přiznání.

Obdobně se obžalovaný vyjadřoval k dalším obchodním společnostem TR3 (dříve Two brothers), BKST 45, TB Media (dříve A5). U všech společností obžalovaný K. řekl, jakou historii společnosti měly, kdo je řídil, zda měly majetek, zaměstnance, jakou vyvíjely činnost, kdo tyto společnosti řídil nebo v nich vystupoval ve statutárních orgánech. Obdobně to platilo i u skupiny obchodních společností Reklamní služby a servis 2010, Podnikatelské služby, služby a servis. U všech rozhodoval obžalovaný K., řídil obchodní společnosti sám, nebo podle jeho pokynů obžalovaný K.. V tomto případě společnosti vytvářeli „nákladové“ pro společnosti Beretis a DKCG. Společnosti nevyvíjely žádnou obchodní činnost, neměly žádné náklady, faktury za ně vystavoval obžalovaný K.. Vedení účetnictví a podávání

daňových přiznání dělal obžalovaný H. podle pokynů obžalovaného K.. Tzv. „nákladové“ faktury společnosti DKCG vystavoval po celou dobu obžalovaný K.. Po jeho uvěznění v tom pokračovala obžalovaná K. podle jeho pokynů. Na opětovnou otázku, zda tzv. „nákladové“ faktury měly reálný základ, nebo je obžalovaný vytvářel až pro dosažení žádoucího výsledku účetnictví a daňového základu, obžalovaný K. odpověděl, že faktury neměly reálný základ, obžalovaný si pouze spočítal, jakou částku utratil, ale neměl k ní žádné doklady, takže podle toho vystavil nákladové faktury a nebylo to správně. Bankovní účty obsluhoval, vybíral a přesouval finanční částky buď sám obžalovaný K., nebo obžalovaný K.. Po nástupu do výkonu trestu bankovní účty vedla M. K., opět podle jeho pokynů.

Obžalovaný se zvlášť vyjádřil soustředěně ke každému spoluobžalovanému. Obžalovaného K. charakterizoval jako svou pravou ruku, který dělal úkoly, které mu K. uložil, za to dostával K. svou mzdu. Na vystavování nákladových faktur se nepodílel. O způsobu sestavování daňových přiznání podle obžalovaného nevěděl. Měl představu, jakou DKCG vyvíjí činnost. Rovněž obžalovaný K. tvrdil, že K. nevěděl, nakolik pravdivé jsou doklady zahrnované do účetnictví. Vždy postupoval podle pokynů obžalovaného K..

K obžalovanému H. obžalovaný uvedl, že zpracovával účetnictví podle dokladů, které mu obžalovaný K. dodal. Fungoval jako daňový poradce, podal žádosti o odklad daňového přiznání, které H. podepisoval. Podle K. byla úloha obžalovaného H. ve všech případech stejná, tedy zpracovat účetnictví, daňová přiznání a působit jako daňový poradce. Obžalovaný H. několikrát upozorňoval K., že daňová přiznání neodpovídají stavu, které společnosti a jaké faktury vystavují. Při vystavování výstupních faktur u Reklamní služby a servis upozorňoval H. K., že těmito fakturám neodpovídají žádné faktury nákladové. S tím ho obžalovaný K. odbyl, že tyto faktury dodá později, ať prozatím podá nulová daňová přiznání. Až budou případně vystaveny takové faktury, podají opravné daňové přiznání. Podle obžalovaného H. věděl, že společnost Reklamní služby a servis vystavuje faktury podle toho, jaký je předběžný daňový výsledek u Beretis nebo DKCG na konci zdaňovacího období a faktury mají jenom upravit daňový základ podle toho, jak si výši daně představuje obžalovaný K..

Činnosti obžalovaného Mgr. Š. obžalovaný K. charakterizoval jako práci obchodního právníka. Zakládal obchodní společnosti a nemusel nutně vědět, z jakého důvodu obchodní společnosti pro obžalovaného zakládá; obžalovaný mu to přímo neříkal. Na faktické nebo obchodní činnosti obchodních společností se nepodílel. Pouze ve společnosti Beretis byl Mgr. Š. členem představenstva a v této funkci podepisoval daňová přiznání. Podle obžalovaného K. měl Mgr. Š. přehled, jakou činnost Beretis vykonává, že je fakturována pouze provize za zprostředkování kampaní, jinak byla společnost prázdná a nevyvíjela žádnou činnost.

K obžalované M. K. obžalovaný sdělil, že po prvním odsouzení obžalovaného se obžalovaná K. stala členkou představenstva DKCG. Teprve po svém uvěznění obžalovaný K. manželce předal všechny bankovní kódy, piny, počítač, hesla, aby zajistila chod DKCG a mohla udržet firmě příjmy, platit dodavatelům, komunikovat a účtovat peníze odběratelům. Do nástupu trestu obžalovaná K. byla pouze formálně členkou představenstva, neměla žádné podrobné informace o společnosti, věděla pouze, že provozuje reklamní činnost a viděla reklamní plochy, které společnost provozovala.

Obžalovaný potvrdil, že obžaloba pravdivě popisuje skutečnosti, když mluví o skupině jím řízených či ovládaných obchodních společností. Rovněž souhlasil, že v těchto obchodních společnostech byly statutárními orgány nebo členy statutárních orgánů jmenováni a určení obžalovaní K., Š. a K., když byl obžalovanému vysloven zákaz činnosti z předchozího odsouzení.

Na další otázku, zda koncové společnosti vystavovaly DKCG faktury s fiktivním předmětem plnění, obžalovaný odpověděl, že faktury byly na fiktivní plnění, částky na nich byly vypočítány na základě podkladů, které obžalovaný utratil za kampaně. Výslovně to obžalovaný charakterizoval slovy: „faktura se vystavila na částku, aby daň byla tak akorát.“ Tyto „nákladové“ faktury snižovaly daň z přidané hodnoty pro DKCG. U vystavujících společností, naopak zakládaly daňovou povinnost. Tyto faktury nebyly zahrnuty do účetnictví těchto společností, i když zahrnuty být měly. Obžalovaný na svoji obhajobu tvrdil, že tyto faktury byly fiktivní, ovšem částky, které v nich byly uvedeny, odpovídaly nákladům, které skutečně obžalovaný s realizací kampaní měl. Jednalo se o různé analýzy trhu či fotodokumentace, které obžalovaný kupoval bez dokladů od soukromých osob (analýzy trhu, průzkumy, monitoring). Tyto činnosti měli zpracovávat najímaní lidé, které obžalovaný vyplácel hotově. V závěru obžalovaný uzavřel, že svou trestnou činnost spatřuje v tom, že vystavoval nákladové faktury bez podkladů k nim a upravoval daňová přiznání, příp. podával nulová daňová přiznání u všech vyjmenovaných společností. Pokud se dojde k závěru, že tyto faktury nemají v účetnictví co dělat, pak došlo ke zkrácení DPH i DPPO.

Obžalovaný K. se vyjádřil k předchozímu odsouzení, k užívání finančních prostředků vybraných z bankovních účtů jednotlivých obchodních společností a znovu ke vztahu s obžalovaným H.. H. podle K. zpracovával daňové přiznání podle dohody o provedení práce, za tuto činnost si účtoval mzdu, nebo posílal fakturu. Obžalovaný Š. za svou činnost rovněž fakturoval na základě smlouvy. Podle obžalovaného K. byly všechny faktury vystavené nebo přijaté společností Beretis zahrnuty do jejího účetnictví. Podle přesvědčení obžalovaného, pokud by společnosti Beretis a DKCG zahrnuly všechny faktury do svých účetnictví, tak by při řádném postupu v rámci daňového řízení neměla vzniknout škoda. Obžalovaný znovu zopakoval, že on sám svou trestnou činnost spatřoval v tom, že vystavoval daňové doklady za fiktivní služby ve společnosti Reklamní služby a servis. K manželce M. K. obžalovaný zopakoval, že věděla pouze o existenci DKCG, ve které byla členkou představenstva. Obžalovaný manželku hájil, protože nevěděla, že v řetězci společností některé podávají nulová daňová přiznání. Skutečnosti uvedené v obžalobě vyplynuly na povrch až při jedné z návštěv obžalované K. u něj ve vězení. Podle něj se někdo další mohl zorientovat v činnosti DKCG až po několika měsících. Obžalovaný také zmínil všechny zaměstnance, kteří se podíleli na činnosti společnosti. Na opakovanou otázku, zda obžalovaný může nějak blíže specifikovat výdaje v řádech milionů či desítek milionů korun, které vydával k realizaci reklamních kampaní, které shrnoval pod obecným pojmem: „analýzy monitoringu, či fotodokumentace“ obžalovaný řekl, že k tomu se nebude vyjadřovat, nechce do této věci nikoho namočit.

Obžalovaný K. v souhrnu uvádí, že přiznává spáchání skutků kladených mu v obžalobě za vinu, což platí zejména k jeho osobě, částečně i k obžalovanému K. a H.. Naopak ve vztahu k obžalovaným Š. a K. je výpověď obžalovaného K. neutrální, nebo se

dokonce staví na obranu těchto obžalovaných. Ve velké většině výpověď obžalovaného souhlasí s tím, co je obžalovanému K. kladeno za vinu v obžalobě, odpovídá v obecné rovině i v jednotlivých dílčích prvcích.

Přesto se ve výpovědi obžalovaného objevují skutečnosti, které naznačují, že obžalovaný neuvádí zcela všechny aspekty spáchání trestné činnosti a nadále obhájí smysl a způsob vytváření „nákladových“ faktur pro DKCG. Faktury vystavené společností Beretis byly podle obžalovaného provizí pro něj samotného jako osoby provádějící obchodní činnost pro DKCG. Dalším obranným prvkem v jeho výpovědi byly poznámky, že sice obchodní společnosti vystavující „nákladové“ faktury pro Beretis a DKCG neměly žádné náklady (přijaté faktury a přijatá plnění) a podávaly na pokyn obžalovaného K. nulová přiznání k DPH. Obžalovaný stále tvrdil, že měl výdaje související s podnikatelskou činností DKCG. Jednalo se o obecné odkazy na neznámé, dokonce schválně neuváděné dodavatele, blíže neurčených analýz, průzkumů, marketingových studií apod. Obžalovaný je výslovně odmítal jmenovat, pouze potvrdil, že jejich služby měly být hrazeny v hotovosti. Prozatím shrnuto by šlo říct, že se obžalovaný K. přiznává k podstatným skutečnostem spáchaného skutku a jeho výpověď usvědčuje i další obžalované (K., H.). V určité části výpověď obžalovaného K. nestojí ve shodě s ostatními důkazy, a je nutné prvky zmíněné obžalovaným porovnávat s provedenými důkazy a příslušně hodnotit.

Soud v úplnosti vychází z výpovědi obžalovaného J. K. (čl. 3697 – 3714) před soudem i z jeho výpovědi v přípravném řízení (čl. 406 – 440), na kterou obžalovaný v hlavním líčení odkazoval. Obžalovaný se vyjádřil ke svým poměrům, ke známosti s obžalovanými. Poté podrobně popsal, jaká byla činnost společnosti DKCG a ostatních spolupracujících společností, jak se do této činnosti zapojil obžalovaný sám, kde působil jako člen nebo statutární orgán obchodní společnosti, jaká byla hlavní činnost DKCG, odkud pocházel majetek využívaný v DKCG. Potvrdil výpověď obžalovaného K., že právě K. byl vůdčí i řídicí osobou DKCG a K. především vykonával jeho pokyny. Obžalovaný popisoval oběh faktur ve společnostech, kde vykonával nějakou činnost. Skutečně faktury přijímal, kontroloval a předával je dále ke zpracování administrativním pracovníkům nebo obžalovanému K.. S vydáváním faktur neměl nic společného, vydávání faktur rozhodných pro tuto věc obstarával obžalovaný K.. Právě faktury zmiňované ve výroku rozsudku, vytvářel obžalovaný K.. Tyto faktury nechodily poštou, nebylo nutné je nikam posílat nebo přijímat. Tyto faktury rovněž proplácel obžalovaný K.. Dokonce faktury obchodních společností, ve kterých formálně vystupoval obžalovaný K., fakticky vystavoval obžalovaný K.. Faktury vytvářel podle toho, jak velký byl příjem DKCG, které DKCG obdržela za svou činnost od klientů. Po zaplacení přijatých faktur bylo cílem, na základě jednoduchého klíče, co nejvíce snížit daňový základ DKCG. Těmito „nákladovými“ fakturami vystavovanými navázanými obchodními společnostmi pro DKCG se vyváděly peníze ven. Zpracování účetnictví v DKCG a Beretis obstarával obžalovaný K., na pravidelných měsíčních schůzkách s obžalovaným H.. Až po nástupu obžalovaného K. do výkonu trestu, se K. setkal s H. a řešil s ním daňová přiznání společnosti Beretis. K bankovním účtům měl přístup v DKCG i u ostatních společností buď obžalovaný K. anebo obžalovaný K. jako jejich statutární orgán. Finanční toky a výběry peněz řídil výhradně obžalovaný K.. K. nevybíral peníze podle vlastního uvážení, vždy jednal podle pokynů obžalovaného K.. S vybranými penězi K. volně nedisponoval, ale používal je pro potřeby obchodních společností nebo podle instrukcí

obžalovaného K.. I po uvěznění K. obžalovaný K. postupoval dál podle pokynů K., které od něj dostával z věznice.

Obchodní společnosti Reklamní služby a servis, BKST 45, Podnikatelské služby, služby a servis, TR3 a Beretis byly podle K. prázdné společnosti, které sloužily pouze ke snižování daňového základu DKCG, na které DKCG přeposílala částky, které pak obžalovaný K. a K. vybírali v hotovosti. Společnosti TR3 a BKST obžalovaní převedli na jiné osoby, dále zůstaly pouze ostatní jmenované společnosti. Později se před ně postavila firma Beretis, která sloužila jako nárazník, kdyby náhodou přišla kontrola finančního úřadu, aby se to netýkalo přímo firmy DKCG, ale spíše satelitních firem a firmy Beretis. Tyto satelitní obchodní společnosti nevykonávaly podle obžalovaného K. žádnou činnost, nemohla tedy být řeč o jejich faktickém řízení. Faktury vystavované údajně těmito společnostmi, ve skutečnosti vyhotovoval obžalovaný K.. Uvedené obchodní společnosti neměly žádný majetek, neměly ani žádné zaměstnance. Tyto společnosti ani nepřijímaly žádné faktury. Obžalovaný K. nevěděl, kdo vystavoval jejich účetní přehledy, obžalovaný dostával jejich zpracované „nulové“ daňové přiznání od obžalovaného H.. Při otázkách K. na K. mu sdělil, že v případě nutnosti společnosti podají dodatečné daňové přiznání. V celé skupině obchodních společností byl faktickým vlastníkem či majitelem obžalovaný K.. Po jeho odsouzení byly firmy formálně převedeny na obžalované K., Š. a K..

Obžalovaný K. popisoval činnost K. ve společnosti DKCG jako všestrannou, řídící, obchodní i správní. Formálně měl uzavřenou mandátní smlouvu a pobíral výplatu jako zaměstnanec. Když se zadavatel rozhodl objednat reklamní kampaň, podepisoval smlouvu s DKCG, v ní byly uvedeny podrobnosti reklamní kampaně. Objednání reklamních plakátů, jejich výrobu, vyvěšení a zpracování dokumentace byly záležitosti zaměstnanců kanceláře DKCG. V ostatních obchodních společnostech obžalovaný K. pouze vytvářel a vystavoval „nákladové“ faktury, tyto společnosti fakticky žádnou činnost nevyvíjely.

Obžalovaný K. popíral tvrzení obžalovaného K., že by tyto společnosti vynakládaly nějaké prostředky za zboží nebo služby, které nebyly fakturovány nebo účtovány, které by byly propláceny v hotovosti bez dokladu. Žádné takové výdaje obžalovaný K. nezaznamenal a vyvrací tím obranu obžalovaného K.. Takzvané monitoringy a fotodokumentaci mohla DKCG dělat sama a taky to dělala. Rovněž obžalovaný K. nezaznamenal, že by DKCG objednávala průzkumy trhu, monitoringy nebo analýzy trhu. Zásadně obžalovaný K. potvrdil, že DKCG prováděla veškerou činnost a realizaci reklamních kampaní vlastními silami, vlastními prostředky, s jedinou výjimkou, to byly návrhy a vytištění reklamních plakátů. „Nákladové“ faktury pro společnosti Beretis a DKCG vytvářel obžalovaný K.. Obžalovaný K. opakoval, že společnosti vystavující faktury neprováděly žádnou činnost, jednalo se prakticky o prázdné schránky.

Obžalovaný K. také zpochybnil činnost K. ve společnosti Beretis, jelikož K. pobíral mzdu za svoji činnost v DKCG, přesně za stejnou činnost, kterou pak fakturovala Beretis za zprostředkování společnosti DKCG. Když obžalovaný K. nastupoval do pozice člena statutárních orgánů obchodních společností, ptal se obžalovaného K., jestli je ve společnostech všechno v pořádku. Dostalo se mu ujištění, že ano. Obžalovaný K. zpočátku nepřemýšlel o vztahu všech obchodních společností, zejména těch prázdných, nic

nedělajících, s DKCG. Postupem času o tom několikrát s K. mluvil, pochopil nebo mu bylo sděleno, že společnosti slouží ke snižování daňového základu DKCG. Přímou a přesně v tomto smyslu se vyjádřil i obžalovaný K.. Veškerou provázanost mezi obchodními společnostmi zajišťoval obžalovaný K., který ve firmách původně vystupoval. Důvodem vstupu dalších obžalovaných do těchto společností bylo pouze uložení trestu zákazu činnosti v předchozím odsouzení obžalovaného K..

Obžalovaný K. původně nejednal s obžalovaným H., tyto záležitosti obstarával obžalovaný K.. Teprve po uvěznění obžalovaného K. se K. s H. setkali. Po jednání K. a H. vždy následovalo vyhotovení a tisk „nákladových“ faktur, i u těch společností, ve kterých figuroval jako statutární orgán obžalovaný K.. Obžalovaný K. zaznamenal, že H. nejprve zasílal obžalovanému K. účetní výsledky posledního zdaňovacího období. Na jejich základě se účetnictví a daňový základ upravoval pomocí nákladových faktur. Obžalovaný usuzoval, že se to dělo i v předchozím období, protože po nástupu K. do vězení, obžalovaný H. poslal prozatímní výsledky zdaňovacího období, které Š. odnesl K. do vězení. K. určil požadovaný výsledek daňového přiznání a ten byl předán obžalovanému H.. Účetní a daňové výsledky se vždy upravovaly směrem dolů, aby DKCG neplatila tak vysokou DPH. Obžalovaný K. vytyčil výsledky daňových přiznání, na základě toho obžalovaná K. vystavila faktury podle pokynů obžalovaného K., protože měla přístup k jeho počítači. Vytvořená faktura byla proplacena a předána H. k zanesení do účetnictví. Z takového základu H. připravil daňové přiznání. K vedení účetnictví K. ještě dodal, že u společností Reklamní služby a servis 2010, služby a servis a Podnikatelské služby nebylo vedeno účetnictví; daňová přiznání k DPH (případně k DPPO) těchto společností obžalovanému K. předkládal obžalovaný K., přiznání byla vyplněna nulovými údaji, obžalovaný K. je podepsal, vrátil a přiznání odevzdával obžalovaný H.. U DKCG, Two Brothers Media a Beretis účetnictví vedeno bylo. Obžalovaný K. potvrdil, že H. pracoval pro DKCG jako zaměstnanec a dostával za tuto činnost mzdu. S H. se nebavili o žádných pochybnostech či podezřeních. Teprve po uvěznění K., když s ostatními obžalovanými prováděli určité shrnutí, požadovali od H. účetnictví za rok 2011, dozvěděli se od svědka K., že účetnictví je v hrozném stavu a tuto skutečnost tlumočil obžalovanému H.. Spolupráce s H. probíhala tak, že se shromažďovaly účetní a daňové doklady, které se obžalovanému H. jednou či vícekrát měsíčně předávaly, když se H. dostavil do kanceláře DKCG, případně při setkání obžalovaných K. a H..

Obžalovaný Mgr. Š. podle obžalovaného K. zakládal pro obžalovaného K. většinu obchodních společností, anebo zajistil převody těchto obchodních společností. Jedinou formální činností Š. bylo členství v představenstvu Beretis. Postavení Š. popsal obžalovaný K. obdobně jako své, Š. měl firmu formálně napsanou na sebe, fakturoval si za právní služby, které pro DKCG a ostatní společnosti příležitostně vykonával. Žádnou faktickou činnost obžalovaný Š. neprováděl. Beretis nedělala žádnou činnost, nebyla funkční, obžalovaný Š. pouze podepisoval daňová přiznání. Mgr. Š. neměl nic společného s přijímáním či vydáváním faktur u Beretis, neměl přístup k finančním tokům společnosti. Beretis měla účetní doklady a záznamy v kanceláři DKCG, fyzicky k nim obžalovaný Š. mohl mít přístup, ale prakticky tam nebyl. Jestli měl obžalovaný Š. představu o činnosti ostatních obchodních společností okolo Beretis, obžalovaný K. nevěděl. Obžalovaný Š. byl seznámen s průběhem kontroly finančního úřadu u společností TR3 a BKST 45. Obžalovaný Š. se na této kontrole účastnil. Při této

kontrole mělo vyplynout na povrch, že tyto společnosti nevykonávaly žádnou činnost a pouze vytváření nákladové faktury. Nejpozději v tomto okamžiku to bylo jasné i obžalovanému Š..

K obžalované K. K. řekl, že do uvěznění K. vystupovala v DKCG ryze formálně, nijak se do její činnosti nezapojovala. Potom se obžalovaná K. na žádost K. fakticky zapojila do činnosti DKCG. Spojení spoluobžalovaných s K. ve vězení zajišťoval obžalovaný Š., navštěvoval ho ve věznici a předával jim vzkazy. Obžalovaní K., Š. a K. pak chtěli situaci nějak řešit. Obžalovaný K. tušil spoustu věcí ohledně DKCG, které se později ukázaly jako pravdivé, proto se snažili např. setkáním se svědkem K. zjistit faktický stav účetnictví DKCG. Obžalovaná K. zastávala agendu obžalovaného K., dostala k dispozici jeho počítač, měla přístup k účtům společnosti, aby mohla proplácet faktury a náklady a vytvořila „nákladové“ faktury za společnosti Beretis a Reklamní služby a servis pro DKCG a „nákladovou“ fakturu Reklamních služeb a servisu pro Beretis. Po uvěznění K. obchodní činnost DKCG běžela dál, smlouvy na reklamní kampaně byly uzavřeny a reklamní kampaně pokračovaly. Běžné náklady např. nájmy reklamních panelů dál proplácela obžalovaná K., K. vybíral peníze v hotovosti. K. radil obžalované K., které faktury má proplatit, které jsou nezbytné pro chod společnosti. Takzvané „nákladové“ faktury vytvářela obžalovaná K. podle pokynů obžalovaného K. z vězení. Obžalovaná byla členkou statutárního orgánu DKCG, neměla žádné postavení ve společnosti Beretis. Vystavování faktur za tyto společnosti dělala na pokyn obžalovaného K.. I v tomto případě se faktury vystavovaly proto, aby se snížil daňový základ DKCG.

V další části obžalovaný K. mírně zpochybnil své povědomí o fungování účetních a daňových vztahů mezi zainteresovanými obchodními společnostmi. Dříve tušil systém snižování daňového základu. Podle výpovědi zcela prozířel až po schůzkách se svědkem K.. Do té doby nevystavoval „nákladové“ faktury a nebyl seznámen s jednotlivými údaji na nich uvedenými. Když se ptal obžalovaného K., dostalo se mu odpovědi, že je všechno v pořádku. Jeho tušení se vytvářelo z toho, že z účtů obchodních společností vybíral značné částky v hotovosti, tyto společnosti přitom nevykonávaly žádnou činnost a obžalovaný přitom za ně podepisoval nulová daňová přiznání. Po připomenutí jeho výpovědi z přípravného řízení (čl. 411) obžalovaný potvrdil, že byl seznámen s finančními toky od hlavní společnosti až po satelitní společnosti. Až po uvěznění obžalovaného K. byl obžalovaný K. přímým svědkem, jak se upravovalo daňové přiznání podle pokynů nebo potřeb obžalovaného K.. Obžalovaní byli nejprve předběžně informováni o účetním stavu ke konci zdaňovacího období. Pak přišel pokyn obžalovaného K., jak má vypadat výsledná hodnota a té se dosáhlo vystavením „nákladové“ faktury.

Obžalovaný K. dostával osobně za svou činnost v obchodních společnostech mzdu. V roce 2010 přibližně 50 tis. Kč hrubého, v roce 2011 100 tis. Kč hrubého a podíly ze zisku, která se později ještě zvýšila na 200 tis. Kč měsíčně, které dostával na svůj osobní účet. Vyplácení „podílu na zisku“ vysvětlil tím, že nebyl akcionářem společnosti, nebo držel jenom minimální podíl akcií, jednalo se o odměnu za jeho loajalitu a dobrou práci, tak mu to zdůvodnil obžalovaný K.. Jednání se svědkem K. vzešla z nápadu M. K., která pojala podezření, že ve firmách není všechno v pořádku a účetnictví se nevede správným způsobem. Obžalovaní předali svědkovi účetnictví za rok 2011 a snažili se dobrat výsledku, jak by bylo

možné firmu uvést do legálního stavu. Na těchto jednáních se podíleli obžalovaní K., Š. a K.. Jednali mimo jiné se zájemci o převod obchodního podílu v DKCG.

Obžalovaný K. popisoval chod kanceláře DKCG, počet jejich zaměstnanců a jejich pracovní náplň. Vyjadřoval se k oběhu faktur ve společnosti. Obžalovaný K. pravidelně dostával přijaté faktury za služby, které společnost DKCG nebo Two Brothers Media využívala. S „nákladovými“ fakturami od společnosti Reklamní služby a servis a Beretis se obžalovaný fyzicky nezaobíral, ale věděl, že Beretis fakturuje DKCG. Účetní a daňové doklady byly shromažďovány v kanceláři DKCG a předány obžalovanému H., který si doklady odvázel a po jejich zpracování zase přivezl zpátky. Nákladové faktury vystavené společností Beretis pro DKCG na základě tzv. provize nebo procenta z hodnoty reklamní kampaně mohla vystavit obžalovaná K. sama, nebo zaměstnankyně kanceláře podle jejího pokynu. Obžalovaná K. tyto faktury vystavovala podle pokynů K.. Informace k nim z vězení plynuly přes obžalovaného Š., který tlumočil otázky směřované K. do věznice a od něj dostával a vyřizoval odpovědi.

Obžalovaný K. hovořil o používání částek, které byly vybrány v hotovosti. Dokud byl obžalovaný K. na svobodě, obžalovaný K. peníze předával jemu nebo používal podle jeho pokynu. Když byl K. uvězněn, obžalovaný K. od něj prostřednictvím obžalovaného Š. dostal seznam věřitelů a výši částek, kterou má těmto věřitelům zaplatit. Na seznamu byli lidé, které obžalovaný K. považoval za věřitele obžalovaného K.. Jednalo se o dluhy z předchozí podnikatelské činnosti za společností TB Media, která si nepůjčovala finanční prostředky od bank, ale od různých lidí a těm pak musela dluhy v hotovosti vracet. Tento seznam byl podle obžalovaného stálý. Obžalovaný K. se domnívá, že tyto platby nesouvisely s podnikáním DKCG. Po uvěznění obžalovaného K., obžalovaný K. takto vyplácel finanční prostředky pěti až deseti lidem.

Obžalovaný K. také informoval obžalovanou K., jaké obchodní společnosti existují a kdo z obžalovaných v nich figuruje. Z poznání těchto souvislostí plynulo rozčarování obžalované K., které vedlo k jejich setkání se svědkem K.. Z tohoto jednání vyšlo doporučení svědka K., který jim předložil nejasnosti v účetnictví DKCG ve stomilionovém řádu. Obžalovaný K. potvrdil, že už před setkáním se svědkem K. věděl, že figuruje nebo existují obchodní společnosti, které fakturují spřízněným obchodním společenstvem „nákladové“ faktury, přesto samy podávají nulová daňová přiznání. Obžalovaný podle vlastních slov tuto věc částečně pochopil, když ho do věci zasvětil obžalovaný K.. Úplně to vyplynulo na povrch po setkání se svědkem K.. Skutečnost nevedení účetnictví v těchto společnostech byla obžalovanému K. známa už od roku 2011 či 2012, kdy ho o té věci informoval obžalovaný K.. Na závěr obžalovaný po připomenutí části jeho výpovědi (čl. 427) potvrdil, že znal systém snižování daňového základu DKCG využíváním servisních společností, kterými si nechal fiktivně fakturaci, i když společnosti nevykonávaly žádnou faktickou činnost. Obžalovaný K. se bránil pouze tomu, že neznal rozsah tohoto krácení daní.

Obžalovaný Ing. J. H. na svoji obranu u hlavního líčení (čl. 3718 – 3728) uvedl, že účetnictví DKCG převzal na počátku roku 2008. Už tehdy ho předávající upozornili, že se jedná o velké částky, velké faktury a v závěru účetního období jsou dodávány další faktury. Proto se tomu později nedivil a považoval to za normální. Dále poukázal na to, že účetnictví

nezpracovával jako samostatně výdělečně činný, ale jako zaměstnanec DKCG, pobíral za to mzdu, což považuje za velký rozdíl. Účetnictví zpracovával pro DKCG a Two brothers media. U firmy Beretis vedl operativní nebo evidenční účetnictví pro účely zpracování DPH. Z toho vycházely výsledky, které dále předával, ale daňové přiznání za Beretis nepodával, ani nepodepisoval. Daňový vztah vyplývající z faktur mezi společnostmi DKCG a Beretis byl podle obžalovaného naprosto v pořádku. Faktury na vstupu snižující DPH u DKCG, zároveň zvyšovaly na výstupu DPH u Beretis. Proto obžalovaný neměl podezření, že by mohlo jít o daňový únik. S DKCG spolupracoval pravidelně. Jednou měsíčně navštěvoval sídlo, kde mu předávali doklady. Obžalovaný se hájil tím, že nikdy ve firmě nepůsobil jako daňový poradce, neměl uzavřenou smlouvu o daňovém poradenství. Spolupráci s obžalovaným K. měl sjednanou obdobně. Přibližně jednou měsíčně se setkali, obžalovaný oznámil průběžný hospodářský výsledek.

K elektronickému podepisování daňových přiznání obžalovaný řekl, že to dělal na přímý pokyn svého nadřízeného obžalovaného K., u kterého se dokonce ujišťoval, zda podání daňových přiznání je v pořádku. K. to potvrdil a uklidnil obžalovaného, že kdyby vznikl nějaký problém, podají dodatečná daňová přiznání. Obžalovaný považoval K. za seriózního podnikatele. Z toho plynula i důvěra obžalovaného k němu a k jeho prohlášením. Dokonce K. obžalovaného napomínal, pokud zjistil, že v účetnictví není něco v pořádku.

Obžalovaný H. popíral, že by nějakým způsobem upravoval přiznání k DPPO. Usuzuje z posledního setkání s K. před jeho uvězněním, když obžalovaný H. oznámil výsledek daňové povinnosti za daný měsíc, obžalovaný K. to schválil, takže to bylo v pořádku a nic se neupravovalo. Obžalovaný znovu zdůrazňoval, že se snažil vést účetnictví pečlivě, seriózně a stojí za tím, že je vše v pořádku. Z toho důvodu se nedomnívá, že by mohlo docházet k daňovým únikům, že by si toho v účetnictví všiml. Kdyby věděl, že daňové přiznání je nesprávné či nepravdivé, těžko by se pod něj elektronicky podepisoval. Celé své obvinění a obžalobu považuje za absurdní.

Dále se obžalovaný vyjádřil ke svým poměrům. V letech 2010 – 2011 nebyl samostatně výdělečně činný, byl veden pouze jako zaměstnanec, vyučoval ve škole a byl zaměstnanec společnosti DKCG a Sinex CZ. Ze zaměstnání pobíral měsíční mzdu a vedle toho byl veden jako živnostník. Pro DKCG a Two brothers zpracovával účetnictví, u Beretis pouze operativně, u ostatních obchodních společností vůbec nic nedělal. Nikdy také nevystavoval účetní doklady, nebylo to náplní jeho práce. Podával „nulová“ daňová přiznání za služby a servis, Podnikatelské služby a Reklamní služby a servis na pokyn obžalovaného K., protože mu věřil, že se v těchto obchodních společnostech nic nedělo. Dále obžalovaného používali k podávání daňových přiznání, protože je mohl podávat s elektronickým podpisem. U ostatních společností si obžalovaný sám nevzpomněl, zda pro tyto společnosti činil nějaké úkony. Pripustil, že se mohl operativně podílet na jejich účetnictví na podkladě pokynů obžalovaného K., který ho zaměstnával. Plnou moc měl udělanou pouze od DKCG a Two brothers media. U obchodních společností věděl pouze u DKCG, že se zabývá reklamní činností, u ostatních nevěděl vůbec nic. Na činnost společnosti usuzoval podle vydaných faktur, což byl příklad DKCG, která jich měla mnoho. U ostatních společností (Beretis, Two brothers media) si na jejich činnost nevzpomíná. Vybavuje si pouze, že Beretis nějakou činnost vyvíjet musela, protože platila DPH a byly tam nějaké výstupní faktury.

Také obžalovaný H. potvrdil, že obžalovanému K. posílal mezitímní výsledek hospodaření v daném zdaňovacím období. Na vystavování nebo upravování faktur se podílet nemohl, nebyl s K. ve styku. V kanceláři nebo v sídle společnosti byl pouze jedenkrát za měsíc a s obžalovaným K. se viděl ještě méně. Vycházel proto pouze z faktur, které mu byly doručeny poštou nebo emailem. Ty zahrnul do účetnictví a z nich vzešel konečný výsledek účetnictví.

V reakci na předchozí výpovědi obžalovaného K. a K. o „ladění“ výsledků či faktur obžalovaný odpověděl, že výsledek byl upraven podle toho, jaké byly obžalovanému doručeny další faktury, které zaúčtoval. Takový způsob uzavírání účetnictví za dané období se opakoval. Obžalovaného to nijak nezajímalo, zaúčtoval pouze doklady, které mu byly doručeny. Jeho úkolem nebylo zkoumat obsah faktur, jejich faktický podklad, nebo pravdivost uvedeného plnění. Žádoucí výsledek podle obžalovaného K. byl věcí tohoto obžalovaného, obžalovaný H. nad tím nepřemýšlel, nemohl si ani ověřit věcnou správnost faktur. Totéž platí i pro vztah společností DKCG a Beretis. Obžalovaný podle faktur rozpoznal, že se jedná o nějaké zprostředkování, ale jak ke zprostředkování docházelo, si obžalovaný nemohl představit, účtoval o předmětu uvedeném na faktuře a dál to nezkoumal. Nemohl tedy ani označit některé faktury za fiktivní. Opodstatnění uvedených faktur nemohl posoudit. U přiznání k DPPO k žádnému dodatečnému vystavení faktur nedocházelo. Obžalovaný H. pouze K. oznámil, v jaké výši daňová povinnost vyšla, K. mu to schválil a tím byla věc uzavřena.

Obžalovaný potvrdil, že jeho rukama procházely nejenom vystavené faktury, ale i přijaté faktury. Když mu byly předestřeny faktury společností služby a servis, Podnikatelské služby a Reklamní služby a servis v kontrastu s jejich daňovými přiznáními k DPH s nulovým výsledkem, obžalovaný se hájil tím, že si toho nevšímal. Není si vědom, že by do účetnictví některé společnosti zahrnul faktury obchodních společností, které jinak podávaly daňová přiznání s nulovým výsledkem.

Obžalovaný popisoval pracovní styk s obžalovaným K. a zaměstnanci společnosti DKCG, i kontakty s dalšími obžalovanými po uvěznění K.. Původně byl obžalovaný v kontaktu pouze s K.. Po jeho uvěznění se několikrát sešel s obžalovaným K. a jednou s obžalovanou K.. Obžalovaného Mgr. Š. dokonce H. vůbec neznal. Při osobních návštěvách ve společnosti vyzvedával a odevzdával doklady, které zpracovával do účetnictví. Pokud se s obžalovaným K. nesetkal osobně, probíhala komunikace elektronickou poštou. Po uvěznění K. to probíhalo obdobně, včetně několika emailových zpráv, kterými pravděpodobně posílal prozatímní hospodářské výsledky DKCG. Obžalovaný opakovaně vyloučil, že by se podílel na vystavování faktur některé společnosti, nikomu ani neradil, jak faktury vystavit, nebo na jakou částku by faktury měly znít. K. to podle obžalovaného nepotřeboval, sám to moc dobře věděl. Obžalovaný výslovně popřel, že by se podílel na vyhotovení či upravení faktur vystavených M. K.. Rovněž také uvedl, že nevěděl, kdo kterou fakturu vystavil, při jeho práci ho to ani nezajímalo. Na závěr obžalovaný potvrdil, že při podávání daňových přiznání využíval svého postavení daňového poradce, kterým je už od roku 1997. V zastoupení daňových subjektů žádal o odklad k podání daňového přiznání. Z toho důvodu pak musel daňové přiznání také podat, jinak by bylo neplatné. U takových společností byla provedena

účetní závěrka a na jejím základě bylo zpracováno přiznání. Pokud obžalovaný sám nevedl účetnictví, spoléhal se na vedení účetnictví jinými osobami. V daňovém přiznání kontroloval souvislost hospodářského výsledku a dalších z toho vyplývajících údajů.

Na otázky státního zástupce obžalovaný ozřejmil, že s obžalovaným K. spolupracoval přibližně deset let. Vedl mu účetnictví jako fyzické osobě. Věděl o dřívějším odsouzení K., i když si nebyl vědom jeho přesného obsahu. Obžalovaný K. ho vykázal do určitých mezí, když obžalovanému po návratu ze soudu sdělil, že čím méně toho obžalovaný H. bude vědět, tím lépe pro něj. Obžalovaný se tehdy nic podstatného nedozvěděl, jen že se mělo jednat o daňové úniky.

Další z obžalovaných Mgr. P. Š. na svoji obhajobu řekl (čl. 3728 – 3739), že ve společnosti Beretis byl v pozici člena představenstva od června roku 2010. Jeho úkolem bylo podle domluvy s obžalovaným K. zmapovat věřitele a závazky této společnosti a tyto postupně uhradit. Obžalovaný neměl důvod obžalovanému K. nevěřit, že chce věci z minulosti vypořádat a vyrovnat. Obžalovaný se věnoval jednání s pojišťovnami, finančním úřadem, zjišťování závazků a sjednávání splátkových kalendářů. Obžalovaný vůči obžalobě namítal, že nepodepisoval přiznání k DPPO. Ty byly vždy podepsány obžalovaným H. jako zmocněncem na základě plné moci. Obžalovaný Š. pak potvrdil, že podepisoval přiznání k DPH v období let 2011 a 2012. Na faktickém fungování Beretis se nijak nepodílel, faktury nevystavoval ani nepřijímal, rovněž neplatil ani nepřijímal peníze, nezacházel s bankovními účty, nic z toho neměl nikdy na starosti. Jeho činnost spočívala v běžných úkonech právních služby, za které společnosti vystavoval faktury.

Ohledně vztahu společností Beretis a DKCG obžalovaný neměl žádné informace. Občas provedl nějakou změnu v zápisu obchodního rejstříku při běžné advokátní činnosti. Kromě fakturovaných advokátních úkonů, žádný jiný příjem ze společnosti Beretis neměl. Obžalovaný se vyjádřil ke známosti se spoluobžalovanými. Pro D. K. a jeho společnosti běžně zařizoval úkony právní služby, změny v obchodním rejstříku, zakládání nebo převody obchodních společností. Když měl K. uložen zákaz činnosti statutárního orgánu v přechodném odsouzení, byly do obchodních společností jmenovány jiné osoby, případně zakládány další právnické osoby. Podle obžalovaného K. rozhodoval sám o svých záležitostech a záležitostech jím řízených obchodních společností. Obžalovanému Š. nesdělil nic bližšího k jednotlivým krokům. Obžalovaný Š. proto nevěděl, k jakým účelům jsou obchodní společnosti zakládány. Při založení obchodní společnosti advokát nemůže nezkoumat důvody, proč má právnická osoba vzniknout. U běžných společností s ručením omezeným obžalovaný neznal důvody a nic bližšího mu k tomu neřekl ani obžalovaný K.. Jiné to bylo při změně právní formy ze společnosti s ručením omezeným na akciovou společnost. Při rozšiřování činnosti firmy tato změna souvisela s daňovými, účetními a právními procesy. V případě obžalovaného K. změny obchodních společností souvisely i s tím, že řadu obchodních společností měl obžalovaný K. společně s bratrem. Společnosti se po jejich rozchodu dělily do dvou částí. Obžalovaný Š. celkově popřel, že by věděl, že by zakládáné nebo převáděné obchodní společnosti sloužily obžalovanému K. pro simulaci podnikání a vystavování fiktivních faktur. Obžalovaný neměl, jak se to dozvědět, ani nebyl důvod to zkoumat. Nebyl s firmami v pravidelném kontaktu, neměl na starosti jejich účetnictví a nevěděl, co tyto

společnosti dělaly. Založení nebo převedení obchodní společnosti je jednorázová služba a obžalovaný dále nesledoval, jaký je osud těchto subjektů.

Dále se obžalovaný Mgr. Š. vyjadřoval k převodům obchodních podílů ve společnostech BKST 45 a TR3 na svědka V.. Převody podílů obžalovaný provedl na pokyn obžalovaných K. nebo K.. Ti mu oznámili záměr převést společnosti, uvedli nového nabyvatele a předali mu k převodu podklady. Advokátní kancelář obžalovaného tento úkon zajistila a provedla. Obžalovaný popřel, že by se se svědkem V. někdy setkal. U jmenovaných společností nebyl seznámen s jejich činností, neznal jejich hospodářské výsledky, ani důvod, proč jsou obchodní podíly převáděny na V.. Obžalovaný ani nevěděl, že V. měl být několikrát trestaný. Obžalovaný Mgr. Š. se na činnosti BKST 45 a TR3 nepodílel. Pravidelně za ně nejednal na finančních úřadech. Měl pouze jednorázové pověření k jednání při daňové kontrole. Plnou moc mu vystavil tehdejší statutární orgán, což byl svědek V.. Na otázku, zda obžalovaného někdo instruoval o jeho zastupování společností u finančního úřadu, obžalovaný odpověděl, že se tyto záležitosti týkaly obžalovaného K., pravděpodobně se tedy spolu o těchto věcech bavili. Při kontrolách finančního úřadu obžalovaný postupoval v určitých fázích. Nejprve zjišťoval, co finanční úřad požaduje, k jakému typu daně a za jaké zdaňovací období kontrola probíhá. Pak si vyhodnotili, zda tyto doklady vůbec může finanční úřad požadovat a teprve potom doklady finančnímu úřadu doložili. Obžalovaný předpokládal, že se zúčastnil některé fáze daňové kontroly u těchto subjektů. Od obžalovaných K. nebo K. dostával podklady z jejich účetnictví. Obžalovaný se dokonce domnívá, že tehdy předložili všechny doklady, které finanční úřad požadoval. Pouze připustil, že to mohlo být i jinak, tedy že některé doklady nakonec předloženy nebyly. K jednáním u Finančního úřadu v Tišnově obžalovaný na obranu uváděl, že se jednalo o dožádaný finanční úřad, který podle názoru obžalovaného a jeho mandantů překračoval své pravomoci a rozsah zahájené daňové kontroly. Proto je možné, že některé doklady finančnímu úřadu odmítli předat. Podle obžalovaného nejde zmařit výsledky daňové kontroly, protože finanční úřad má možnost, jak si tyto informace zjistit další činností. Obžalovaný se rovněž hájil tím, že neměl žádné informace o daňových záležitostech DKCG. Nemůže se tedy vyjádřit, jestli jeho zastupování společností u Finančního úřadu v Tišnově mělo s DKCG nějakou souvislost. Důvodem jeho jednání nebylo odmítání vydat nějaké doklady, ale jeho tehdejšího přesvědčení, že finanční úřad tyto doklady vyžadovat neměl.

Obžalovaný Mgr. Š. potvrdil, že ve funkci člena představenstva společnosti Beretis podepisoval nebo dával pokyny k podpisu přiznání k DPH za období od 2. čtvrtletí 2011 do 2. čtvrtletí 2012. Domníval se, že přiznání jsou připravena obžalovaným H., jejich obsah nezkoumal, podepsal je a odeslal. Beretis byla dříve kmenovou společností celé skupiny obžalovaného K.. V letech 2008 nebo 2009 došlo k jejímu utlumení, všechn její majetek, pohledávky, závazky a další záležitosti byly převedeny na DKCG. V kritické době nebyli v Beretis jiní členové představenstva než Mgr. Š., chod společnosti řídil jediný akcionář obžalovaný K.. Podle Mgr. Š. měla společnost kancelář v Praze; tam prováděla obchodní činnost. Všechny záležitosti řešil obžalovaný K., Mgr. Š. o tom neměl detailní informace. Nedomníval se, že by ve společnosti probíhalo něco nestandardního. Daňová přiznání připravoval daňový poradce, účetnictví bylo vedeno odborným účetním. Obžalovaného Š. zajímalo pouze zjištění a úhrada závazků a sjednávání splátkových kalendářů. Za tyto právní služby advokátní kancelář obžalovaného vystavovala Beretis faktury. Obžalovaný popřel, že

by vystavoval faktury společnosti Beretis. Předpokládal, že to dělal obžalovaný K. nebo někdo v jeho kanceláři. Obžalovaný potvrdil, že společnost musela přijímat nějaké faktury, ale do oběhu dokladů obžalovaný Š. nebyl zapojen, dělala to administrativa v kanceláři obžalovaného K.. Věcnou správnost faktur společnosti Beretis podle Mgr. Š. ověřoval obžalovaný K., byla to jeho společnost, on ji měl na starosti, měl přístup k bankovníctví a ke všem platebním instrumentům. Obžalovaný Š. nevěděl od koho Beretis přijímá faktury, ani jestli mezi ně patří společnost Reklamní služby a servis 2010. V okamžiku podepisování daňových přiznání nemohl zjistit, že uvedené údaje byly založeny na nepravdivých nebo fiktivních dokladech. Až později z usnesení o zahájení trestního stíhání a dalšího průběhu trestního řízení obžalovaný nabyl pochybnosti o pravdivosti těchto údajů.

Nástup obžalovaného K. do výkonu trestu byl pro obžalovaného Š. překvapivý. Obžalovaní K. a K. požádali obžalovaného o návštěvy u K. ve vězení, aby zjistil, jaké má podmínky ve výkonu trestu. Obžalovaný K. chtěl především pomoci M. K. s chodem domácnosti a rodinných záležitostí. Dalším okruhem byla příprava ústavní stížnosti proti předchozímu odsouzení. Třetí oblastí byl zájem obžalovaného K. na dalším fungování DKCG. Tehdy existovala naděje na udržení chodu společnosti, na zachování klientů a dalšího fungování společnosti. Obžalovaný Š. popřel, že by ho obžalovaný K. instruoval ohledně vystavování nějakých faktur, upravování, přípravy nebo výsledků daňových přiznání. Obžalovaný připustil, že při domovních prohlídkách byly nalezeny dopisy, ve kterých jsou pokyny k některým úkonům. Podle obžalovaného Š. to nefungovalo tak, že by D. K. právě obžalovanému tyto věci říkal, bylo to součástí těchto dopisů. Obžalovaný také připustil, že informoval D. K. o hospodářských výsledcích obchodních společností, kromě osobních komentářů na to obžalovaný D. K. nijak nereagoval. Zmíněné dopisy obžalovaný Š. nečetl, nepsal je, neznal jejich obsah; ústně žádné pokyny obžalovaný Š. nevyřizoval.

Dále obžalovaný Š. popisoval konzultace týkající se společností DKCG a Beretis se svědkem K.. Při přípravě ústavní stížnosti v předchozí trestní věci D. K. obžalovaný konzultoval tuto záležitost se svědkem K., který ho upozornil, že z daňového pohledu je předchozí rozsudek v pořádku a ústavní stížnost nemůže obstát. To byl podle obžalovaného Š. první kvalifikovaný signál, že by měli prověřit účetnictví DKCG a Beretis i s někým jiným, než s obžalovaným H.. Právě svědkovi K. předložili údaje ke zpracování DPPO za rok 2011. Ten jim sdělil, že se mu tyto záležitosti nelíbí a je potřeba je nějak komplexně řešit. Jmenovanému svědkovi chtěli svěřit vedení celého účetnictví, příp. vyřešit záležitost vstupem obchodních společností do likvidace anebo prodejem bonitních aktiv strategickému partnerovi. Obžalovaný Š. potvrdil, že i v té době pokračovalo vystavování faktur společnosti Beretis či DKCG, protože běžná činnost normálně pokračovala. Obžalovaný nevěděl, kdo faktury vystavoval. Nemohl ani potvrdit, že některé faktury vystavovala M. K.. Obžalovaný Š. rozhodně popřel, že by někomu radil, jakou fakturu nebo s jakým obsahem má vystavit. Obžalovaný byl znovu dotázán na podpisy daňových přiznání v roce 2012. Znovu se hájil tím, že nemohl vědět, jaké skutečnosti daňové přiznání obsahuje. Postup podání daňového přiznání byl vždycky stejný, přiznání bylo zpracováno daňovým poradcem. Po setkání se svědkem K. už obžalovaný Š. žádné další daňové přiznání nepodepsal, nebo odmítl podepsat. Rovněž není pravda, že by podepsal přiznání k DPPO za rok 2011. Toto podle něj podepsal obžalovaný H..

Obžalovanému Mgr. Š. byly předloženy některé pasáže z jeho výpovědi obviněného v přípravném řízení (čl. 466 – 468). Obžalovaný Š. tato vyjádření vysvětloval situací po svém zadržení a doručení usnesení o zahájení trestního stíhání. Ani tehdy nezpochybňoval, že některé právní úkony učinil nebo podepsal přiznání k DPH. Pokud se v překvapení ze zadržení vyjádřil v určitém smyslu, rozhodně to nebylo myšleno tak, že by měl informace nebo pochybnosti o podávaných daňových přiznáních. Rovněž popřel, že by věděl o účelu převodu obchodních společností na svědka V.. Tímto způsobem se vyjádřil po sdělení obvinění, když mu usnesení o zahájení trestního stíhání otevřelo oči. Stejně vysvětloval i svou odpověď, že účelem jeho jednání na finančním úřadu bylo zkomplikovat daňovou kontrolu u finančního úřadu. Podobně obžalovaný vysvětlil i svou odpověď, když výslovně uvedl, že věděl, že v přiznáních jsou falešné údaje. Podle obžalovaného byla jeho odpověď v protokole nesprávně zachycena. Jeho vědomost podle něj platí až k okamžiku jeho výslechu, nikoliv v okamžiku, kdy daňová přiznání podepisoval. Obžalovaný to vysvětloval tím, že byl velký rozdíl mezi tím, co věděl, když podávali daňová přiznání a tím, co se dozvěděl z usnesení o zahájení trestního stíhání. Příjem ze společnosti Beretis měl obžalovaný domluven s D. K. na paušální faktuře ve výši 10 tis. Kč s DPH, případně mimořádné faktuře za úkony mimo běžné zastoupení. Ostatní služby vykonával podle ústní domluvy a fakturoval skutečně provedené úkony.

Také obžalovaná M. K. zdůrazňovala argumenty na svou obhajobu (čl. 3740 – 3753). Nejprve vysvětlila, že členem představenstva DKCG se stala na žádost manžela a její pozice byla veskrze formální. Věnovala vlastním podnikáním. Teprve po svatbě se od D. K. dozvěděla o jeho dřívějším odsouzení a uloženém trestu. Věřila manželovu ujišťování, že se výsledek změni cestou mimořádných opravných prostředků. Manžel podnikal potřebné kroky, dlouho nedošlo k nástupu trestu a nepředpokládali, že k němu ještě může dojít. Tehdy se manželovi začalo finančně dařit. Proto bylo pro ni velkým překvapením dodání obžalovaného K. do vězení. V první chvíli měla obžalovaná řadu dotazů osobního a rodinného charakteru. Později začaly docházet informace k provozu DKCG, jako hesla do počítačů, do internetového bankovníctví a týkající se chodu společnosti. Obžalovaný K. posílal pokyny obžalované i K.. Některé z nich se týkaly i fakturace společnosti Beretis. D. K. v pokynech zdůrazňoval, že faktury musí být v počítači nalezeny. Tento vzkaz přinesl obžalovaný Š.. Společně s K. se snažili v počítači potřebné faktury najít, což se jim nakonec podařilo, protože tuto záležitost popoháněl i obžalovaný H.. Faktury se našly, svědkyně pouze zachytila, že se fakturují milionové částky. Po ujištění, že se jedná o společnost D. K., a že tyto částky mají být fakturovány, byly faktury vydány a vytištěny.

O něco později vyšly najevo astronomické dluhy D. K. nebo DKCG. Obžalovaná tomu nechtěla věřit. Domnívala se, že manžel a DKCG prosperují. Tehdy se obžalovaná začala hlouběji zajímat o hospodaření DKCG. Dozvěděla se, že společnost má vysoké tržby u velkého zákazníka, které jsou ve stadiu pohledávek, nikoliv zaplacených peněz na účtu. Ve stejné době se obrátila na svědka K., kterého žádala o radu v dalším postupu v DKCG. Obžalovaná iniciovala schůzky svědka K. s K. a Š.. Zpočátku ji ke schůzkám nepřipustili, protože neměla o věcech potřebné informace. Pak dodávali svědkovi K. doklady. Tehdy obžalovaný H. sdělil, že k některým společnostem neexistuje účetnictví, což obžalovaná opět nechápala. Obžalovaná pouze prováděla z počítače D. K. platby a neuvědomuje si, jestli vystavovala nějaké faktury. Několikrát dokonce nechávala počítač ostatním zaměstnancům

DKCG, aby si potřebné věci v počítači našli. Běžné řízení a fungování společnosti obžalovaná nezajišťovala, společnost fungovala i bez jejího zásahu. V květnu 2012 dokonce odjela na dovolenou, zhoršil se jí zdravotní stav a nevěnovala záležitostem takovou pozornost.

Obžalovaná se vyjádřil ke svým osobním, majetkovým a pracovním poměrům, ke svému vlastnímu podnikání. Opakovaně potvrdila, že do uvěznění D. K. neměla se společností DKCG, kromě formálního zapsání do představenstva, nic co do činění. Některé obchodní společnosti znala z doslechu, např. Two brothers media; ostatní společnosti zmiňované v obžalobě obžalovaná neznala vůbec. Po uvěznění manžela na něj obžalovaná řadu otázek. D. K. posílal po Mgr. Š. pokyny a úkoly obžalované i K.. Obžalovaný K. také určoval, komu je potřeba zaplatit, jaké doklady je potřeba vystavit. Obžalovaná to respektovala v zájmu manžela, který chtěl zajistit chod DKCG. Nejprve šlo o výplatu peněz, přístup do počítače a bankovní účty. Později byla obžalovaná požádána o vystavení faktur za společnost Beretis. Tento úkol jí ze začátku nebyl úplně jasný, ale na pokyn obžalovaného K. a s pomocí ostatních v kanceláři obžalovaná faktury vytvořila a elektronicky poslala obžalovanému H.. Obžalovaná za D. K. prováděla veškeré finanční převody, protože nikdo jiný neměl přístup k bankovním účtům. Obžalovaná prováděla platby z účtů DKCG i Beretis podle podkladů, které jí předali zaměstnanci společnosti. Jednotlivé platby byly zachyceny v tabulce, anebo podle pokynů od manžela. Obžalovaná se blíže nezajímala, o jaké platby šlo, nekontrolovala, jestli odpovídají fakturám nebo smluvním vztahům a jestli tato plnění mají nějaký účel. Stejně nevěděla přesně, na jaké účty platby směřují. Pouze z názvů adresátů si mohla domyslet, o jakou záležitost jde. Příjem i výdej faktur zajišťovala kancelář DKCG a její zaměstnanci. Vystavování faktur bylo řízeno pravděpodobně obžalovaným K.. Běžný chod kanceláře v té době řídil obžalovaný K.. Do běžného chodu obžalovaná nezasahovala. Věcnou správnost přijatých faktur podle obžalované kontroloval obžalovaný K., obžalovaná se na tom nepodílela. K ní se dostaly až sjetiny, ve kterých bylo uvedeno, které položky je potřeba zaplatit. Celkově po nástupu D. K. do vězení řídil DKCG obžalovaný K..

Na stejné otázky u Beretis obžalovaná řekla, že tuto společnost vůbec neznala. Neměla o ní žádnou představu, pouze zaznamenala přístup k jejímu bankovnímu účtu. Při hledání jejich faktur v počítači se obžalovaná ptala Mgr. Š., komu společnost patří a ten jí potvrdil, že patří jemu. Následovala otázka, jestli má obžalovaná požadované faktury vystavit, na což jí opět obžalovaný Š. potvrdil, že ano. Vše se odehrávalo v momentě, když měla obžalovaná podle pokynů manžela najít složku, ve které měly být uloženy faktury Beretis nebo faktury pro Beretis. Faktury měla obžalovaná najít v počítači, vytisknout a odeslat. Tak byly faktury vytištěny a osobně předány H. nebo založeny do šanonu. Ve složce byly původně uloženy faktury z předešlého měsíce. Obžalovaná je upravila, vypočítala nové částky, spolupracovala na tom s ostatními zaměstnanci. Obžalovaná opakovaně připomínala, že se o těchto krocích ujišťovala u obžalovaného Š.. Ten s ní seděl v kanceláři a přisvědčil jí, že se jedná o jeho společnost, což obžalované potvrdilo, že je všechno v pořádku. Při opětovné otázce, kdo obžalované tyto skutečnosti potvrdil, obžalovaná jmenovala obžalované K. a Š.. Matematický systém vystavování faktur obžalovaná popsala tak, že jí obžalovaný K. posílal procentuální určení, jak mají být faktury vystaveny. Obžalovaná tomu přesně nerozuměla, ale obžalovaný H. faktury potřeboval, tak se k nějakému výsledku společně dopídili. Vstupním údajem pro vystavování těchto faktur bylo přijaté plnění pro DKCG. Z toho se vypočítal objem faktur vystavovaných společností Beretis. Obžalovaná podle svých slov nevěděla, jestli Beretis

poskytla nějaké plnění DKCG. Byla ujištěna Š. a K., že je vše v pořádku. Obžalovaná rovněž souhlasila, že ve společnosti Beretis neměla žádné formální nebo neformální postavení, chtěla pouze pomoci s chodem firmy. Domnívala se, manžel bude brzy propuštěn a chtěla do té doby udržet chod DKCG. Všechno dělala v přesvědčení, že firma je výdělečná, má z čeho zaplatit a proto vystavení faktur společností Beretis považovala za běžný úkon. Když bylo obžalované předestřeno, že vystavovala faktury společnosti Beretis, ve které neměla žádné oficiální postavení, a zároveň stála na straně DKCG a mohla tedy ověřit poskytnutí či přijetí plnění uvedeného na faktuře, obžalovaná se hájila tím, že nechtěla nic kontrolovat, řídit, úkolovat ani zkoumat, chtěla pouze splnit uložený úkol. Obžalovaná znovu potvrdila, že k vystavení faktur kladených jí za vinu, neměla žádné znalosti či informace, jednala pouze podle pokynů manžela. Obžalovaní Š. a K. ji ujišťovali, že se to tak dělá, ať tedy provede totéž jako dříve manžel. O fakturách, které byly přijímány společností Beretis, obžalovaná nic nevěděla. Společnost Beretis podle ní nepřijímala žádné faktury, ani nepoužívala jako vstupní údaje pro fakturaci služeb.

Obžalovaná připustila, že zajišťovala pohyb peněz, které měla platit společnost Beretis. Přeposílala vyšší obnosy s určeným variabilním symbolem, ale nevěděla komu a za co to bylo. Vždy jednala podle podkladů obžalovaného K., který jí potřebné údaje sdělil. Kromě číselné řady faktur, o kterých byla řeč, obžalovaná také vystavila další fakturu za společnost Beretis, ke které jí údaje přeposílal emailem obžalovaný H.. Ani v tomto případě obžalovaná nevěděla proč a za co fakturu vystavuje. Nechtěla blíže zkoumat praktické fungování DKCG nebo její chod. Pokud tyto záležitosti fungovaly a daňový poradce vyslovil, že je potřeba nějakou fakturu vystavit, tak to podle jeho doporučení udělala.

Obžalovaná uvedla, že se společností Reklamní služby a servis 2010 neměla nic společného. Za tuto společnost měla vystavit fakturu, která byla potřeba do účetnictví, pravděpodobně na žádost obžalovaného H.. Vzor nebo podklad měla obžalovaná opět najít v počítači. Ptala se obžalovaného K., kde podklady najde. Potřebný údaj jí přišel buď emailem, nebo jí ho někdo řekl. I tentokrát se obžalovaná zjišťovala, komu společnost patří. Na to jí obžalovaný K. ujistil, že společnost je jeho. Proto i v tomto případě obžalovaná fakturu vyhotovila. Ani v tomto případě si obžalovaná nepamatuje předmět faktury, plnění na uvedené faktuře a částku, na kterou byla faktura vystavena. Obžalovaná neplatila přímo podle těchto faktur, ale teprve podle sjetin, které jí byly předány. Proto je možné, že v těchto sjetinách byla uvedena i plnění za tyto faktury. Svědkyně nevěděla, jestli jí vystavené faktury byly následně zahrnuty do účetnictví, tyto záležitosti měl na starosti obžalovaný H.. S fakturami ať už přijatými nebo vydanými dále zacházely zaměstnankyně DKCG, pravděpodobně jí poslaly obžalovanému H. nebo nechaly v kanceláři v šanonu.

K daňovým priznáním DKCG po uvěznění manžela obžalovaná K. řekla, že se o to pravděpodobně staral obžalovaný H.. Obžalované se žádné daňové priznání do rukou nedostalo, takže ani nezjistila, jaký výsledek znamenaly jí vystavené faktury. Obžalovaný H. posílal přes obžalovaného Š. podklady a naléhal na obžalovanou, aby mu sdělila potřebné údaje od obžalovaného K.. D. K. napsal ke společností DKCG a Beretis určité částky. Tento vzkaz obžalovaná předala H.. Styk s obžalovaným K. ve výkonu trestu zajišťoval obžalovaný Š., přes jiného obhájce informace jít nemohly. Při prvním delší návštěvě obžalovaný K. předal M. K. dvě čísla s názvy DKCG a Beretis, které obžalovaná přeposlala

emailem obžalovanému H.. Ten zareagoval nějakým výstupem a požadavkem, jaké doklady potřebuje vystavit nebo dodělat. Tento postup následoval poté, co byl vystaven první balíček faktur Beretis a obžalovaný H. pak odpověděl, že potřebuje ještě vystavit fakturu na určitou výši.

Obžalovaná se hájila tím, že nevěděla o krácení DPH u DKCG, neviděla žádná daňová přiznání. Přiznání vystavoval obžalovaný H., ale obžalovaná je neviděla, ani nepodepisovala. V takové přímé podobě to před obžalovanou ani nikdo nezmínil. Nepřímo v této věci něco naznačoval obžalovaný H., když obžalované telefonicky sděloval, že daňová přiznání dělá ve vlastní režii. Obžalovaná ho neinstruovala, jaké faktury má do účetnictví zahrnout, jakého má být dosaženo hospodářského výsledku. Rovněž obžalovaná nebyla informována o výsledku hospodaření DKCG v daném účetním období a z toho plynoucím daňovém výsledku. Obžalovaná znovu mluvila o dalších závazcích, přičemž nebyla schopna rozlišit, jestli šlo o závazky D. K. nebo DKCG. Každopádně věřitelé vyhledali obžalovanou a požadovali úhradu těchto závazků. Obžalovaná se v tomto řídila pokyny obžalovaného K., který jí doporučil, aby se o věci blíže nezajímala a respektovala splátkové kalendáře, jak byly požadovány. Protože jí obžalovaný K. potvrdil oprávněnost uplatňovaných pohledávek, obžalovaná se o to dál nezajímala. Neví tedy přesně, jestli byly požadované částky zaplacený z účtu DKCG nebo jiných společností. Závěrem obžalovaná zdůraznila, že za svou činnost v DKCG v žádném období nedostala žádnou finanční odměnu.

Na dotazy obhájce obžalovaná vysvětlovala, jaké další činnosti řešila vedle úkolů v DKCG; zabývala se rodinnými záležitostmi a svým vlastním podnikáním. Záležitostí DKCG se věnovala menšinu času, většinu věnovala vlastnímu podnikání a rodině. K vystavování faktur obžalovaná opakovala, že v polovině dubna vystavovala faktury vztahující se k březnu. Naopak zpochybňovala, že by vystavovala faktury za květen, protože na konci května odjížděla na dovolenou, po návratu z dovolené se v Česku zdržela jen krátce a odjela na další dovolenou do Itálie. Tehdy nechávala počítač v kanceláři DKCG, aby k němu měli přístup zaměstnanci. Proto je možné, že některou sérii faktur vystavili zaměstnanci (K., D.). Přijaté faktury obžalovaná nedostávala, ty evidovali zaměstnanci. Obžalované se dostala do ruky pouze sjetina plateb, které bylo třeba zaplatit. Obžalovaná rovněž vyloučila, že by za DKCG vystavovala faktury odběratelům reklamních služeb. Tyto faktury mohl vystavovat obžalovaný K.. Pokud to nedělal on, byla to záležitost zaměstnanců. Impulsem pro řešení záležitostí DKCG byla skutečnost, že DKCG sice formálně vydělávala, ale fakticky neměla peníze a evidovala obrovské pohledávky. K tomu přistoupily závazky, které měla obžalovaná podle pokynů D. K. zaplatit.

Zástupce obžalované právnícké osoby DKCG k věci nic neuvedl (čl. 3753).

Po srovnání s dále uvedenými důkazy soud vycházel v úplnosti z výpovědi obžalovaného K., kterou ostatní důkazy prakticky potvrdily. Z větší části soud vycházel i z výpovědi obžalovaného K. a v menší části z výpovědi obžalovaných Ing. H., Mgr. Š. a K.. Zejména byly tyto výpovědi pro soud zajímavé v těch částech, kde obžalovaní vypovídali o ostatních spoluobžalovaných, někdy zjevně a jmenovitě a někdy nepřímě. Takže obžalovaný K. svou výpovědí usvědčoval obžalované K. a H., obžalovaný H. obžalované K. a K., obžalovaný Š. obžalované K. a K. a obžalovaná K. obžalované K., H. a Š.. Ve zbytku

výpovědi obžalovaných K., H., Š. a K. je soud porovnával se zmiňovanými důkazy a konstatoval, že tyto důkazy doplňují usvědčující výpovědi obžalovaných navzájem a vyvracejí obhajobu obžalovaných.

Prvním okruhem důkazů byly výpovědi svědků. Soud vyslechl skupinu zaměstnanců DKCG. První z nich byla M. D. (čl. 3775 – 3781). Svědkyně pracovala v DKCG přibližně od dubna 2011. Zнала všechny obžalované, zastávala pozici asistentky ředitele. Jejím úkolem byla evidence přijaté a odeslané pošty. Její pracovní poměr skončil s ukončením činnosti DKCG, někdy v roce 2012. Celkem ve společnosti pracovala přibližně rok. Kromě svědkyně ve společnosti pracovali svědkové K., K. a D.. Svědkyně upřesnila pracovní náplň ostatních zaměstnanců. Svědkyně K. se zabývala jednáním s obchodními partnery. Svědkové K. a D. pracovali mimo kancelář, starali se o servis reklamních panelů a vyvěšování plakátů. Celá společnost působila jako reklamní agentura. Podle svědkyně společnost řídil obžalovaný K., on byl veden jako vedoucí. Nadřízeným všech byl obžalovaný K.. Svědkyně plnila pokyny obou jmenovaných. Svědkyně zaznamenávala přijaté faktury do excelovské tabulky. Faktury předávala obžalovanému K., nakonec si je vyzvedával účetní H.. Svědkyně připustila, že do této evidence se dostávaly i faktury přijaté jinou cestou, např. dodané některým z obžalovaných (K.). Podobné to bylo u faktur vydaných DKCG. Svědkyně se starala o jejich evidování v systému a zanesení do tabulky. Svědkyně neví přesně, kdo faktury vystavoval, domnívá se, že to mohl být obžalovaný K.. Finanční toky ve společnosti svědkyně neznala. Hotovostní pokladnu měla na starosti svědkyně K.. Bankovní účty společnosti ovládal pravděpodobně obžalovaný K.. Svědkyně s penězi neměla nic společného. Svědkyně si také vybavila jména některých propojených nebo spolupracujících společností (Two brothers Media a dvě další). Jednou z nich byla i společnost Beretis. Faktury od této společnosti předkládal obžalovaný K.. Svědkyně si vybavila ještě jména některých dalších propojených společností, ale nevěděla k nim nic bližšího. Poštu předávala obžalovanému K..

Státní zástupci svědkyně potvrdila, že v posledních dvou až třech měsících před ukončením činnosti DKCG se setkávala i s obžalovanou K.. Tehdy se svědkyně podílela i na tisku faktur. Svědkyně souhlasila s obsahem emailových zpráv, ve kterých jí obžalovaný K. dával pokyny k vytištění faktur. Svědkyni byl předestřen protokol z výsledku z přípravného řízení (čl. 523 – 527). Svědkyně potvrdila, že její výpověď v přípravném řízení byla pravdivá. Pro obžalovaného H. chystala podklady, konkrétně se jednalo o vytištění faktur. Obžalovaný H. si faktury přebíral a zase vracel. Svědkyně nebyla schopna blíže popsat postavení obžalované K. ve společnosti, ani způsob dalšího zacházení s fakturami. Trvala na tom, že do svého uvěznění faktury vystavoval obžalovaný K., poté pravděpodobně obžalovaný K.. Naopak si svědkyně nevzpomněla, jestli nějaké faktury vystavovala i obžalovaná K. V přípravném řízení svědkyně výslovně uvedla, že faktury přicházející poštou evidovala a předávala k podpisu obžalovanému K., který je podpisem schválil, svědkyně je pak založila pro obžalovaného H.. Vydané faktury vystavoval obžalovaný K.. Poslední měsíc je tiskla svědkyně K.. Některé faktury vystavila i obžalovaná K.. K fakturám Beretis svědkyně tehdy řekla, že faktury společnosti Beretis na výstupu vydával obžalovaný K., faktury společnosti Beretis na vstupu nechodily ke svědkyni, ale ke kolegyni K., ta je vytiskla a předala je svědkyni. Po nástupu obžalovaného K. do výkonu trestu byly vstupové faktury stejné. Naopak výstupové faktury měla na starosti obžalovaná K. a tiskla je svědkyně K.. Svědkyně

v přípravném řízení i v hlavním líčení potvrdila, že všechny faktury předávala obžalovanému K..

Dalším ze zaměstnanců byl P. K. (čl. 3782 – 3784). Svědek byl zaměstnanec DKCG od roku 2009. V zaměstnání měl na starosti opravy reklamních ploch a vyvěšování plakátů. Reklamní činnost byla hlavní náplní DKCG, realizovali reklamní kampaně a vyvěšování plakátů do reklamních vitrín. Reklamní plochy patřily DKCG. Úkoly zaměstnancům zadávali obžalovaní K. a K.. Pracovní úkoly přímo svědkovi předávala svědkyně K.. Dostal seznam míst, kam mají být plakáty vyvěšeny. Svědek vyzvednul plakáty v tiskárně a odvezl je na určená místa. Obdobnou pozici ve společnosti zastával svědek D.. Celkem měla společnost čtyři zaměstnance, kromě svědka a jeho kolegy D., svědkyni K. a D.. Společnost řídili obžalovaní K. a K.. Svědek neměl nic společného s fakturami, nestaral se ani o finanční toky ve společnosti, nepřebíral od zákazníků peníze, neobstarával pokladnu, neměl přístup ani k bankovním účtům nebo k internetovému bankovníctví. Dokladem o jeho práci byly fotografie určené zákazníkům. Svědek pořídil fotografie vyvěšených plakátů a předal je svědkyni K.. Jména ostatních obchodních společností svědek prakticky neznal, jediné známé jméno pro něj byla společnost TB Media, která dříve byla uvedena na služebních autech. Jaké byly vztahy nebo souvislosti mezi obchodními společnostmi, svědek nevěděl. Všechny reklamní plochy DKCG v době nástupu svědka do zaměstnání již vlastnila, menší část instaloval svědek společně s elektrikáři. Zaměstnání v DKCG svědek ukončil současně s uzavřením kanceláře.

Obdobně o věci vypovídal svědek M. D. (čl. 532 – 533, 3799). Ve společnosti DKCG nastoupil v roce 2008. Také jeho náplní práce bylo vyzvedávání plakátů a jejich vyvěšování do reklamních ploch, servis reklamních ploch a jejich čištění, příp. jejich montáž či demontáž. Nadřízenými ve společnosti byli obžalovaní K. a K.. Úkoly svědkovi předávala svědkyně K.. Reklamní plochy byly rozmístěny po celé republice, v garážích, parkovacích domech a obchodních centrech a nádražích. Reklamní plakáty k vyvěšení dodával buď přímo zákazník, anebo je sama DKCG objednávala v tiskárnách. Obchodní společnosti jmenované v rozsudku svědek neznal. Pamatoval si pouze společnost TB Media, což byl jeho dřívější zaměstnavatel. Svědek se vyjádřil také k jednotlivým obžalovaným. K. a K. byli po většinu doby rozhodující činitelé. M. K. se ve firmě objevila až po uvěznění D. K.. Tehdy vysvětlila zaměstnancům, že společnost bude fungovat dál. K obžalovanému Š. a H. byl svědek schopen říct, že se ve firmě objevovali, obžalovaný H. působil snad jako účetní.

Poslední do skupiny zaměstnanců patřila svědkyně M. K. (čl. 3794 – 3799). Její výpověď byly podobná jako výpověď svědkyně M. D.. Svědkyně uvedla, že pracovala v pozici sekretářky a administrativní pracovnice v DKCG. Jednalo se o reklamní agenturu, která klientům zajišťovala výrobu a vyvěšování plakátů a realizaci reklamních kampaní. Vyvěšené reklamy byly dokumentovány fotografiemi, které byly rozesílány zpět klientům. Po realizaci kampaně byly klientům vystaveny faktury. Svědkyně byla u D. K. zaměstnána osm let, nejdříve v TB Media, později v DKCG. Měla na starosti obsazování reklamních ploch, objednání výroby a vyvěšování plakátů, rozpisování technikům, zpracování fotodokumentace z reklamních kampaní a jejich předání klientům. Po objednatelce klienti dodali reklamní plakáty sami, nebo je zajistila DKCG v tiskárně. Reklamní činnosti se věnovali všichni zaměstnanci, tj. K., D. a technici K. a D.. Žádný další zaměstnanec nebo obchodní společnost se na

realizaci reklamních kampaní nepodíleli. Smlouvy s klienty sjednávalo vedení společnosti, tj. obžalovaný K. a K.. Uzavřené smlouvy předávali zaměstnancům, kteří je popsáním způsobem realizovali. Nadřazeným svědkyně byl obžalovaný K. a on řídil činnost společnosti. Vlastníkem reklamních ploch byla DKCG, za jejich umístění v určených místech platili pronájem vlastníkům daných prostor. Vedle K. byl ve společnosti obžalovaný K. a čtyři zmiňovaní zaměstnanci. Svědkyně měla taky na starosti hotovostní pokladnu s maximálním limitem do 20 tis. Kč. Přístup k účtu ani k internetovému bankovníctví svědkyně nikdy neměla. Dále se svědkyně podílela na přípravě podkladů pro fakturaci klientům (vydaných faktur), které měly zachytit počet, cenu a název kampaně a období. Faktury vystavoval obžalovaný K., svědkyně se na tom nepodílela. Vydané faktury pak byly rozeslány adresátům. Přijaté faktury DKCG dostávala poštou, jiný zdroj přijatých faktur si svědkyně nevybavuje. O proplacení faktur svědkyně nerozhodovala, ani neví, kdo to měl na starosti. Údaje z faktur byly shromažďovány v uvedené excelovské tabulce, která sloužila tomu, aby obžalovaný K. podle tabulky mohl faktury proplácet. Svědkyně byla tážána na jména ostatních obchodních společností, a buď je vůbec neznala, anebo povrchně věděla, že název někde zaslechla. Svědkyně ve společnosti pracovala až do zásahu policie.

Po nástupu obžalovaného K. do vězení činnost společnosti pokračovala dál. Nenastoupil nikdo další, kdo by společnost řídil. Výslovně dotázána na obžalovanou K. svědkyně řekla, že neví, jestli se nějak podílela na činnosti DKCG. V kanceláři se svědkyně s obžalovanou K. nesetkávala. Z výpovědi vyplynulo, že svědkyně pokračovala v činnosti, jak byla nastavena dříve. Nevybavuje si, že by se na nástupu K. do vězení něco změnilo. Faktury a účetní doklady se ve společnosti evidovaly a třídily, aby mohly být předány obžalovanému H.. Příjmy a výdaje do hotovostní pokladny se evidovaly v pokladní knize, z těchto peněz se hradily drobné kancelářské potřeby a provozní věci. K postavení obžalovaného Š. svědkyně řekla, že ho vnímala jako právníka a nepřišla s ním nikdy do bližšího vztahu. Nebyla se schopna blíže vyjádřit k měsíčnímu obratu nebo nákladům společnosti. V závěru byly svědkyni předestřeny pasáže z její výpovědi z přípravného řízení (čl. 538 – 539). K předestřeným úryvkům svědkyně potvrdila, že platí to, co v přípravném řízení vypovídala, tedy že podklady k realizovaným kampaním na základě uzavřených smluv předávala k vyúčtování vedení DKCG, tedy po většinu času D. K. a v posledních měsících M. K.. Této obžalované svědkyně posílala podklady pro vyúčtování na emailovou adresu, ale nevěděla, kdo pak podle nich vyhotovoval faktury. Na stejnou adresu posílala svědkyně i seznam přijatých faktur, které bylo potřeba uhradit. Svědkyně také připustila, že byla v telefonickém kontaktu s obžalovanou K. a urgovala zaplacení přijatých faktur.

Soud při hodnocení těchto výpovědí měl na paměti, že se jedná o skupinu dlouholetých zaměstnanců obžalovaného D. K., kteří k němu z tohoto důvodu mohli mít kladný vztah. Svědkové D. a K. byli vyloženě výkonní a manuálně pracující zaměstnanci, kteří s podstatnými skutečnostmi, které se týkají projednávané věci, ani nepřišli do styku. O trochu jiné je to u svědkyň K. a D., které se jako administrativní pracovnice, asistentky nebo sekretářky setkávaly s oběhem účetních dokladů, faktur a měly alespoň povědomí o řízení společnosti. Dokázaly se tedy blíže vyjádřit k vnitřnímu chodu společnosti, k jejímu řízení a ovlivňování, i k tomu, jak společnost přijímala nebo vystavovala faktury, jak faktury evidovala, příp. kdo všechno faktury měl k dispozici, nebo komu byly faktury předávány.

V zásadě jsou tyto výpovědi věrohodné, dokreslují chod společnosti DKCG, ale nesdělují nic jiného, než co zaznělo ve výpovědi obžalovaných.

Soud dále vyslechl výpověď svědka Mgr. T. K. (čl. 3787 – 3791). Svědek byl několikrát zmiňován obžalovanými K., Š. a K.. Je to dlouhodobý známý obžalované K. a působí profesionálně jako daňový poradce. Svědek byl obžalovanou K. požádán o radu při převzetí firmy. Vyžádal si potřebné doklady, absolvoval několik schůzek s obžalovanou i spolupracovníky DKCG. Od počátku neměl dobrý pocit ve směru úplnosti dokladů. Obchodní společnosti v dubnu a květnu připravují účetní závěrky, už je delší doba po konci účetního období a standardně by již účetní doklady měly být k dispozici kompletní. Svědek po předání dokladů od DKCG vyžadoval také doklady ostatních spolupracujících nebo propojených firem. Zpočátku mu vzhledem k fázi účetního roku nepřišlo zvláštní, že doklady nejsou k dispozici, ale na základě prvních předložených dokladů nebyl schopen provést žádnou hlubší úvahu. Jednalo se o předběžné stavy za rok 2011, ale nikdy se přes svou snahu nedopracoval ke kompletnímu uzavřenému účetnictví za předchozí období. Svědek proto upozornil obžalovanou K., že účetnictví není úplně. K hlubšímu nebo odbornějšímu zkoumání se svědek ani nedostal, zadání směřovalo spíše k ukončení podnikání, protože obžalovaná K. neměla zájem v provozu podnikání pokračovat. Proto jednotlivé účetní transakce svědek neprovéřoval. Nejdříve svědek sešel s obžalovanou K., později i s obžalovaným K. a Š.. Obžalovaní K. a Š. sdělovali svědkovi informace o jednotlivých společnostech, jaký byl předmětem jejich činnosti a čím se zabývaly. Ze všech shromážděných informací dospěl svědek ke dvěma doporučením pro obžalovanou. V první řadě dotáhnout účetnictví do stavu řádné účetní závěrky. Potom by se svědek k věci znovu vrátil. Druhé doporučení bylo, protože se jednalo o složitější podnikatelskou činnost, s větším počtem dokladů a transakcí, s větším objemem peněz a obžalovaná K. neměla zájem v podnikání pokračovat, aby si našla člověka, který bude mít o společnost zájem, kterému by mohla společnost prodat. O konkrétních transakcích mezi společnostmi se s obžalovanou ani nebavili. Celkem absolvovali asi čtyři nebo pět schůzek, mohli se bavit o některých obecných rysech účetní závěrky, daně z přidané hodnoty, daně z příjmu právnických osob, ale nic podrobného neřešili.

Svědka pojmenoval vztah a informovanost obžalované K. o DKCG tak, že o společnosti nevěděla vůbec nic. Spolupráce s ní se netýkala konkrétností, svědek neposuzoval konkrétní daňový doklad a jeho správnost nebo úplnost daňového přiznání. Obžalovaná projevila zájem zjistit, jestli společnosti mají v pořádku daně. Vyjádřila obavy, zda společnosti nemají žádný ekonomický, majetkový, daňový nebo právní problém. K obžalovanému Š. svědek řekl, že se s obžalovaným profesně znal, obžalovaný poskytoval společnostem obžalovaného K. právní služby v mezích obchodního práva. U dokumentů právního charakteru byl povolnější než obžalovaná K.. Účetní doklady nebo sestavy předal svědkovi obžalovaný K.. Poznatek o neúplnosti účetnictví svědek sdělil obžalovaným Š., K. a K.. Jasně jim doporučil, aby si pro bližší zkoumání opatřili lepší podklady, ke kterým by se svědek mohl komplexněji vyjádřit. Podle svědka měli největší přehled o společnosti obžalovaný K. a Š.. Svědek byl tázan, jestli šlo z dokladů vyzorovat, že dochází ke zkrácení daní. Na to svědek odpověděl, že v některém případě bez provedení řádných účetních operací a bez dalších znalostí věci může daná situace působit jako nelegální, ale stejný poznatek může být uzavřen tím, že je pouze nedodělané účetnictví. V tomto případě svědek konstatoval, že pokud se odpovědné osoby nepostarají, aby bylo účetnictví v pořádku a dodělané podle

zákona, může to na ostatní působit tak, že odpovědné osoby páchají nějakou trestnou činnost. Po takovém sdělení se obžalovaní nijak blíže nevyjadřovali, svědek jim k tomu ani nedal časovou možnost.

Svědek konkretizoval, v čem mu účetnictví nepřipadalo kompletní. První skutečností bylo, že se jednalo o více firem a nedostal podklady ke všem. Druhou skutečností byla snaha získat standardní účetní sestavy, které jsou poslední stupeň před účetní závěrkou, aby svědek viděl, jestli jsou jednotlivé účty a stavy doúčtovány nebo nikoliv a jestli někdo přichystal účetní závěrku. V dodaných podkladech svědek zaznamenal, že nebyly proúčtovány pohledávky, což naznačovalo účetní chybu v průběhu roku. Z toho poznal, že se jednalo pouze o pracovní výstup, nikoliv o výstup po účetní závěrce, ověřování zůstatků a párování sald jednotlivých kont. Svědek tedy chápal, že daný stav není v pořádku, obžalované (K., Š., K.) na to upozornil a vyzýval je, aby věci do pořádku uvedli. K bližší analýze daňových souvislostí se svědek vůbec nedostal.

U tohoto svědka soud sleduje zejména vazbu na obžalovanou K.. Svědek několikrát zmínil, že svou činnost vyvíjel pouze z toho důvodu, že je dlouholetý známý nebo kamarád obžalované. Jeho výpověď mohla být touto skutečností ovlivněna. Z obsahovaného hlediska soud nezaznamenal žádné nesrovnalosti. Svědek byl obžalovanou požádán o jakousi radu, přičemž svědek svou činnost omezil tím, že vyžadoval úplné podklady pro svoji činnost, přičemž takových podkladů se mu nedostalo. Z toho, co měl k dispozici, konstatoval neúplnost či nedotaženost účetnictví, které by dokonce mohlo na finanční úřad působit jako páchaní nějakého trestného činu. Druhý závěr, ke kterému svědek dospěl, je že se jedná o komplikovanější obchodní záležitosti s řadou transakcí, kterým je zapotřebí se věnovat a pokud obžalovaná K. nemá zájem o provozování takové podnikatelské činnosti, má ji raději prodat nebo předat někomu jinému. Svědek také potvrdil, že svůj závěr o nedotaženosti nebo neúplnosti podkladů účetnictví jednoznačně třem obžalovaným sdělil. Veškeré závěry ovšem zůstaly v obecné rovině, ke konkrétnímu zkoumání jednotlivých účetních či daňových skutečností nebo souvislostí se svědek vůbec nedostal.

Z pohledu soudu výpověď svědka potvrzuje, že po uvěznění D. K. se okolo DKCG vytvořil jakýsi triumvirát obžalovaných K., Š. a K., který se buď z důvodu dřívější zainteresovanosti do činnosti DKCG a spolupracujících společností nebo z důvodu členství ve statutárních orgánech zapojených obchodních společností, anebo jako u obžalované K. na žádost obžalovaného K., začal o záležitosti DKCG starat. Svědek do jisté míry potvrzoval obhajobu obžalované K., že nebyla informována o poměrech DKCG a souvisejících společností. Třetí skutečnost byla v obecné rovině jistý podiv svědka nad nedotažeností účetnictví, které by mohlo dokonce naznačovat páchaní určité trestné činnosti. V tomto směru svědek nebyl schopen dát přesnější odpověď, protože se mu nedostalo úplných podkladů a vysvětlení k nim. Výpověď svědka soud považuje za věrohodnou i s tím, jak se obžalovaný vyjadřoval o postojích jednotlivých obžalovaných. K podstatě projednávané věci, tedy ke spolupráci jednotlivých obchodních společností, k vystavovaným fakturám se svědek blíže vyjádřit nemohl.

Soud také na návrh přečetl výpověď svědka J. M. (čl. 541 – 548). Svědek je vlastníkem firmy zabývající se nákupem, prodejem a příslušenství pro motorsport, provozuje

závodní činnost a sám závodí. Při jiných příležitostech se seznámil s obžalovanými K. a K., kteří nejprve projevíli zájem o řízení závodního vozu. Protože měli zájem se této činnosti věnovat dál na vyšší úrovni, doporučil jim svědek nákup závodního auta, které obžalovaným prodal. Vlastníkem vozidla se stala DKCG. Svědek jednal převážně s obžalovanými K. a K.. Vozidlo bylo stále zaparkováno u svědka, ten se o něj staral, absolvoval s vozidlem testy na závodních drahách. Provoz a ustájení vozidla svědek fakturoval společnosti DKCG. V roce 2012 měl být provoz a náklady vozidla fakturovány paušálně. Ještě v červnu 2012 svědek s vozidlem absolvoval několik testů na různých okruzích, při posledním z nich se rozletěl motor. K opravě vozidla svědek nepřistoupil, nechal ho v konečném stavu a následně toto vozidlo vydal Policii ČR. Výpověď svědka není ve věci podstatná, objasňuje pouze jeden druh faktur vystavených pro DKCG, které z pohledu projednávané věci nejsou ani rozhodující. Dále se vyjadřuje k osudu části zajištěného majetku, závodního vozidla Xxxx, který byl nakonec vydán Policii ČR a jeho technickému stavu v době zajištění.

Posledním vyslechnutým svědkem byl T. V. (čl. 3847 – 3850). Svědek popsal, jakým způsobem došlo k převodu obchodního podílu v obchodních společnostech (BKST45 a TR 3) na něj. Nabídku mu učinil R. V., brněnský Rom, z ulice Xxxx, který svědkovi nabídl výdělek až 25.000,- Kč měsíčně, pokud svědek na sebe převede obchodní společnost. Svědkovi měly chodit na účet peníze, ze kterých měl svědek platit lidi. Zbývající část by bývala jeho ziskem. K převáděným společnostem mu zmiňovaný V. řekl, že se jedná o obchodní společnosti jeho kamaráda. Právě V. svědkovi předal veškeré spisy, orazítkoval papíry a doprovodil svědka do notářské kanceláře ve městě. Svědek vyloučil, že by v dané chvíli chtěl podnikat, ani nepotřeboval obchodní společnosti. Představa jeho fungování v obchodních společnostech byla taková, že bude přebírat zboží, dodávat je do obchodu a předávat peníze. Vzápětí svědek uvedl, že se mělo jednat o obchod s potravinami a drogerií vietnamského původu. Svědek podepsal asi patnáct listů, zmiňovaný V. ho odkazoval, že nepotřebuje nic bližšího chápat, pouze budou na jeho účet chodit peníze a svědek je bude předávat určeným Vietnamcům. Svědek se domáhal dokumentů o převodu nebo potvrzení, že společnosti nic nedluží, ale žádných se mu nedostalo. Při převodu také nepřevzal žádné movité věci, ani účetnictví, jeho odměnou bylo zakoupení oběda a alkoholu. Při předestření jmen obžalovaných svědek reagoval spontánně, že je vůbec nezná, rovněž si nebyl schopen vzpomenout na jméno obchodní společnosti, o kterou jde, při ukázání obžalovaných rovněž reagoval záporně. Poté byla svědkovi předestřena jeho výpověď z přípravného řízení (čl. 512 – 522). Svědek se vyjadřoval sice konkrétně, ale neadresně o převodu obchodního podílu za účasti osob vietnamské národnosti. Když mu byla předestřena část výpovědi, kde zmiňuje advokáta Š., reagoval svědek u soudu tím, že měl toto jméno uvedeno na papíru, včetně jmen obchodních společností, aby údaje nespletl. Tento tahák dostal dopředu a měl si tyto skutečnosti zapamatovat. Svědek se domníval, že při převodu obchodních podílů na něj byl přítomen člověk, který se představoval jako Š., ale nejednalo se o obžalovaného Š.. Svědkovi byly rovněž připomenuty části jeho výpovědi, kde utvrzoval, že nepřevzal žádné dokumenty, účetnictví, závěrky, žádné doklady, ani že mu nebyly vyplaceny slíbené peníze, pouze že po určité době šel věc oznámit na policii, která ale nic ve věci neudělala, protože svědek nebyl schopen udat ani jméno společnosti. Svědek rozhodně uvedl, že nikomu neuděloval plnou moc a v nejhrubším slova smyslu byl schopen popsat, co to plná moc je. Rovněž vylučoval, že by za společnosti udělal nějaký jiný úkon než pouze převod obchodního podílu na sebe, nebo že by se účastnil nějakého dalšího jednání společnosti.

Výpověď tohoto svědka v přípravném řízení ani v hlavním líčení nepřinesla nic podstatného. Ukázalo se, že svědek je nepochybně nastrčená osoba, jehož identita pouze posloužila k tomu, aby u někoho byl zaparkován obchodní podíl společnosti, který se už nikomu nehodil. Svědek sice popisoval různé barvitě detaily, co měl slíbeno za převod obchodního podílu, jaké měl dostávat odměny, v jakých kancelářích se ocitl, s kým jednal. Skutečnosti uváděné svědkem byly natolik kusé, že nedávaly žádný souvislý obrázek. Na ukázkou toho, jak výpověď svědka byla nepoužitelná, svědčí to, že nejčastěji mluvil o převodu obchodní společnosti od osob vietnamské národnosti, se kterými měl nějak spolupracovat, nebo na ně obchodní podíl převést zpátky. Není vůbec jisté, zda na svědka V. nebyly převáděny ještě jiné obchodní společnosti a on se úplně neplete, nevypovídá ohledně převodu jiných společností, než těch, které jsou důležité v projednávané věci. Jediným poznatkem je, že svědek si nebyl schopen na nic vzpomenout, ani na jména obchodních společností, které na něj měly být převedeny. Jména obžalovaných mu nic neříkaly. Svědek nepoznal ani jednoho z obžalovaných, dokonce u obžalovaného Š. popíral, že by se jednalo o člověka, se kterým jednal. Člověk vystupující při převodu obchodního podílu na svědka, měl být někdo jiný než obžalovaný Š., i když se představoval stejným jménem. Nepřímo se ukazuje, že blíže skutečnosti byla výpověď obžalovaného Š. v přípravném řízení, zejména o jednání na FÚ za společnosti mezitím převedené na svědka V.. I když měl obžalovanému Š. udělit plnou moc svědek V., ve skutečnosti obžalovaný Š. hájil zájmy obžalovaného K., aby nedošlo k odhalení zkrácení daně v konglomerátu jeho obchodních společností. Ve zbytku byla výpověď svědka V. pro danou věc prakticky bez významu.

Soud dále vycházel z listinných důkazů, konkrétně trestního oznámení Ministerstva financí (čl. 4 – 287) a z něj zejména (čl. 4 – 10) jeho textové části, popisující zjištění Finančního analytického útvaru Ministerstva financí ČR a oznámení podezřelého obchodu poukazující na podezřelé bezhotovostní převody mezi bankovními účty společností Podnikatelské služby, služby a servis, Beretis (dříve tb group), A5 (dříve KTRA5 a ještě předtím TB Media), DKCG, TR3 (dříve two brothers) a výběry v hotovosti z bankovních účtů těchto společností. Toto oznámení je doplněno podrobnými výpisy z účtů jednotlivých bank. Původní oznámení je doplněno dodatkem (čl. 205) a oznámeními bank o podezřelých obchodech (čl. 205, 241 – 242, 253 – 255), popisující jednotlivé podezřelé transakce na bankovních účtech označených obchodních společností, přičemž se opakují poznatky a bankovní účty společností DKCG, Beretis, Reklamní služby a servis 2010, služby a servis a Podnikatelské služby.

Ve svazku č. 3 lze vyčíst okolnosti podnětu, vydání příkazu a provedení domovních prohlídek v domovech a jiných prostorách souvisejících s obžalovanými nebo s obchodními společnostmi. Konkrétně se jedná o provedení domovní prohlídky v bydlíšti obžalovaných K. v K. na ulici Xxxx čp. xxxx (čl. 570 – 652), obsahující jednak podnět k provedení domovní prohlídky, příkaz k jejímu provedení, protokol o provedení domovní prohlídky a fotodokumentaci postupu domovní prohlídky. Obdobně se to potom týká domovní prohlídky provedené v bydlíšti obžalovaného K. v Xxxx v domě na ulici Xxxx (čl. 653 – 668), v bydlíšti obžalovaného Š. v Xxxx (čl. 669 – 693), v jiných prostorách užívaných obviněnou právnickou osobou DKCG v Brně na ulici Xxxx (čl. 694 – 751), v advokátní kanceláři Mgr. Š. v Brně, Xxxx a konečně v bydlíšti obžalovaného Ing. H. v Xxxxv bytech č. xxxx(čl. 783 – 834). U

těchto listinných důkazů soud nemá žádné pochybnosti. Příkazy byly vydány příslušným soudem, na základě povolení byly provedeny řádným způsobem domovní prohlídky příp. prohlídky jiných prostor a v rámci těchto úkonů byly vydány nebo zajištěny věci a listiny dokumentované v protokolech o prohlídkách, které byly později použity jako důkazy v trestním řízení. K zákonnosti provedení těchto prohlídek a opatření důkazů při prohlídkách soud nemá žádné výhrady.

Vnitřní poměry jednotlivých obchodních společností, zejména obsazení jejich společníků, akcionářů a orgánů obchodních společností, příp. jejich změny, vyplývají z výpisů z obchodního rejstříku dotčených obchodních společností (čl. 1467 – 1501, 1504 – 1603). Z nich jsou nejdůležitější poměry v jednotlivých obchodních společnostech a jejich statutárních orgánech, zejména ve společnosti DKCG, Beretis, služby a servis, Podnikatelské služby, BKST 45, Reklamní služby a servis 2010, TR3 a A5, zejména účast obžalovaných K., K., Mgr. Š. a K. ve statutárních orgánech obchodních společností a jejich časové vymezení. Dále z nich vyplynulo formální ukončení účasti obžalovaného K. ve statutárních orgánech obchodních společností po pravomocném odsouzení a uložení trestu zákazu činnosti statutárního orgánu, jak to vyplývá z rozsudku v předchozí trestní věci (čl. 1515 – 1525). Z výpisů, návrhů a usnesení rejstříkového soudu jsou vidět jmenování či ustanovení nových členů statutárních orgánů. Zároveň jsou z kopie spisu vedeného rejstříkovým soudem patrné změny údajů vedených v rejstříku a osoby, které byly zmocněny ke změně těchto údajů, příp. které zastupovaly jednotlivé obchodní společnosti při jednání těchto obchodních společností. Dále k jednotlivým obchodním společnostem vypovídají zprávy správ sociálního zabezpečení (čl. 1637 – 1649), které dávají přehled o obchodních společnostech, které nebyly vedeny jako plátcí ČSSZ, tedy nikdy nevykazovali nebo nehlásili zaměstnání žádných zaměstnanců, konkrétně jde o společnosti služby a servis, Podnikatelské služby, Reklamní služby a Servis 2010. Naopak jde o obchodní společnosti, které byly jako plátcí vedeny a hlásily zaměstnání osob, v tomto případě jde o společnosti TB Media (zaměstnání K., D., K. 2008-2009), tb group (K. K., Š., K. 2006-2007), DKCG (K., K., D., K., D., K. a další, 2009 a později), včetně doby nástupu a skončení zaměstnání v těchto subjektech. Objednání a provozování digitálních informačních kiosků (CLV) spol. DKCG dokumentují smlouvy a faktury o pořízení, provozu a servisu těchto zařízení u společnosti CZ Multimedia interaktiv (čl. 1653 – 1696).

Podrobné zprávy o stavech bankovních účtů, o přístupech k bankovním účtům, jejich zakladatelích, disponujících osobách a o jednotlivých transakcích podávají zprávy Volksbank CZ týkající se bankovních účtů společnosti two brothers media, obžalovaných Š., K., svědka V. (čl. 1700 – 1776), zpráva mBank o bankovních účtech obžalovaných K. a Š. (čl. 1778 – 1828), zpráva GE Money Bank o účtech obžalovaných K., K. a Š., vč. smlouvy o založení účtů a výpisů z těchto účtů (čl. 1829 – 1895a). Bankovní účty obžalovaných K., Š., K. a svědka V. a obchodních společností Podnikatelské služby, služby a servis, two brothers media, TB Media a DKCG popisují smlouvy o zřízení účtů a výpisy z účtů podané ČSOB (čl. 1896 – 2013). Účty obžalovaného Š., společností Podnikatelské služby, služby a servis, Beretis, tb group, two brothers, TB Media a DKCG označuje zpráva UniCredit Bank, včetně smlouvy o zřízení účtů a výpisů z těchto účtů (čl. 2014 – 2068), zpráva České spořitelny k bankovním účtům BPA Sport marketing, vč. výpisů z účtu (čl. 2068 – 2075), zpráva Raiffeisenbank o účtech obžalovaných K., K., Š. a společností Podnikatelské služby, služby a

servis, Beretis, two brothers, DKCG, vč. smlouvy o zřízení účtů a přístupu k těmto účtům a výpisů z těchto účtů (čl. 2076 – 2090) a doplňují zprávy jednotlivých bank – ČSOB (čl. 2094 – 2095), Raiffeisenbank (čl. 2097) a UniCredit Bank (čl. 2102 – 2123). Ani o údajích z těchto zpráv o bankovních účtech zmíněných subjektů soud nemá pochybnosti. Je zřejmé, jakým způsobem byly získány, je také zřetelný jejich zdroj a taky jsou jasné informace vzešlé z těchto důkazů.

Nejdůležitější pro posouzení projednávané věci byly informace zjištěné u příslušných finančních úřadů. Konkrétně u Finančního úřadu pro Prahu 1, který byl příslušným správcem daně pro DKCG. Ze sdělení tohoto finančního úřadu tedy vzešly údaje o přiznání DKCG k DPPO za roky 2010 a 2011 (čl. 2131 – 2143b, 2144 – 2151), dále přiznání k DPH za I. čtvrtletí 2010 a potom za jednotlivé měsíce od dubna do prosince 2010, od ledna do prosince 2011, od ledna do dubna 2012 (čl. 2152 – 2244), včetně obsahu samotných daňových přiznání a dokladů o jejich doručení správci daně. Dále byly vyžádány doklady o provedení daňové kontroly u DKCG, zejména protokoly o místním šetření, dožádání finančních úřadů k obchodním společnostem spolupracujícím s DKCG, protokoly o ústním jednání s vyzvanými osobami a příloh, které dožádaný finanční úřad shromáždil (čl. 2248 – 2389).

Obdobně příslušný Finanční úřad pro Prahu 1 vydal přiznání k DPPO, respektive přiznání k DPH obchodních společností služby a servis (čl. 2451 – 2510), stejný finanční úřad přiznání Reklamní služby a servis 2010 (čl. 2511 – 2550), Finanční úřad Tišnov společnosti BKST45 (čl. 2552 – 2567), tentýž finanční úřad společnosti TR3 (čl. 2568 – 2585), Finanční úřad Brno IV společnosti Podnikatelské služby (2591 – 2618), Finanční úřad Brno III společnosti A5 (čl. 2620 – 2685). Jak už bylo řečeno, tyto zprávy obsahují údaje o činnosti úřadů při správě DPPO a DPH u jednotlivých obchodních společností, příslušná daňová přiznání obchodních společností za jednotlivá zdaňovací období a další sdělení o činnosti správce daně v daňových řízeních vedenými s těmito obchodními společnostmi. Ani u těchto listinných důkazů soud nemá žádné pochybnosti. Opět je zřejmé, z jakého zdroje pocházejí, kdo je poskytl, rovněž jsou zřetelné i údaje obsažené především v daňových přiznáních. Důležité pro soud bylo, že je možné z daňového přiznání, podpisové doložky nebo dokladu o jeho doručení úřadu zjistit konkrétní osobu, která konkrétní daňové přiznání podepisovala a podávala u daňového úřadu.

Další osudy zajištěných bankovních účtů jsou vidět z usnesení o zajištění peněžních prostředků na bankovních účtech, dokladech o jejich doručení, zpráv o jejich zajištění, opravných usnesení a usnesení o stížnostech majitelů bankovních účtů proti jejich zajištění, z přehledu zajištěných účtů (čl. 2710 – 2915, 2706 – 2709), z žádostí určených jednotlivých bank (čl. 2701 – 2705). Dále byly v rámci přípravného řízení zajištěny pohledávky DKCG za společností BPA sport marketing, jak je to vidět z usnesení o zajištění, pověření zprávou zajištěného majetku, výpisu z účtu ČNB, vyjádření společnosti BPA, usnesení o zamítnutí stížnosti proti zajištění pohledávky, přehledu přijatých faktur a jejich úhrad (čl. 2916 – 2990). Dále byly zajištěny jako náhradní hodnoty movité věci, konkrétně osobní a užitková vozidla, včetně jednoho závodního speciálu. Rozhodování o těchto zajištěních je vidět v usneseních o zajištění věcí, protokolů o jejich vydání, odborných vyjádřeních o ceně motorových vozidel (čl. 3058 – 3227), usnesení o vrácení věcí (čl. 3228 – 3232). Vedle toho byly zajištěny jako náhradní hodnoty nemovitosti, jak to lze vyčíst z usnesení o zajištění nemovitostí jednotlivých

obžalovaných, konkrétně obžalované K. ve vztahu k rodinnému domu v K. čp. xxxx, souvisejících a dalších pozemků (čl. 3233 – 3253), nemovitosti v Xxxx, týkající se obžalovaného Mgr. Š. a jeho manželky (čl. 3254 – 3281) a nemovitosti v Xxxx, týkající se obžalovaného Ing. H. a jeho manželky (čl. 3282 – 3313).

K osobám obžalovaných pak soud vycházel z opisu rejstříku trestů a předchozího rozsudku v trestní věci obžalovaného K. (čl. 3344 – 3366).

V rámci prověřování a vyšetřování v dané věci byly využity i odposlechy a záznamu telekomunikačního provozu. Tento způsob vyšetřování byl využit na základě podnětů policejního orgánu, návrhů státního zástupce, příkazů příslušného soudu k povolení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a jeho prodloužení, zejména u telefonních čísel používaných obžalovanou K., emailovou adresou používanou obžalovaným H., telefonními čísly obžalovaného K., K. a emailové adresy používané obžalovaným K. a společností DKCG, které byly následně prodlouženy (čl. 1247 – 1274). O odposlechu a záznamu jednotlivých komunikačních prostředků byly vyhotoveny protokoly a záznamy byly zachyceny ve zvukových stopách na paměťových médiích (čl. 1275 – 1445).

Krajský soud zkoumal řízení ohledně povolení a provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a neshledal v něm žádné závady. Ve věci od počátku existovalo konkrétní podezření ze spáchání označeného skutku (čl. 1 – 2). Toto podezření se prohlubovalo dalším prověřováním, viz výpisy z bankovních účtů a údaje z finančních úřadů a daňového řízení. Teprve na tomto podkladě se přistoupilo k nejzávažnějšímu zásahu do tajemství dopravovaných zpráv a práva na soukromí. Byly konkrétně označeny komunikační kanály a informace, které měly být tímto způsobem získány. Dosavadní prověřování potvrzovalo podezření ze spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 trestního zákoníku. O povolení těchto úkonů rozhodoval příslušný soud, jehož místní příslušnost byla činností dozorujícího státního zástupce v jeho obvodě, i s přihlédnutím k obecným pravidlům příslušnosti (Obvodní soud pro Prahu 5). Povolující soud přezkoumal všechny podstatné skutečnosti, jak je to zachyceno v odůvodnění povolujících příkazů, včetně sledovaného účelu, neodkladnosti a neopakovatelnosti úkonů a také včetně omezení povolení úkonů na nezbytnou dobu.

Výsledkem odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jsou zájmové emailové zprávy a záznam a odposlech telefonních hovorů zachycující informace důležité pro trestní řízení. Patří k nim emailové zprávy z adresy Xxxx z 15. 5. 2012 adresované do schránky obžalovaného H., jejíž přílohou jsou jednak faktury vystavené společnosti Beretis za duben 2012 fakturované odběrateli DKCG a následně stejné faktury tentokrát s razítkem spol. DKCG, tedy jako tzv. faktury přijaté společností DKCG od dodavatele spol. Beretis (čl. 1276 – 1305, 1306 – 1335). Dalším zájmovým souborem byla emailová komunikace mezi schránkami Xxxx a xxxx, ve které nejprve uživatel druhé schránky sděluje prozatímní výsledky DPH za duben 2012 u spol. DKCG a Beretis a domlouvá si schůzku na konec května 2012. Odpovídá mu uživatel první jmenované schránky, který určuje, jaká výše daně má být placena u společnosti DKCG a Beretis, přičemž udávané částky jsou řádově nižší než ty, které odpovídají tzv. prozatímním výsledkům (čl. 1338). Dne 24. 5. 2012 z emailové schránky Xxxx jsou opět do schránky xxxx adresovány tzv. faktury vydané společností

Reklamní služby a servis odběrateli Beretis a faktury vystavené společností Beretis odběrateli DKCG (čl. 1339 – 1342). Zajímavostí je, že na faktuře vystavené společností Reklamní služby a servis 2010 adresované odběrateli společnosti Beretis, je otištěno razítko potvrzující, že tato faktura měla dojít do DKCG 27. 4. 2012, přičemž společnost DKCG není odběratelem ani dodavatelem uvedené faktury. Navazuje na to komunikace z 28. 5. 2012, kdy z emailové schránky xxxx je adresován dopis do schránky Xxxx, která je reakcí na předchozí požadavek ze schránky Xxxx, kolik by mělo být zaplacen na DPH z DKCG a společností Beretis, ve které se přímo určuje, jaké faktury, kterého dodavatele, na jakou částku, s jakým DPH a kterému odběrateli mají být vystaveny mezi společnostmi Beretis a DKCG a Reklamní služby a servis 2010 a Beretis, jaký bude v případě vystavení těchto faktur výsledek DPH, který odpovídá požadované částce s výzvou, že pokud adresát emailu bude souhlasit, bude moci pisatel přiznání odeslat. Tomu zároveň odpovídá pokračování emailu, že tento email autor už jednou posílal 19. 5. 2012 a přeposílá ho znovu a dotyčné faktury už autor dostal a jsou uloženy v šanonu. Obžalovaný K. potom reaguje poděkováním a žádá ještě sdělit čísla účtů „...prosím ještě účty, je to pro M....“ (čl. 1343 – 1345). Na to odpovídá opět emailová schránka xxxx, která skutečně sděluje čísla účtů pro placení DPH, jedná se o bankovní účty finančního úřadu u ČNB, na které mají jednotlivé obchodní společnosti odesílat přiznanou výši daně (čl. 1346 – 1347).

Na základě příkazů odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu byl také ve zvukové podobě zaznamenán provoz telefonních čísel (čl. 1349 – 1354a). Předmětem odposlechu byly telefonní čísla používaná jednotlivými obžalovanými K., K. a K.. Ze záznamu provozu telefonního čísla používaného obžalovaným K. (čl. 1357 – 1371) je patrné, že obžalovaný komunikuje s telefonním číslem používané obžalovaným Š., H. a K.. V hovorech zaznívají nespecifické odkazy na podávání daňových přiznání na některé obchodní společnosti, příp. na další obžalované, např. na podávání daňových přiznání finančnímu úřadu na účetnictví nebo jeho koncové stavy. Jedná se o útržky hovorů, které samy o sobě nedávají přesný nebo úplný obrázek o jednotlivých krocích v daňovém řízení nebo v účetnictví. Jasně je to, že obžalovaný K. s uvedenými osobami o těchto záležitostech hovořil. Obdobně to lze říct o odposlechu a záznamu provozu telefonního čísla obžalovaného K. (orientační přepis hovorů čl. 1372 – 1412). Opět je zřejmé, že obžalovaný komunikuje s obžalovaným Š., na telefonním čísle obžalovaného K. s obžalovanou K. a přímo s telefonním číslem obžalované K.. V těchto záznamech se domlouvá trojice obžalovaných K., Š. a K., mluví o návštěvách a komunikaci s obžalovaným K. ve věznici, o organizaci návštěv ve vězení a o dílčích krocích, jako je posílání faktur, případně bezhotovostních placení z bankovních účtů. Řeší mezi sebou otázky závazků nebo dluhů a potíží, které se vyskytly při jejich spolupráci. Radí se o tom, jak tyto záležitosti uvést do souladu nebo do pořádku. I v této komunikaci jsou zmiňovány názvy některých obchodních společností (Beretis). Dále účastníci hovoří o tom, že je nutné konzultovat člověka, který nemá technicky možnost si věci promyslet (obžalovaný K.?). Zajímají se také o podávání daňových přiznání, o placení DPH, konkrétně se baví o vystavování faktur ve dnech 24. 4. 2012, což navazuje na emailové zprávy ze stejného období. V tomto případě se tedy musí jednat o podání daňového přiznání k DPH za březen 2012 podávané do 25. 4. 2012. Zejména je z komunikace zřejmé, že obžalovaný H. požaduje informace, s jakým výsledkem by daňové přiznání v účetnictví mělo dopadnout, příp. k tomu by měly být potřebné faktury, které by příp. mohl udělat sám. Je odkazován na to, že faktury mu poté, co bude známa informace od řídící osoby, vyhotoví

obžalovaná K.. Úplně konkrétně se zmiňuje o tom, že údaje předávané mezi volajícím a volaným, jsou částky, které by měly vyjít, což je druhou stranou potvrzeno a zároveň je kvitováno, že si to dotyčný může spočítat a vyúčtovat sám, což je schváleno a původce dodává, že k tomu dodá chybějící faktury tak, aby se stihlo zaplatit DPH včas, vyhotovit faktury, které budou chybět. Pouze k tomu potřebuje vědět údaje, o jaké faktury půjde. Obdobně je to se záznamy z telekomunikačního provozu telefonního čísla používané obžalovanou K. (orientační přepis záznamu telekomunikačního provozu čl. 1413 – 1445).

K listinným důkazům se přiřadila pomůcka zpracovaná policejním orgánem, grafický přehled a tabulka, tedy analýza toku finančních prostředků mezi společnostmi DKCG a vybranými obchodními společnostmi, která vychází z bankovních účtů jednotlivých obchodních společností (čl. 3493 – 3500). K témuž účelu sloužily výpisy hlavní knihy obchodních společností A5, BKST 45, Beretis a DKCG (čl. 3501 – 3529). Z usnesení nejvyššího soudu je zřejmé, proč se věcí zabývá Krajský soud v Brně, protože mu byla věc usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Td 68/2014 přikázána k projednání (čl. 3590 – 3591).

Příloha č. 5 obsahuje stopu č. 6 zajištěnou při domovní prohlídce v domě v K. na ul. Xxxx xxxx. Obsahuje dva hromadné příkazy k úhradě a tabulky, ve kterých lze identifikovat výdaje společnosti DKCG, two media a Beretis v květnu a červnu 2012. Příloha č. 6 (stopa č. 7) nalezená při stejné domovní prohlídce obsahuje ručně psané poznámky. V poznámkách je dodržována forma otázek a odpovědí, přičemž otázky kladou dva rukopisy, jeden mužský podepisující se iniciálou „H“. Druhý je ženský rukopis, autor o sobě píše v ženské osobě. Na otázky odpovídá třetí rukopis, osoba detailně seznámená s chodem společnosti DKCG a Beretis. Soud podle výpovědi obžalovaných konstatuje, že tazajícími jsou obžalovaní K. a K., odpovídajícím je obžalovaný K.. Jedná se tedy o písemné poznámky, které byly adresovány obžalovanému K. do výkonu trestu, doručovány při návštěvách prostřednictvím obžalovaného Mgr. Š., které obžalovaný K. opatřil svými odpověďmi a poté stejnou cestou předal obžalovaným K. a K., kteří podle nich postupovali. Z obsahu je rovněž zřejmé, že se opakovaně probírá vystavování faktur, placení závazků z různých obchodních společností, příp. mezi kritickými obchodními společnostmi. Kromě toho je to i řada dalších pohledávek či závazků, které se v těchto poznámkách řeší. Posledním výrazným prvkem je přehled o bankovních účtech a přístupu k jednotlivým bankovním účtům, který obsahuje finanční ústavy, u kterých jsou bankovní účty vedeny, přístupová hesla, piny, přístup do trezoru, kanceláří, klíče k notářce a základní schéma vystavování a přijímání faktur a jsou vytyčeny základní úkony, kterým se mají jednotliví adresáti věnovat. Především je zde popsáno schéma účtování služeb společnosti Beretis pro DKCG, zejména jsou zde opakované zmínky o obžalovaném H., který před uzavírkou vyúčtování DPH zasílá provizorní údaje a teprve na ně se reaguje poslední fakturou společnosti Beretis, kterou mají obžalovaní před definitivním vyhotovením obelst obžalovanému K. na korekturu. Toto schéma velmi dobře odpovídá obsahu emailových zpráv mezi schránkami DKCG a obžalovaného H.. Ženská adresátka se rovněž instruuje ohledně vystavování faktur společnosti Beretis (str. 11). O schéma spolupráce jednotlivých obchodních společností (str. 15) a údajů potřebných k ovládnutí bankovních účtů, trezorů, kanceláří apod. (str. 16) už tady řeč byla.

Příloha č. 7 obsahuje stopu označenou jako stopu č. 9 při stejné domovní prohlídce. Opět se jedná o ručně psané poznámky, případně předtištěné listy. Obsah by se dal shrnout

obdobně jako předchozí přílohy. Autor písemných poznámek úkoluje adresáty, o některých mluví křestními jmény (P.), rovněž se adresátovi omlouvá za jeho zápis jako člena představenstva DKCG (obžalované K.). Dále se spekuluje o kontrole, která má probíhat v DKCG a jak na tuto eventualitu reagovat. Naposledy se autor domáhá, aby někdo zařídil jeho přeřazení na konkrétní oddělení věznice. Dále autor odpovědí radí, jakým způsobem převádět peníze mezi účty DKCG, zda zaplatit daňovou povinnost firmy Beretis u finančního úřadu, jak dál postupovat v provozních záležitostech DKCG (placení leasingů, provoz automobilů, placení závazků). Konečně se zvažuje možnost prodat celou obchodní spol. DKCG i s jejím majetkem, na což autor reaguje tím, že o průhlednost v případě takové transakce vůbec nejde, naopak výhodou by bylo, že účetnictví takové prodané společnosti by už nikdo nikdy neviděl.

Příloha č. 8 odpovídá stopě č. 12 nalezené při stejné domovní prohlídce. Opět se jedná o ručně psané poznámky spol. Beretis, dále koncepty, smlouvy mezi BPA sport marketing a DKCG, kopie směnečných prohlášení. Rukou psané poznámky (str. 1) se opět týká čísla bankovních účtů i finančních společností, čísel PIN, přístupů k bankovním účtům, telefonům, trezorům a opět se popisuje mechanismus fakturování mimo jiné mezi společnostmi DKCG, Beretis a dalších společností. Rovněž se zde výslovně zmiňují jména obžalovaného Š. vedle poznámky o návštěvách a obžalovaného H. u poznámky s datem 24. dubna a kontrola v Praze se soupisem DPH za loňský rok a úkolem pro obžalovaného H. udržovat zisk 7 až 10 %.

V příloze č. 9 se jedná o stopu č. 1 nalezenou při domovní prohlídce v bydlíšti obžalovaného K. na adrese Xxxx. Kromě řady tabulek a číselných záznamů, které nejsou zcela zřetelné, jsou nejzajímavější schémata (str. 4), ve kterých se jednoznačně odkazuje na bankovní účty jednotlivých obchodních společností DKCG, Beretis, Reklamní služby a servis a služby a servis a Podnikatelské služby na strukturu a směry, kterými finanční prostředky mezi těmito bankovními účty putují. Zároveň pisatel určuje místa, na kterých budou prováděny výběry finančních prostředků, a zároveň dává pokyn, aby na bankovních účtech zůstávaly alespoň nějaké prostředky. Příloha č. 9A je stopa č. 2 ze stejné domovní prohlídky. Z nich nejzajímavější je na str. 3 a 5 opětovné schéma o přesunech finančních transakcí mezi bankovními účty zainteresovaných společností, včetně určení konkrétních účtů a částek, které mají být mezi těmito bankovními účty přesunuty.

Příloha č. 11 obsahuje svazek označený jménem DKCG, nazvaný jako „Účetnictví 2010 I.“ (stopa č. 15) z domovní prohlídky provedené v rodinném domě xxxx, který byl užíván jako kanceláře DKCG. Tento svazek obsahuje na konkrétních místech faktury spol. TR3 a A5 adresovaných odběrateli DKCG za leden až květen 2010 (body 1. až 5. výroku rozsudku).

V příloze č. 12 je obsažena stopa stejného původu (stopa č. 16). Zajištěný při stejné domovní prohlídce obsahuje faktury přijaté DKCG od Reklamní služby a servis v říjnu až prosinci 2010 (body č. 10 až 12 rozsudku).

V příloze č. 13 (stopa č. 17) při stejné domovní prohlídce svazek označený jako „Účetnictví DKCG 2010 II.“ zahrnuje faktury vystavené spol. Reklamní služby a servis pro DKCG za červen až srpen 2010 (body 7. a 8. rozsudku).

Příloha č. 14 je označena jako „Účetnictví DKCG 2011 I.“. Jedná se o stopu č. 18 nalezenou při výše zmiňované domovní prohlídce v Xxxx v kanceláři společnosti DKCG. Tento svazek obsahuje zejména faktury vystavené spol. Reklamní služby a servis pro DKCG za leden až březen 2011 (body 13. až 15. rozsudku).

Na to navazuje další svazek označený jako „Účetnictví DKCG 2011 II.“ v příloze č. 15 (stopa č. 19) zajištěná při domovní prohlídce v Brně v kanceláři spol. DKCG na ulici Xxxx. Z něj je zajímavá rukou psaná poznámka s kompletním textem: „DKCG 6/2011 v případě kontroly zaúčtovat do Beretis 10.140.000,- Kč vč. DPH + podat přiznání DPH“ (str. 1). Kromě toho svazek obsahuje faktury vystavované spol. Beretis pro DKCG za duben až červen 2011 (body 16. – 18. rozsudku).

V příloze č. 16 je třetí navazující část označená „DKCG účetnictví 2011 III“, zajištěná jako stopa č. 20 při uvedené prohlídce v rodinném domě na ulici Xxxx 50. Obsahuje originály faktury vystavených spol. Beretis pro DKCG za červenec až září 2011 (čl. 19. – 21. rozsudku).

Přílohy č. 17, 18 a 19 jsou označeny jako „Účetnictví DKCG 2011 IV.“ a „Účetnictví DKCG 2012 I.“. Jedná se o svazky zajištěné jako stopy č. 21, 22 a 23 při shora zmiňované domovní prohlídce obsahují průběžně schraňované účetní doklady spol. DKCG. V příloze č. 19a se jedná o stopu zajištěnou při domovní prohlídce pod číslem 36 v Xxxx. Svazek je označen jako „Účetnictví DKCG 2012 II.“. Obsahuje faktury vystavené spol. Beretis pro DKCG za zdaňovací období duben 2012 (bod 28. rozsudku). Příloha č. 19B. obsahuje stopu č. 47 zajištěnou při několikrát zmiňované domovní prohlídce v kancelářích DKCG. Tento svazek je označen jako „Faktury DKCG přijaté“. Obsahuje faktury vystavované společností Beretis pro DKCG ve zdaňovacích obdobích od listopadu do dubna 2012 (body 23. až 28. rozsudku).

Příloha č. 20 je založena stopa nalezená při domovní prohlídce označená č. 26. Jedná se o listinné akcie spol. TB Media, a.s. a REGALON, a.s.

Příloha č. 21 obsahuje stopu č. 28 nalezenou tamtéž. Jedná se o ručně psané poznámky signované iniciálou D, které jsou adresovány osobám „H.“, „Popi nebo Pupi“, ve kterých autor opětovně popisuje způsob obchodování jednotlivých obchodních společností DKCG, Beretis a Reklamní služby a servis. Nejzajímavější z toho je způsob, jakým autor popisuje dodanění DPH u Reklamní služby a servis (str. 5).

V příloze č. 22 je obsažena obsahuje stopu č. 29 zajištěná při stejné domovní prohlídce. Obsahuje vytištěnou emailovou komunikaci mezi emailovými schránkami Xxxx a xxxx z ledna 2010. Email ze schránky xxxx z 22. 1. 2010 obsahuje výsledné údaje, kolik u které obchodní společnosti se má vrátet nebo platit DPH a je to doplněno textem, že adresát bude chtít zase vystavit faktury: „...aby se to zase vynulovalo...“ s tím, že autor to zaúčtuje do DKCG, u kterého vychází velké DPH. Na to odpovídá adresát podepisující se iniciálou „D“, aby mu autor poslal čísla na vstupu a výstupu u DKCG a two brothers s poznámkou, že je zpracuje a pošle zpátky, aby mohli údaje v neděli doladit na hotovo. Na to mu ze schránky

xxxx odpovídá podrobnými údaji o vstupu a výstupu DPH u DKCG a two brothers media a schránka Xxxx ukončuje komunikaci údaji o nákladech na náklady na vstupu se základy daně u jednotlivých obchodních společností. Obsah této emailové zprávy zpočátku roku 2010, který se s největší pravděpodobností týká ještě zdaňovacích období v roce 2009, jak naznačují připojené faktury, v podstatě kopíruje obsah emailových zpráv z pozdější doby i obsah výpovědi např. obžalovaného K. o tom, jakým způsobem probíhala spolupráce mezi obžalovaným K. a H., při které obžalovaný H. sděloval prozatímní výsledky, obžalovaný K. sděloval své rozhodnutí, s jakým výsledkem má DPH dopadnout a k byly vztaženy následně vydané faktury, které byly zahrnuty do účetnictví a použity v daňových přiznání za daně zdaňovací období.

V příloze č. 23 je obsaženo originální účetnictví původně zajištěno jako stopa č. 30 při domovní prohlídce na adrese Xxxx, označená jako „Účetnictví roku 2010 spol. TB Media za rok 2010“. V něm jsou faktury, které měla tato společnost jednak přijímat od Reklamní služby a servis a vzápětí vystavovat pro DKCG (str. č. 55, 56, 61, 73, 107 – 108 a 120 – 150). Tyto faktury podporují schéma vytváření tzv. „nákladových“ faktur pro spol. TB media a vzápětí pro spol. DKCG.

Příloha č. 24 stopa zajištěná pod č. 38 při domovní prohlídce v Brně na ulici Xxxx je označena jako „Účetnictví Beretis (dříve tb group) za rok 2010“. Obsahuje faktury, které měla tato společnost přijímat od Reklamní služby a servis a vzápětí vystavovat „nákladové“ faktury pro DKCG. I tento svazek obsahoval ručně psanou poznámku: „Beretis v případě kontroly DKCG zaúčtovat, Beretis faktury vydané na 10.140.000,- Kč vč. DPH + dodatečně přiznat DPH Beretis!“ Ačkoliv je tato poznámka prakticky totožná s poznámkou, ke které se již jednou vyjadřoval obžalovaný H. a označil ji za svou poznámku (u přílohy č. 15), tentokrát tvrdil, že toto není jeho poznámka. Tyto poznámky, ačkoliv obsahem jsou velmi podobné, naznačují, že ten, kdo vedl účetnictví nebo podával daňová přiznání, si byl vědom toho, že dochází k disproporcím u tzv. „nákladových“ faktur DKCG, které by mohly daňové kontroly k DPH zajímat. Určoval zároveň postup, který by se mělo v takovém případě postupovat, tedy přiznat původně nepřiznané faktury a podat dodatečně daňové přiznání.

Přílohy č. 25 až 34 obsahují stopy zajištěné při stejné domovní prohlídce pod čísly 39, 40, 42, 46, 48, 41, všechny zajištěné při domovní prohlídce v Xxxx, které přitom obsahují svazky označené jako účetnictví BKST45, účetnictví Beretis červenec až prosinec 2011, účetnictví DKCG září 2010, faktury vydané Beretis červen až srpen 2011, faktury vydané Beretis za roky 2011 a 2012 a faktury vydané společností Beretis 2012.

Přílohy č. 30 až 34 byly zajištěny jako stopy č. 2, 3, 6, 9 a stopa č. 2 při domovních prohlídkách v objektech v Xxxx. Jedná se o elektronicky podaná přiznání k DPH za roky 2010 společností Reklamní služby a servis, služby a servis, Podnikatelské služby a Beretis, přiznání k DPPO za roky 2010 u Reklamní služby a servis, služby a servis, Podnikatelské služby a Beretis, dohody o plné moci, elektronická podání k DPPO za roky 2010 a 2011 u Reklamní služby a servis a služby a servis a účetní doklady DKCG za duben a květen 2012. K tomuto souboru je důležité zdůraznit, že se jedná o doklady nalezené v bydlíšti, resp. v místě faktického výkonu činnosti obžalovaným H.. Přílohy č. 30 a 31 obsahují tzv. „nulová“ přiznání k DPPO společností služby a servis, Reklamní služby a servis, Podnikatelské služby

za roky 2010 a 2011 dokládající, že obžalovaný H. věděl, v jaké podobě tyto společnosti podnikají, resp. podávající daňová přiznání a jaké konsekvence z toho plynou pro faktury, které stejné obchodní společnosti vystavovaly pro společnosti TB Media, Beretis, příp. DKCG. Příloha č. 33 obsahuje plné moci udělené jednotlivými obchodními společnostmi Ing. H. jako daňovému poradci, které potvrzují, že obžalovaný nepůsobil u těchto obchodních společností jenom jako jejich zaměstnanec, ale zároveň vystupoval vůči finančnímu úřadu v pozici daňového poradce. Poslední svazek (příloha č. 34) je aktuální soubor účetních dokladů předaných spol. DKCG ke zpracování obžalovanému H., obsahuje mimo jiné faktury vystavené spol. Beretis pro spol. DKCG za duben a květen 2012 tzv. „nákladové“, které jsou obdobným způsobem obsaženy v účetnictví DKCG zajištěných na jímém místě.

K osobě obžalovaného svědčí rovněž opis rozsudku sp. zn. 50 T 12/2008, spis stejné spisové značky a z něj zejména zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2009, navazující rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 12. 2009 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 6. 2010, kterým byl obžalovaný D. K. uznán vinným ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 4 trestního zákona účinného do konce roku 2009, kterých se měl dopustit obdobným způsobem jako v nyní projednávané věci v letech 2005 a 2006 v obchodní společnosti Ad Modum Media, u které do daňových přiznání zahrnoval fiktivní faktury, které sám vystavil ve společnosti Varmint, což vedlo ke zkrácení daně. Tehdy byl obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody a trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodních společností na dobu 7 let.

V přílohy č. 4a jsou založeny dokumenty zajištěné znaleckou činností Ing. J. J. (příloha č. 1 až 4 z jednotlivých počítačů, paměťových médií a jiných elektronických zařízení, zajištěných při domovních prohlídkách jiných prostor). V první části se jedná o emailové zprávy zjištěné z notebooku využívaného obžalovaným K. a z něho zejména emailová zpráva ze schránky xxxx adresovaná mimo jiné obžalovanému K. z 2. 6. 2012, ve které mu obžalovaný H. sděluje, že posílá přiznání z příjmů za rok 2011 a posílá všechny firmy, o které se stará, včetně údajů o doplatku z DPPO za dané roky (str. 5). Zpráva potvrzuje, že minimálně z hlediska přiznání DPPO se obžalovaný H. staral o všechny zainteresované obchodní společnosti, které jsou v rozsudku řešeny. Dále z notebooku zn. Sony byly zajištěny textové dokumenty, které měly sloužit jako protokoly o předání a převzetí účetnictví spol. TR3 a BKST45 při převodu obchodního podílu na svědka T. V. (str. 26 – 30, 56 – 59).

Dále příloha obsahuje kopie emailových zpráv mezi schránkami Xxxx a xxxx v období od listopadu 2010 do ledna 2011. Obžalovaný D. K. s H. řeší nejprve vyplácení podílu ze zisku a jeho zdanění, přičemž se vysloveně mluví o vyplácení na účty obžalovaných K. a K., o jaké částky se bude jednat, jak budou označeny a jakým způsobem z nich bude srážena daň. Dále se opakuje stejný scénář ohledně předběžné informace obžalovaného H. pro K. o výsledku DPH u jednotlivých firem a jeho úpravě do podoby požadované obžalovaným K. za pomoci „nákladových“ faktur, dodávaných teprve po oznámení onoho předběžného výsledku, který výslednou odvedenou částku upraví do žádoucí podoby. Dále se řeší uzávěrky a daňová přiznání spol. TR3 a BKST45, jejich obchodní podíl byl v daném období převáděn na jiné osoby. Dále do této komunikace vstupují emailové zprávy ze schránky xxxx, který předává ostatním zprávu o nutnosti podávat daňové přiznání za Beretis, což ukazuje, že

obžalovaný Š. se této záležitosti věnoval i v průběhu zdaňovacího období, byl kontaktem pro finanční úřad, předával tyto informace dalším obžalovaným a nutně tedy musel vědět o podání daňového přiznání (str. 66 – 101). Dalším dokumentem byla tabulka, která obsahuje přehled DPH spol. DKCG za zdaňovací období září 2010, shrnující uskutečněná a přijatá plnění v daném období vč. plnění, která měla být přijata od spol. TR3 a BKST45 (str. 105 – 107). Tomu odpovídá i přiznání k DPH spol. TR3, řádné přiznání k DPH za září 2010 a změně odpovídající dodatečné přiznání k DPH za září 2010 spol. TR3 a BKST 45 podané elektronickou cestou obžalovaným H., které vyčíslují daňovou povinnost těchto společností v nulové výši.

Další část je soubor emailových zpráv vyměněných mezi schránkami Xxxx a xxxx (str. 115 – 135), ve které se řeší zápisy či změny obchodních společností v obchodním rejstříku a dále převody obchodních podílů v obchodních společnostech TR3 a BKST45 v prosinci roku 2009, případně zastupování těchto obchodních společností u finančního úřadu.

Soubor emailových zpráv mezi schránkami Xxxx a xxxx je obsažen také v dalších částech (str. 137 – 144 a 146 – 166), na které potom navazují zprávy vyměněné mezi schránkou xxxx a Xxxx. Obžalovaný H. předává předběžné výsledné hodnoty povinnosti k DPH, příp. jejich konečnou podobu a k tomu dostává pokyny od obžalovaného K., jakým způsobem budou nebo dopadnou náklady jednotlivých obchodních společností, aby byly zahrnuty do daňových přiznání a z těchto údajů vyplynuly konečné údaje, které opět sděluje obžalovaný H. s vyhodnocením, jak se to projeví na daňové povinnosti pro jednotlivé obchodní společnosti tzv. po úpravách. Ze strany H. jsou přijímány pokyny a kromě toho sám iniciativně vyjadřuje předpoklady o vystavení očekávaných faktur a dává k nim návod, jakým způsobem, jaké společnosti a v jaké výši by tyto faktury měly být vystaveny, aby vyšel žádaný výsledek. Počítá s tím, že mu faktury budou dodány a on je zahrne do příslušných účetnictví a daňových přiznání. V poslední období od uvěznění obžalovaného K., komunikuje s obžalovaným K., příp. s emailovou schránkou Xxxx, kterou musel v té době již obsluhovat někdo jiný, nejspíše ten, komu obžalovaný K. z vězení předával instrukce přístupů k jednotlivým komunikačním kanálům, bankovním účtům, což byla obžalovaná K..

U žádného z listinných důkazů soudu nevznikly pochybnosti. Ze spisu je vždy patrné, jakým způsobem byly listinné důkazy opatřeny. Jedná se buď o sdělení bankovních ústavů, týkající se bankovních účtů, přístupů k účtům a transakcí na účtech provedených. Dále se jedná o zprávy finančního úřadu, jak se postupovalo v daňovém řízení, kdo podával daňová přiznání, kdo jednal za obchodní společnosti, s jakým výsledkem byla daňová přiznání podána, ať už v řádném nebo dodatečném režimu. Třetím velkým okruhem důkazů byly listiny zajištěné policejním orgánem při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor. U těchto listin je jejich zajištění dokumentováno protokoly o vyšetřovacích úkonech. Další listinné důkazy jsou výsledkem znalecké činnosti v oboru kybernetiky, zpracovávající údaje z počítačových a elektronických médií zajištěných při provedených prohlídkách. Všechny listinné důkazy byly předloženy stranám. Na žádost stran byly nejdůležitější listinné důkazy přečteny a strany měly možnost se k těmto důkazům vyjádřit. K listinným důkazům nebyly vzneseny žádné námitky, pochybnosti, ani soud v nich neshledal žádné rozpory nebo nesrovnalosti, proto mohl soud ze všech listinných důkazů bez problémů vycházet.

Posledním způsobem dokazování bylo znalecké zkoumání zajištěných potřebných údajů, dokumentů a předmětů. Znalkyně Ing. L. V. byla vyslechnuta u hlavního líčení (čl. 3791 – 3794), části výpovědi znalkyně se týkalo usnesení opravující znění protokolu (čl. 4533 – 4534). Znalkyně u hlavního líčení nejprve přednesla podstatný obsah písemně podaného znaleckého posudku (čl. 994 – 1239). Znalkyně v něm zrekapitulovala spisové podklady, ze kterých při své činnosti vycházela, jednotlivé části účetnictví zajištěné při domovních prohlídkách a elektronické výpisy z internetových stránek evidujících obchodní společnosti. Na základě uvedených pokladů vyhodnotila účetní doklady zajištěné elektronicky nebo fyzicky a zaměřila se na přiznání k DPH a DPPO u DKCG, včetně dalších obchodních společností, které DKCG fakturovaly.

V první části znalkyně porovnávala hodnoty na vstupu a výstupu uvedené v daňových přiznáních a hodnoty vstupu a výstupu vyčíslených v daňové evidenci. Ve druhé části znalkyně do zkoumání zahrnula prvotní daňové doklady a předloženou záznamní povinnost pro vyčíslení DPH. Z nich vybrala faktury, které byly zahrnuty do účetnictví DKCG jako faktury na vstupu vydané společnostmi two brothers a TB Media, později vydané společnostmi Reklamní služby a servis, TR3, BKST45 a Beretis, jak jsou zaznamenány v tabulce výroku rozsudku. Z těchto faktur znalkyně vyčísliła základ daně a výši DPH, která byla zařazením uvedených faktur do účetnictví a daňových přiznání získána.

Ve třetí části znalkyně vypočítává části účetnictví zajištěných v elektronické podobě. U obchodních společností vyjmenovává části účetních dokladů, přehledů, dokumentů a zdaňovacích období, která měla při svém zkoumání k dispozici. Ve čtvrté části porovnávala údaje elektronického účetnictví s údaji uvedenými v daňovém přiznání podanými jednotlivými obchodními společnostmi u finančních úřadů, přičemž buď nalézala shodu, anebo neshodu a tuto vyčísľuje.

V páté části se zaměřuje na situaci spol. Reklamní služby a servis, u které konstatuje, že společnost v letech 2010 a 2011 nevedla účetnictví, které by věrně zobrazovalo hospodářské operace uskutečněné v jednotlivých účetních obdobích. V letech 2010 a 2011 byly za tuto společnost podány elektronicky přiznání k DPPO, ve kterém je uveden hospodářský výsledek 0,- Kč a čistý úhrn ročního obrátu také 0,- Kč. Nevedení účetnictví je patrné i z účetních výkazů, rozvahy a výkazů zisků a ztrát, které jsou přílohy přiznání k DPPO, přičemž podle těchto výkazů společnost nevykazovala žádnou hospodářskou činnost. Rovněž přiznání k DPH u této společnosti za léta 2010 a 2011 byly negativní, z toho lze konstatovat, že spol. Reklamní služby a servis nezahrnula vystavené faktury do svého účetnictví. Zatímco z účetnictví DKCG a Beretis jakožto odběratelů vyplývá, že o fakturách vystavených společnosti Reklamní služby a servis bylo účtováno jako o závazcích.

V části 6. až 8. se znalkyně věnovala pohybům na účtech, tedy příchozím a odchozím transakcím v jejich návaznostech na zajištěné účetnictví u spol. Beretis, DKCG, Služby a servis a Podnikatelské služby a servis. Tady konstatuje, že služby a servis a Podnikatelské služby nevedly účetnictví, a je proto nemožné porovnání příchozích a odchozích transakcí. Tyto je možné sledovat pouze návaznosti na zajištěné účetnictví Beretis a DKCG, kde byly tyto pohyby na účtech proúčtovány pouze v souhrnné výši. Orientace o výši dílčích úhrad mezi jednotlivými společnostmi je vzhledem k uvedenému způsobu účtování prakticky znemožněna. Obdobně se to týká také faktur společnosti Podnikatelské služby a služby a

servis, které byly zaúčtovány do účetnictví DKCG. Vzhledem k výše uvedenému způsobu účtování o pohybech na účtech nelze tyto jednotlivě přiřadit k dodaným fakturám. Zajištěné části účetnictví společností služby a servis a Podnikatelské služby a servis neposkytují ucelené a kompletní informace. Z jejich přiznání k DPPO je zřejmé, že uváděly nulové příjmy i výdaje. Přitom ze zajištěných účetních dokladů (faktur) vyplývá, že tyto společnosti v průběhu doby vystavovaly faktury, které byly zajištěny z účetnictví navazujících společností. Každopádně znalkyně shrnuje, že tyto účetní doklady u vydávajících společností nebyly zaúčtovány, nebyla na jejich základě stanovena daňová povinnost k DPPO a DPH.

V 9. části se znalkyně zabývá proúčtování odchozích plateb v Beretis. Opět konstatuje, že platby byly zaúčtovány souhrnně na jednotlivé měsíce, bez návaznosti na účetní předpisy a nelze tedy zjistit, jak bylo účtováno o odchozích platbách na bankovní účty společnosti Podnikatelské služby a Služby a servis. V 10. části znalkyně hodnotila účtování o hotovostních pohybech v Beretis a převodech mezi pokladnou a bankovními účty. Dochází k závěru, že v roce 2010 nebylo vůbec o těchto pohybech účtováno. Později bylo účtováno určitým způsobem, který vykazoval chyby, nebyly dodrženy účetní principy a nelze tedy na základě toho dospět k jakémukoliv závěru.

V 11. části znalkyně potvrzuje, že DKCG evidovala pohledávky za BPA sport marketing v letech 2010 až 2011 v úhrnné hodnotě více než 778 mil. Kč, s tím že mělo být uhrazeno více než 681 mil. Kč. K uvedenému znaleckému posudku soud nemá žádné podstatné výhrady. Jako formální výhradu lze spatřovat to, že část, kterou by bylo možné označit jako nálezovou, znalkyně označuje jako posudek a naopak část, která by správně měla být označena jako posudek, je naopak označena jako nález, na jejich podstatě to ovšem nic nemění a na obsahu informací v nich uvedených rovněž to nějak neznehodnocuje.

Ve výsledku znalkyně reagovala na pojem „fiktivní“ faktura. U takové není možné dohledat zdanitelná plnění a uvedla způsoby, jak je možné uskutečnění plnění kontrolovat při dodání zboží nebo poskytování služeb. V tomto případě znalkyně uvedla, že při samotném účetním případě nebyla a může pouze konstatovat, že doklad o provedení takové služby existuje. Dále při odpovědích znalkyně vysvětlila, jak hodnotila, jestli společnosti vedly účetní evidenci pro potřeby DPH a zda odpovídala daňovým přiznáním. Obecně mohla zjistit, jestli společnosti vystavily fakturu a mají tuto fakturu zahrnutou v účetnictví jako zdanitelné plnění na výstupu a společnost, pro kterou bylo fakturováno, tuto fakturu eviduje jako zdanitelné plnění na vstupu. V posudku označuje faktury, které byly zahrnuty do účetnictví některé společnosti v jedné z uvedených podob, na druhé straně uvádí doklady jednotlivých společností, které měly faktury vystavit, ale nevedly účetnictví, ani předepsanou daňovou evidenci a nezanesly tyto skutečnosti do svých daňových přiznání, což je v posudku také uvedeno. Konkrétně tuto situaci znalkyně vztahovala na DKCG a její faktury na vstupu, které DKCG evidovala. Na druhé straně stojí společnost služby a servis (Podnikatelské služby), které podle předložených dokladů nevyvíjely žádnou činnost, nevykazovaly žádné operace pro DPH, a přesto tyto společnosti vystavovaly faktury pro další obchodní společnosti.

Znalkyně znovu objasnila, jak měly subjekty zacházet s vystavenými daňovými doklady. Společnost vystavující by měla zahrnout jako doklad do daně na výstupu jako dodavatel. Odběratel má možnost si fakturu zahrnout do odpočtu daně na vstupu. Dále

reagovala na případné stanovení škody u společnosti Beretis, která zahrnula do účetnictví jak daně na vstupu, tak daně na výstupu a odváděla tím malou daňovou povinnost. Když všechny faktury zaúčtuje, nevzniká škoda, pokud ten, kdo je povinen přiznat daň na výstupu, svoji vyčíslenou daňovou povinnost zaplatí. Znalkyně poukázala na situaci, jestli se v tomto případě nejedná o situaci, kdy sama tato společnost uplatňuje na vstupu faktury podobně nejasného či nepravdivého charakteru. Ve zbytku byl bohužel záznam otázek obhájce a odpovědí znalkyně nesrozumitelný.

K tomuto posudku soud nemá žádné výhrady, kromě drobné formální záležitosti, která na obsah nemá vliv. Posudek dává dobrý a podložený přehled o fakturách, které společnosti DKCG a Beretis zahrnovaly do svých účetnictví jako tzv. faktury na vstupu. Tyto faktury pocházely od dalších obchodních společností řízených či ovládaných obžalovaným K. za pomoci ostatních spoluobžalovaných. Tyto „nákladové“ společnosti sice faktury vystavovaly, ale samy nevykazovaly žádnou hospodářskou činnost, podávaly nulová daňová přiznání DPPO a nepodávaly přiznání k DPH. Odtud vedla cesta přes zprostředkující společnosti (Beretis) přímo k DKCG. Takzvané „nákladové“ faktury neměly oporu ve skutečné obchodní či hospodářské činnosti zúčastněných obchodních společností a fakticky vytvářel pouze daň na vstupu u Beretis (TR3, A5) a přímo nebo zprostředkovaně (přes Beretis, TR3, A5) u DKCG, což vedlo ke snížení daňové povinnosti přímo u DKCG nebo zprostředkovaně přes Beretis u DKCG. Znalecký posudek o tom dává jasný přehled, jak u společnosti ústřední DKCG, u společností nárazníkových či zprostředkujících (Beretis, TR3, A5), tak u společností počátečních, odkud původní nákladové faktury pocházely (Reklamní služby a servis, Podnikatelské služby, služby a servis, někdy TR3, BKST45). Znalkyně zároveň dobře vymezila limity svého zkoumání, v odpovědi na otázku o fiktivnosti faktur, když uvedla, že při dodání zboží je možné účetně konfrontovat daňové doklady, např. se skladovou evidencí, či s pohybem zboží, zatímco u dodání služby takovou možnost nemá a znalkyně může konstatovat jen to, co vyplývá z existence či neexistence příslušného daňového dokladu. Nemůže svědčit nebo dokazovat něco, u čeho se osobně neúčastnila. Znalkyně si je vědoma přednosti omezení svého oboru a svými odpověďmi se v těchto hranicích drží. Soud proto může ze závěrů prezentovaných ve znaleckém posudku vycházet.

Shora vypočtené důkazy soud hodnotil jednotlivě i v souhrnu a na jejich základě dospěl k následujícím skutkovým závěrům. U obžalovaného D. K. soud svůj závěr zakládá především na souladu výpovědi obžalovaného, výpovědi ostatních spoluobžalovaných a svědků, které podávají jednoznačný obrázek. Právě obžalovaný K. byl ústřední postavou ovládající společnost DKCG a současně řídící nebo fakticky ovládající další konglomerát obchodních společností. Na tomto se všichni velice dobře shodnou. Zároveň je zřejmé, že pro další formální fungování obchodních společností, zejména poté, co byl odsouzen za obdobnou trestnou činnost a byl mu zakázán výkon funkce statutárních orgánů, potřeboval další spolupracující osoby, což byli obžalovaný K., zčásti obžalovaný Mgr. Š. a po uvěznění obžalovaného K. také obžalovaná K.. Označení obžalování pod vedením a řízením D. K. konali dílčí kroky a úkoly, jak jsou popsány v rozsudku. Právě obžalovaný K. byl architektem struktury obchodních společností, v ní proudících toků vystavovaných faktur od „nákladových“ společností (služby a servis, Podnikatelské služby a servis, BKST 45, Reklamní služby a servis), k nárazníkové úrovni obchodních společností, které faktury jednak přijímaly a dále vystavovaly (Beretis, TR3, A5) a tyto samy vydávaly faktury pro DKCG.

Cílem celé této struktury bylo vytvoření „nákladových“ faktur a snížení daňové povinnosti z vysokých příjmů z reklamních služeb u DKCG. O vystavování a přijímání faktur, o jejich začleňování do účetnictví daných společností rozhodoval obžalovaný K. a na svobodě to také s obžalovanými K., Ing. H. a Mgr. Š. prováděl. Po uvěznění obžalovaného K. mu s pomocí ostatních spoluobžalovaných vůdčí role zůstala, ale realizaci na sebe vzali ostatní i spoluobžalovaní, včetně nově zapojené obžalované K.. Obžalovaný D. K. také řídil činnost Ing. H., který měl na starosti vedení účetnictví u hlavní společnosti DKCG, operativního účetnictví u Beretis a podávání daňových přiznání k DPPO u dalších obchodních společností zmiňovaných v rozsudku, jak o tom svědčí konkrétní listinné důkazy.

Proti proudu „nákladových“ faktur putovaly peněžní prostředky, které DKCG získávala legálním podnikáním. Nutno poznamenat, že DKCG byla vysoce zisková, i když se tomu obžalovaný K. brání. Po počátečních (jednorázových) nákladech na získání nebo pronajmutí reklamních ploch byly běžné provozní náklady DKCG, včetně nákladů na zaměstnance, provozní prostory, automobily a další relativně nízké oproti vysokým příjmům. Právě vysoké daňové povinnosti (případně potřeba opatřit si prostředky k úhradě pohledávek z dřívějšího podnikání, jak o tom mluvila obžalovaná K.) vedly obžalovaného K. ke spáchání popsanych skutků. Vytvořená struktura obchodních společností produkovala označené nákladové faktury, proti nim směřoval proud finančních prostředků z účtů DKCG na všechny podřízené obchodní společnosti, přičemž pohyb peněz obstarávali především obžalovaný K. s K. a po uvěznění K., obžalovaný K. s K.. Tyto finanční prostředky byly převáděny na obchodní společnosti v nižších patrech hierarchie a tam buď převáděna ještě níže anebo vybírány v hotovosti, především obžalovaným K. a K.. Po svém uvěznění obžalovaný K. hojně instruoval ostatní obžalované o jejich dalších úkolech a postupech, jak o tom svědčí výpovědi obžalovaných, listinné důkazy zajištěné při domovních prohlídkách a také útržky v emailových zprávách nebo v odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Obžalovanému K. proto soud připisuje odpovědnost za skutky ve všech bodech obžaloby, u DPH v bodech 1 – 28 a u DPPO za roky 2010 a 2011. Výše způsobené škody byla oproti podané obžalobě kosmeticky upravena, aby odpovídala součtu všech zjištěných zkrácení daně.

Výpověď obžalovaného K. potvrzují i listinné důkazy, zejména důkazy zajištěné při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor v bydlišti obžalovaného a v kancelářích DKCG. Dále je výpověď obžalovaného ve shodě s důkazy získanými činností znalce z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky, zejména obsahy emailových zpráv zajištěných v jednotlivých elektronických prostředcích. Pokud jde o výši zkrácené daně, soud vycházel z daňových přiznání, zajištěných částí účetnictví DKCG a ostatních obchodních společností a jejich zpracování v posudku z oboru ekonomiky, odvětví vedení účetnictví a daní. Výpověď obžalovaného K. potvrzují i odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu.

Závěry týkající se obžalovaného J. K. soud formuloval především podle výpovědi obžalovaného v přípravném řízení i v hlavním líčení, která splňuje podmínky uvedené v ust. § 178a trestního řádu a umožnily označit obžalovaného K. jako spolupracujícího obviněného. Obžalovaný se ke spáchání všech skutků kladených mu za vinu přiznal. Podle svých možností, schopností a příležitostí, jak mohl nahlížet na události související se skutkem, všechny skutečnosti popsal. U obžalovaného K. je možné zopakovat prakticky totéž, co

v případě obžalovaného K.. Výpověď obžalovaného K. je v souladu s výpověďmi ostatních spoluobžalovaných, včetně obžalovaného K.. Výpověď obžalovaného K. potvrzuje výpovědi svědků, zejména zaměstnanců společnosti DKCG. Uvedené důkazy potvrzují, že obžalovaný byl pravou rukou obžalovaného K., byl dosazen jako člen nebo statutární orgán obchodních společností pod vedením obžalovaného K.. Ze stejného důvodu byl veden jako zřizovatel nebo disponent bankovních účtů těchto obchodních společností a zacházel s těmito prostředky podle pokynů obžalovaného K., převáděl peníze mezi bankovními účty nebo je v hotovosti z účtů vybíral. Byl seznámen s předmětem činnosti DKCG i všech dalších zapojených společností. Zejména věděl, že ostatní obchodní společnosti nemají žádné zaměstnance, nevykonávají žádnou činnost a jsou opatřeny a provozovány pro vystavování fiktivních „nákladových“ faktur sloužících ke zkrácení DPH a DPPO u DKCG. Z pozice jednatele podepisoval daňová přiznání některých obchodních společností a uváděl nepravdivé skutečnosti při daňové kontrole finančního úřadu.

Rovněž obžalovaný potvrdil, že po uvěznění K. spolupracoval s ostatními spoluobžalovanými, zejména s obžalovanými K. a Mgr. Š. na dalším vystavování nepravdivých faktur Beretis pro DKCG, resp. Reklamní služby a servis pro Beretis a DKCG. Těmto závěrům odpovídají údaje o vedení bankovních účtů jednotlivých obchodních společností, jejich založení, dispozice s finančními prostředky na účtech a výběry v hotovosti. Odpovídají tomu listinné důkazy zajištěné při prohlídkách v kanceláři DKCG a na dalších uvedených místech. Odpovídají tomu odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu týkající se komunikace obžalovaného K.. Postavení obžalovaného popisují výpisy z obchodních rejstříků a kopie spisů vedených obchodním rejstříkem k obchodním společnostem, ve kterých byl činný obžalovaný J. K.. Činnost obžalovaného jako osoby podávající daňová přiznání v uvedených obdobích za některé obchodní společnosti potvrzují zprávy finančního úřadu a kopie daňových přiznání podepsaných a podaných u finančních úřadů. Vykreslující je pomůcka sestavená z údajů poskytnutých bankovními institucemi sestavená policejním orgánem pro zpřehlednění pohybu zájmových finančních toků mezi obchodními společnostmi a jejich konečným dohledatelným osudem (čl. 3493 – 3500), která ukazuje, jak se obžalovaný K. na výběru hotových finančních prostředků podílel. Na základě těchto důkazů soud nemá pochybnosti o skutkovém ději týkající se obžalovaného K..

Skutkový děj připsaný obžalovanému Ing. J. H. vychází částečně z jeho výpovědi, když sám uvedl, že působil jako zaměstnanec DKCG a také jako samostatně výdělečně činný na základě plné moci udělené obchodními společnostmi. Obžalovaný sám řekl, že zpracovával účetnictví DKCG a operativní účetnictví Beretis. Z listinných důkazů, podaných daňových přiznání a z emailové zprávy obžalovaného H. vyplývá, že podával daňová přiznání i za další obchodní společnosti řízených obžalovaným K. a ostatními obžalovanými. Důležitým prvkem při formulování skutkového děje u obžalovaného Ing. H. jsou návaznosti důkazů zajištěných na různých místech, konkrétně listinné důkazy zajištěné v prostorách DKCG, částí jejího účetnictví za projednávané období a obdobné doklady nalezené při prohlídce v bydlíšti obžalovaného Ing. H.. Důležité bylo také porovnání důkazů s doklady prezentovanými u finančních úřadů. Z tohoto porovnání vyplývá, že obžalovaný H. na jedné straně do účetnictví Beretis a DKCG zahrnoval faktury vystavené společnostmi Reklamní služby a servis, TR3, A5, BKST45, ačkoliv věděl, že tyto společnosti řídil obžalovaný K. a především stejné obchodní společnosti podávaly „nulová“ přiznání, z čehož mu bylo zcela

zřejmé, že faktury zahrnuté do účetnictví Beretis nebo DKCG, jsou nepravdivé a neodpovídají skutečnosti. Pokud na jedné straně podal za společnost přiznání s nulovým hospodářským výsledkem, je mu zřejmé, že společnost nevyvíjí žádnou podnikatelskou činnost, nedeklaruje žádná zdanitelná plnění (např. Reklamní služby a servis). Na druhé straně u jiné obchodní společnosti (DKCG) přijímal do účetnictví vydané faktury (Reklamní služby a servis), které zdanitelné plnění obsahují, bylo mu zřejmé, že byly uváděny nepravdivé skutečnosti.

Emailová komunikace mezi obžalovanými H. a K. dokládá, že se nejednalo o záležitost, po které by musel obžalovaný H. pátrat nebo ji zvláště zkoumat. Ze zpráv vysvítá, že H. si s K. vyměňovali důležité informace o vedení účetnictví a vystavování faktur obchodních společností i o důsledku, které vystavení faktur bude mít na přiznanou daňovou povinnost zainteresovaných obchodních společností. Podle potřeby vystavovali a zahrnovali do účetnictví faktury, které měly snížit daňovou povinnost DKCG. Přitom se jednalo o faktury uvedených obchodních společností, o kterých obžalovaný věděl, že žádnou podnikatelskou činnost nevyvíjejí a podávají se za ně „nulová“ daňová přiznání. Z takto sebraného účetnictví obžalovaný Ing. H. zpracoval a podával za DKCG nepravdivá přiznání k DPH a DPPO za uvedená zdaňovací období. Rovněž připravoval daňová přiznání za Beretis, se stejnými vadami jako u DKCG (zahrnutí faktur od nefunkčních společností). Předpokladem pro vytváření nepravdivých daňových přiznání byla „nákladové“ faktury, vydané společnostmi s „nulovým“ daňovým přiznáním.

V této činnosti obžalovaný Ing. H. pokračoval i po uvěznění K. ve spolupráci s obžalovanými K. a K. a do účetnictví a daňových přiznání zahrnul faktury vystavené obžalovanou K. za Beretis a Reklamní služby a servis. Kromě emailových zpráv vyměňovaných mezi obžalovanými po uvěznění obžalovaného K. je podávání daňových přiznání obžalovaným H. patrné ze zpráv finančního úřadu, kopií daňových přiznání i z výpovědi ostatních spoluobžalovaných.

Skutkový děj připsaný obžalovanému Mgr. P. Š. soud vyvodil především z jeho výpovědi v přípravném řízení. Dále soud vycházel z výpovědi spolupracujícího obžalovaného K., který potvrzoval, že angažmá Mgr. Š. při jednání s finančním úřadem u společností BKST45 a TR3 bylo od počátku motivováno snahou zmařit výsledky daňové kontroly u DKCG, kdy měl obžalovaný Š. odmítnout předání dokladů, které by sloužily finančnímu úřadu k ověření daňové povinnosti DKCG. Dále je z výpisu z obchodního rejstříku a ze shodné výpovědi obžalovaného jasné, že byl jediným členem představenstva Beretis. Z daňových přiznání je vidět, že obžalovaný Š. podepisoval daňová přiznání Beretis. Obžalovaný Mgr. Š. byl v dané chvíli jediným členem představenstva společnosti a jedinou odpovědnou osobou, která měl a mohl znát informace týkající se této společnosti. Podpisem daňových přiznání přebíral plnou odpovědnost za úplnost a pravdivost všech údajů uvedených v jím podepsaných přiznáních. Za této situace, pokud společnost Beretis nevykazovala žádnou činnost, přesto pravidelně přijímala sérii „nákladových“ faktur od podřízených obchodních společností a zároveň pravidelně vystavovala sérii faktur pro DKCG obžalovaný věděl, že jím podepsaná daňová přiznání obsahují nepravdivé údaje.

Po uvěznění D. K. byla činnost obžalovaného Mgr. Š. obohacena o udržení spojení mezi ostatními spoluobžalovanými a uvězněným K.. Navštěvoval obžalovaného K. ve vězení,

ústně a písemně předával dotazy či náměty ostatních spoluobžalovaných pro K.. Zpátky předával pokyny a příkazy K., které měli ostatní spoluobžalovaní splnit. Jak vyplývá z výpovědi obžalované K., zároveň s obžalovaným K., Mgr. Š. ujišťovali M. K., že má vystavovat faktury podle pokynu obžalovaného K., že faktury vystavované obžalovanou za Beretis jsou v pořádku, což obžalovaná taky udělala.

Změnu vyznění výpovědi obžalovaného Mgr. Š. u hlavního líčení soud nepovažuje za věrohodný posun. Zaprvé obžalovaný je právnícky vzdělaný, odborně erudovaný, všestranně kvalifikovaný advokát, nelze proto věřit jeho vysvětlení, že některé vyjádření ze svého výsledku obviněného tak nemyslel anebo že jsou špatně zaznamenána. Soud vychází z protokolu, který obžalovaný i jeho obhájce odsouhlasili. Vyjádření v něm obsažená jsou jasná a zřetelná. Navíc jsou ve shodě s dalšími důkazy, zejména s výpovědí obžalovaného K., K. a listinnými důkazy, které podporují výpověď obžalovaného v přípravném řízení, zatímco jeho výpověď před soudem spíše vyvracejí. Proto soud učinil základem zjištění právě výpověď obžalovaného Mgr. Š. jako obviněného po zahájení trestního stíhání.

Oproti podané obžalobě soud u obžalovaného Mgr. Š. nezahrnul do popisu skutkového děje zakládání, změny a převody obchodních společností, které se později ukázaly jako prostředky obžalovaných sloužící ke zkrácení daně. Samotné zakládání, změny a převody obchodních společností, pokud není prokázáno nic dalšího, nezakládají bez důvodných pochybností, že obžalovaný Mgr. Š., tyto úkony jinak běžné při advokátní činnosti, prováděl se záměrem, úmyslem nebo vědomostí o budoucím zkrácení daně těmito společnostmi, anebo že by skutečnost zkrácení daně byla od samého počátku zřejmá. Neprokázalo se, že by společnosti byly od začátku zamýšleny jako simulace podnikání nebo měly sloužit jako zdroje pro vystavování nepravdivých faktur. Samozřejmě ze zpětného pohledu je možné o tom spekulovat, tyto domněnky ovšem nejsou podpořeny žádnými důkazy. Takový důkaz by mohly přinést především výpovědi spoluobžalovaných, např. K. nebo K.. Obžalovaný Mgr. Š. to s věrohodným vysvětlením (že to patří k běžné advokátní činnosti a z formálních úkonů u obchodních společností nelze vyvodit, jak se budou chovat, nebo jak budou použity v budoucnosti) popíral. Nikdo další se o krocích Mgr. Š. v tomto směru nevyjádřil. Proto soud tuto část do popisu skutkového děje u obžalovaného Mgr. Š. nezahrnul.

Touto změnou byl soud veden i při omezení rozsahu zkrácených daní způsobené obžalovaným Mgr. Š. České republice. Protože se neprokázalo, že by se obžalovaný Mgr. Š. na páchání skutkového děje podílel od počátku, musel soud omezit škodu pouze na zdaňovací období, kterých se týkají skutky, jež lze obžalovanému Mgr. Š. skutečně připsat. Proto soud vymezil výši způsobené škody těmi zdaňovacími obdobími DPH a DPPO, u kterých je konkrétně prokázána aktivní účast obžalovaného Mgr. Š.. Týká se tedy pouze bodu 9 a 16 – 28 u DPH a DPPO za rok 2011. Jinak obdobným způsobem jako u předešlých obžalovaných soud zjistil výši způsobené škody ve výši 163.213.592,- Kč.

U obžalované M. K. se z provedeného dokazování nepodařilo jakkoliv zaznamenat, že by se obžalovaná podílela na činnosti DKCG a ostatních obchodních společností před uvězněním obžalovaného K.. Tak vypovídala ona sama, potvrzovali to i ostatní spoluobžalovaní. Ani žádný ze svědků, listinných důkazů, emailů, odposlechů a záznamů

telekomunikačního provozu nic jiného neprokázal. Proto se skutkové zjištění týkající se obžalované K. týkající výhradně období po uvěznění obžalovaného K. dne 3. 4. 2012. V tomto období soud vychází z výpovědi obžalované z přípravného řízení (čl. 452 – 454). Obžalovaný K. se snažil svou výpovědi manželce ulehčit v tom, když tvrdil, že manželka o činnosti DKCG nic nevěděla a vše, co fyzicky dělala či provedla, dělala podle jeho pokynů a příkazů. Naopak obžalovaný J. K. potvrzoval, že obžalovaná K. se do činnosti obžalovaných zapojila, včetně všech aspektů označeného skutku. O účasti obžalované svědčí rovněž listinné důkazy, např. dotazy ženského tazatele a odpovědi osobě ženského rodu z ruky obžalovaného K. nalezené při domovních prohlídkách. Svědčí o tom předání všech přístupových kódů a hesel obžalovaným K. právě obžalované K. (email, notebook, bankovní účty), které po uvěznění obžalovaného K. pokračovaly v činnosti dál, tentokrát už obsluhované obžalovanou K..

Zapojení obžalované do činnosti DKCG podporují rovněž výpověď některých svědků. Z emailových zpráv, odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu a z listinných důkazů vyplývá jednoznačné potvrzení, že obžalovaná se skutečně přiřadila k ostatním spoluobžalovaným, celá skupina udržovala spojení s obžalovaným K. ve vězení a posupovala podle jeho pokynů a instrukcí. Konkrétně obžalovaná K. dávala pokyny k vyhotovení přiznání k DPH za DKCG a Beretis za měsíce březen a duben 2012, prováděla jednotlivé platby mezi bankovními účty společností, převáděla prostředky po dohodě s obžalovaným K. na účet Beretis, které byly následně vybírány v hotovosti. Nejviditelněji a nejvýznamněji se obžalovaná do činnosti zapojila tím, že se záměrem upravit daňovou povinnost společnosti DKCG na popud obžalovaného H. vyhotovila nepravdivé faktury za Beretis, která byly zařazeny do účetnictví a daňového přiznání DKCG. Se stejným účelem vyhotovila faktury za Reklamní služby a servis pro Beretis. Tyto skutečnosti přiznala i obžalovaná K.. Pouze na svou obhajobu dodávala, že to dělala po ujištění obžalovaných K. a Š., že takto vystavené faktury jsou v pořádku. Nutno poznamenat, že to nezbujuje odpovědnosti právě obžalovanou, naopak to utvrzuje soud v nahlížení na odpovědnost obžalovaných K. a Š.. Vzhledem k časově omezenému působení obžalované K. byla v jejím případě výše způsobené škody stanovena u zkrácené DPH v bodech 27 a 28 ve výši 11.334.950,- Kč způsobem obdobným jako u ostatních obžalovaných.

U obžalované právnícké osoby DKCG soud ve svém skutkovém závěru vychází především z výpovědi obžalovaných K., K., K. a částečně i z výpovědi obžalovaných Mgr. Š. a Ing. H.. Z nich je vidět, jaké bylo uspořádání uvnitř právnícké osoby, že rozhodujícím činitelem byl nejdříve i formálně a později neformálně obžalovaný K.. Formální stránku věci, tedy členství v představenstvu, později obstarávali obžalovaní K. a K.. Z výpovědi obžalovaného K. a dalšího dokazování je zřejmé, že smyslem vytvoření konglomerátu prázdných a nefungujících obchodních společností, vystavování „nákladových“ faktur, převádění peněžních prostředků od DKCG na účty spříazených a ovládaných obchodních společností bylo snížit daňovou povinností DKCG na DPH a DPPO z vysokých legálních příjmů z podnikání v oboru poskytování reklamních služeb. Obžalovaná právnícká osoba sama jednala prostřednictvím obžalovaných K., K. a K.. DKCG působila vůči dalším obchodním společnostem jako mateřská společnost. Jednáním fyzických osob ve shodě s DKCG bylo zajištěno, že další obchodní společnosti byly fakticky podřízeny DKCG, vystavovaly pro ni nepravdivé faktury a zároveň na ně mohla DKCG převádět finanční

prostředky ze svých účtů, vybírat je prostřednictvím obžalovaných fyzických osob a nakládat s nimi nakládat vlastním způsobem. Ve vlastní gesci obžalovaná DKCG zahrnovala „nákladové“ faktury od Beretis, Reklamní služby a servis a dalších do svého účetnictví prostřednictvím obžalovaného Ing. H. a právě tento obžalovaný vytvářel daňová přiznání, ve kterých byly „nákladové“ faktury uplatňovány a tímto způsobem snižován základ DPH a DPPO.

Výpovědím obžalovaných odpovídají zmiňované důkazy, výpovědi svědků zaměstnanců DKCG, zejména pokud se týká řízení společnosti DKCG a odpovědnosti jednotlivých obžalovaných za účetnictví, za řízení společnosti, za finanční toky ve společnosti a celkový chod v době před i po uvěznění hlavního činitele DKCG D. K.. Tady soud může vycházet z výpovědi svědků D., K., K. a D.. Dále soud vychází z důkazů zajištěných při domovních prohlídkách a prohlídkách jiných prostor, zejména listinných důkazů, konkrétně části účetnictví DKCG a ostatních zahrnutých obchodních společností. Skutečnosti z nich vyplývající jsou zahrnuty v popisu skutkového děje a vycházejí z posudku z oboru ekonomika, odvětví účetnictví. Znalkyně z uvedeného oboru vycházela rovněž z údajů zjištěných posudkem z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky, který zpřístupnil údaje zajištěné v zajištěných elektronických zařízeních. Třetím okruhem důkazů byly listiny opatřené v průběhu trestního řízení, především z finančních úřadů, daňová přiznání, platební výměry k jednotlivým daním, listinné důkazy svědčící o činnosti daňové kontroly. Dále o podklady zjištěné u jednotlivých bankovních institucí o tocích mezi jednotlivými obchodními společnostmi. Konečně o doklady z obchodního rejstříku týkající se jednotlivých obchodních společností, jejich řízení a jejich vzájemných vztahů.

Z listinných důkazů lze vyzdvihnout emailové zprávy svědčících o komunikaci mezi obžalovanými. Charakteristické zde je vedení těchto emailových zpráv na doméně xxxx. Dále odposlech a záznam telekomunikačního provozu, jehož obsah je zmíněn v odůvodnění, který potvrzuje, že úsilí obžalovaných v DKCG se zaměřilo právě na snižování daňového základu DPH a DPPO. Výše způsobené škody způsobená jednáním právnické osoby DKCG odpovídala jednáním v celém rozsahu škody způsobené obžalovanými. V tomto případě je omezena účinností zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim č. 418/2011 Sb. na rozsah zkrácené DPH pouze v bodech 24 – 28 rozsudku a výši zkrácené DPPO za rok 2011 z toho důvodu, že jednání, které vedlo ke zkrácení DPPO ze strany obžalované právnické osoby, se odehrávalo zčásti v roce 2012, tedy již po nabytí účinnosti zmiňovaného zákona o trestní odpovědnosti právnických osob. Tímto způsobem soud uzavřel svůj závěr o průběhu skutkového děje u jednotlivých obžalovaných a posledně zmiňované právnické osobě DKCG.

Zkrácení daně v měsíčních zdaňovacích obdobích u DPH a ročních zdaňovacích obdobích u DPPO soud vyjádřil uvedením jednotlivých faktur podle jejich čísel, základu daně a DPH v nich uvedených, data údajného uskutečnění zdanitelného plnění a uvedením obchodní společnosti, která měla zdanitelné plnění uskutečnit, které byly zahrnuty do účetnictví DKCG za dané zdaňovací období. Ze zahrnutí faktur do daňového přiznání za dané zdaňovací období vyplynulo zvýšení daně na vstupu a snížení (zkrácení) daňové povinnosti v uvedené výši. V těchto zjištěních soud vycházel z posudku z oboru ekonomika odvětví, účetní evidence, která tímto způsobem zpracovala účetnictví a daňová přiznání jednotlivých

obchodních společností, z údajů obsažených v účetnictví zajištěného u DKCG a ostatních obchodních společností, které obsahují originály faktur, a z daňových přiznání předaných obžalovanými finančním úřadům. Takto soud zajistil skutečnosti uvedené v bodech 1. – 28. Rozsudku. Z jejich součtu vyplynula výše zkrácené DPH za celé zkoumané období.

Ze stejných faktur č. 1 – 76 spadajících do bodů 1. – 12. a faktur č. 77 – 170 spadajících do bodů 13. – 24. soud konstatoval neoprávněně zahrnutých do účetnictví a použitých v daňových přiznáních soud vyvodil zkrácení daně z příjmu právnických osob odpovídající výši zmíněných faktur, které představovaly neoprávněné zvýšení výdajů sloužících k podnikání a tím pádem snížení daňového základu daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období v letech 2010 a 2011. Z tohoto rozdělení vyplynula výše zkrácené daně za uvedené roky.

Oproti podané obžalobě soud nerozdělil popis skutkového děje obžalovaných K. a K. do bodů I. a II. Naopak obě části skutkového děje připisovaný zmiňovaným obžalovaným soud shrnul do popisu jediného skutkového děje, neboť má za to, že simulování hospodářské činnosti a odpovídajících právních a faktických úkonů, zakládání bankovních účtů, provádění finančních transakcí na účtech, převádění finančních prostředků mezi DKCG a ovládanými a řízenými obchodními společnostmi na základě fiktivních faktur, vybírání těchto peněz v hotovosti, představuje součást širšího souboru jednání obžalovaných, které mělo sloužit ke zkrácení DPH a DPPO u DKCG. Toto jednání zakrývalo skutečný smysl celého jednání. Mělo navodit zdání řádné obchodní činnosti a řádného zdaňování, které ve svém souhrnu měly zmást daňové úřady a zakrýt, že ovládané a řízené společnosti pouze vytvářejí „nákladové“ faktury, snižují přímo nebo zprostředkovaně základy daně u DKCG. Ovládané a řízené společnosti samy podávaly „nulová“ daňová přiznání a neplatily žádnou daň. Klíčovou součástí krycí činnosti bylo, v jednom směru vytváření „nákladových“ faktur, v opačném směru pohyb finančních prostředků na účty ovládaných a řízených obchodních společností právě za účelem navození onoho dojmu běžné obchodní a hospodářské činnosti. Proto soud u obžalovaných K. a K. ve skutkové rovině neviděl důvod pro rozdělení jejich činnosti do dvou samostatných skutků, které se samostatně ani neukazují a nedávají smysl. Teprve v souhrnu dávají podle soudu přesvědčivý obrázek o činnosti obou obžalovaných. Soud činnosti připisované obžalovaným K. a K. v bodu II. obžaloby začlenil do popisu jejich skutků v odsuzující části rozsudku týkající se zkrácení DPH a DPPO.

Obhajoba obžalovaného K. zpochybňovala zahrnutí společnosti Beretis do skutkového děje, s poukazem na zaúčtování veškerých faktur na vstupu i výstupu, splnění přiznané daňové povinnosti a tím pádem nemožnosti zkrácení DPH. Dále obhajoba připomínala doznání obžalovaného. Obhajoba rovněž navrhovala posouzení projednávaného skutku jako pokračování předchozí trestné činnosti obžalovaného a uložení společného trestu odnětí svobody. Naopak zpochybňovala státním zástupcem navrhované mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody. K tomu může soud připojit, jak bude uvedeno dále, zařazení společnosti Beretis mezi DKCG a společnosti vytvářející „nákladové“ faktury bylo zástěrkou, jakýmsi poučením z minulého odsouzení obžalovaného K., aby DKCG byla odstíněna od společností vysloveně podezřelých (vystavují faktury, nemají účetnictví a daňové přiznání „0“). Proto soud skutečnosti okolo Beretis považuje právě za součást skutkového děje.

Obhajoba obžalovaného K. zejména plédovala pro uznání statutu spolupracujícího obviněného a podrobně probírala splnění jeho podmínek obžalovaným K.. V tom se soud s obhajobou obžalovaného shodne, jak bude rovněž zmíněno dále.

Obhajoba obžalovaného ing. H. argumentovala proti dvěma stěžejním bodům obžaloby. V prvním z nich zpochybňovala, že vůbec došlo ke zkrácení daně. Ve druhém zpochybňovala, že se obžalovaný ing. H. na zkrácení daně úmyslně podílel. Obhajoba poukazovala na zařazení obžalovaného jako „pouhého“ zaměstnance, jehož povinností nebylo zkoumat, do jaké míry jsou faktury reálné či naopak fiktivní. Jeho pracovní povinností bylo zaúčtovat, což činil. Obhajoba vytýká, že je mylně dovozováno ze zpracování a zaúčtování faktur obžalovaným také jeho vědomost o jejich fiktivnosti a z toho vyvozováno jeho spolupachatelství. Tato konstrukce není doložena žádným důkazem. Dále obhajoba probírá jednotlivé důkazy, které tvrzení obžaloby neprokazují (posudek z oboru ekonomiky, obžalovaný K., obžalovaný K., emailové zprávy, ostatní spoluobžalovaní, svědkové). Obhajoba považuje za neudržitelné shledání subjektivní stránky u obžalovaného ing. H.. Samotné vedení účetnictví k tomu nepostačuje. Obhajoba zdůrazňuje odstup obžalovaného od překládaných faktur, dalších jemu známých skutečností a souvislostí z nich vyplývajících. Obhajoba také brojí proti pojetí jednání obžalovaného jako spolupachatele, proti existenci společného úmyslu s obžalovanými a proti společnému „modu operandi“.

Na tomto místě může soud na některé části reagovat. Obhájce svým pojetím obžalovaného jako zaměstnance redukoval ing. H. na pouhý nemyslicí stroj, který pouze mechanicky spočítal, co mu bylo předloženo. Takové pojetí je zavádějící. Obžalovaný H. skutečně byl zaměstnanec DKCG a zabýval se operativním účetnictvím Beretis. Vedle toho se prokazatelně staral o vystavování faktur spol. Reklamní služby a servis (emaily a výpovědi obžalované K.); dostával instrukce od obžalovaného K. zahrnovat faktury konkrétních společností do účetnictví a přitom u stejných společností obžalovaný H. vyhotovoval „nulová“ daňová přiznání (výpověď K., emaily ing. H., nálezy při prohlídkách a kopie daňových přiznání z FÚ), ale staral se minimálně po stránce DPPO o všechny společnosti zmíněné v rozsudku (email ing. H.). Emaily vyměněné mezi obžalovanými K. a ing. H. svědčí o opakovaných domluvách jaký je prozatímní výsledek DPH, jaká je žádoucí podoba a jakými fakturami tuto podobu dosáhnout. O schůzkách K. s Ing. H. a následném upravování výsledku DPH „nákladovou“ fakturou vypovídá i obžalovaný K.. Očividné je to z emailu ze dne 28. 5. 2012, který reaguje na požadavek: „Zdravím a prosím... z D platit cca 490 ... z B tak cca 350 ... Děkuji a pěkný víkend“. Na to pisatel schránky Xxxx odpovídá: „Tento mail jsem posílal už 19. 5. Přeposílám znovu. (Ty uvedené faktury už jsem dostal a už jsou v šanonu). ... Pokud je to tedy na mě, prosím vystavit a poslat mailem faktury: Dodavatel: Beretis, odběratel: DKCG, základ daně 5,055.000,-Kč + DPH 1,011,000,-Kč, celkem 6,066,000,-Kč (2x), Dodavatel: Reklamní sl. a servis 2010, odběratel: Beretis, základ daně 26,763,000 + DPH 5,352.000,-, celkem 32,115.600,-. Potom vyjde DPH: DKCG platit 489.117,- (obrat bez DPH 33,250448,-), Beretis platit 389.105,- (obrat bez DPH 28,778.330,-). Pokud už nic jiného tak tento email jednoznačně podporuje všechno, co o jednání obžalovaného ing. H. vypovídaly ostatní zmíněné důkazy, včetně jeho subjektivního vědomí a volního zapojení do celé věci. A zároveň vyvrací obhajobu obžalovaného jako pouhého, nevědomého a o nic se nezajímajícího se zaměstnance. Vůbec nevadí, že jde o email z května 2012, protože se týká zdaňovacího období dubna 2012. Vůbec nevadí, že je adresován obžalovanému K., protože ve

zcela stejných konturách činnost obžalovaného popsal i obžalovaný K., takže to platí nejenom pro duben – květen 2012, ale pro celé popsané období. Postavení daňového poradce obžalovaný ing. H. nevyužíval jenom k odkladu podání daňových přiznání, ale právě i k samotnému podání „nulových“ přiznání, u těch společností, jejichž faktury bez zaváhání zahrnoval do účetnictví Beretis a DKCG. O vědomosti obžalovaného a disproporcích v účtování svědčí jeho rukopisné poznámky k účetnictví. Jestliže soud přehlédne tyto důkazy souborně a v celku, nezbývá mu než trvat na závěru učiněném v rozsudku a považovat obhajobu obžalovaného ing. H. za vyvrácenou.

Obdobnou obhajobu uplatnil Mgr. Š., tedy stavěl se jako „pouhý“ advokát konající zadané úkoly, kterému v žádném případě nebyl prokázán úmysl kohokoliv poškodit, získat pro sebe nebo jiného jakýkoliv prospěch. Obhajoba připomínala, že obžalovaný vyvolal kontakt se svědkem K. po objevu jistých problémů. Nepodílel se na finančních tocích a tvorbě účetních dokladů. Dále poukazovala na vyznění výsledku svědků, kteří vůbec nemluvili o obžalovaném Mgr. Š.. Obhájce zpochybňoval výši stanovené škody podle posudku z oboru ekonomiky. Závěrem obhájce zdůrazňoval neprokázání úmyslného jednání obžalovaného. Pro stručnost soud tuto část obhajoby obžalovaného Mgr. Š. vypořádá v části rozsudku týkající se subjektivní stránky spáchaného zločinu.

Obhájce obžalované K. nejprve ukazoval modelové případy vystavování faktur mezi společnostmi Reklamní služby a servis, Beretis a DKCG. Potom tyto příklady použil na skutečné vystavování faktur mezi uvedenými v březnu a dubnu 2012. Dochází k závěru o nižší, odpovídající na začátku nepřiznané daňové povinnosti DPH společností Reklamní služby a servis, nikoli na konci uplatněného odpočtu DPH u DKCG. Dále obhájce zpochybňuje stádium dokonání trestného činu, s ohledem na čtvrtletní plátcovství DPH u spol. Reklamní služby a servis (tedy podání přiznání za měsíce duben a květen do 25. 7. 2012), který podle obhájce nedosahuje dokonání ani pokusu trestného činu, maximálně stádia přípravy trestného činu. Dále poukazuje na fakt, že se nejednalo o situaci nadměrného odpočtu, ale o neodvedení úplné výše DPH. Proto se u takto získané částky nemůže jednat o výnos z trestné činnosti, protože DKCG peníze řádně nabyla, pouze je neodvedla, takže není ani důvod pro kvalifikaci činu jako legalizace výnosu z trestné činnosti. Ze stejných důvodů také obhájce argumentoval proti ukládání trestu propadnutí majetku. Stručně ještě obhájce přidal obecnou námitku proti uznání subjektivní stránky u obžalované.

K této obhajobě soud stručně uvede, že hodnotí zjištěný skutkový stav odlišně. Ústřední společností v systému byla DKCG a k ovlivnění DPH a DPPO u této společnosti cílilo jednání obžalovaných. Všechno ostatní počínání u společností na začátku řetězce (Reklamní služby a servis, služby a servis atd.) i u společností nárazníkových (A5, TR3, Beretis), mělo dvojí smysl. Vytvořit „nákladové“ faktury a snížit DPH a DPPO u DKCG a zároveň zakrýt (zamaskovat) tuto činnost a oddálit (odstínit) DKCG od na první pohled podezřele působících společností na začátku řetězce. Proto soud rozhodl zjišťovat rozsah spáchaného zločinu u DKCG a nepoužívat logiku výpočtu nabízeného obhájcem obžalované K.. To znamená, soud vycházel z takové rozsahu zkrácené DPH, která vyplývala z faktur uplatněných v účetnictví a daňovém přiznání DKCG. Naopak soud při stanovení rozsahu nezohledňoval daňové povinnosti Beretis a společností na začátku řetězce, které v případě

Beretis dokonce znamenaly odvedení malé daňové povinnosti, protože to všechno sloužilo hlavnímu záměru, snížení DPH u DKCG a jeho umnému zakrytí před úřady.

Ze stejného náhledu soud přistupoval k určení stádia trestného činu (namísto obhájcem navrhované přípravy). Vzhledem k celkovému záměru (ovlivnit DPH u DKCG) soud posuzoval stádium trestného činu podle podání přiznání k DPH u této společnosti, proto považuje trestný čin za zdaňovací období březen – duben 2012 za dokonaný. Obžalovaní za uvedené zdaňovací období podali nepravdivé přiznání a nezaplatili správnou výši DPH. Nutno si uvědomit, že podstatou jednání obžalovaných je vytváření nepravdivých faktur, předstírajících uskutečnění zdanitelného plnění mezi společnostmi na začátku řetězu a nárazníkovou společností a pak mezi druhou uvedenou a DKCG. K žádnému takovému zdanitelnému plnění nedošlo a tak obžalovaní u DKCG přijetím nepravdivé faktury o něm, zaúčtováním a zohledněním v daňovém přiznání už trestný čin dokonali. Ve stručnosti ke zkrácení DPH již došlo.

Za výnos z trestné činnosti lze podle soudu nejobecněji považovat věci získané trestným činem. Zároveň nezáleží na tom, zda už samotné získání věci pachatelem bylo trestné (neoprávněné, např. krádež, loupež), anebo pachatel věci sice získal oprávněně a teprve dalším nakládáním s věcí si počínal neoprávněně (např. zpronevěra, zkrácení daně). V obou naznačených případech bude třeba věc považovat za výnos z trestné činnosti. Proto soud může i v tomto případě uvažovat o výnosu z trestné činnosti, i když finanční prostředky DKCG původně získala legální hospodářskou činností a teprve nezaplacením (zkrácením) daně se z nich stal výnos z trestné činnosti. K subjektivní stránce obžalované K. se soud vyjádří později v odůvodnění.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu soud hodnotil činnost obžalovaných a dospěl k závěru, že všichni obžalovaní svým jednáním naplnili v objektivní i subjektivní rovině všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku.

K tomuto závěru soud vedou nejprve obecné a širší úvahy týkající se všech obžalovaných. Prvním z nich vede ke konstatování, že všichni obžalovaní se projednávaného činu dopustili jako spolupachatelé podle § 23 trestního zákoníku. Uvedené ustanovení určuje, že: „byl-li trestný čin spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich, jakoby trestný čin spáchala sama.“ V tomto ohledu soud vychází ze skutkových zjištění u každého z obžalovaných. Žádný z označených skutků nebyl spáchán pouze jediným pachatelem/obžalovaným, vždy se na něm podíleli dva nebo více obžalovaných. Vyplývá to už z dílčích shrnutí u jednotlivých obžalovaných, které se v tomto bodě pouze sbíhají. Obžalovaný K. měl konstantně k dispozici výkonného spolupracovníka obžalovaného K.. Ve specifických částech spolupracoval s obžalovanými Ing. H. a Mgr. Š.. Po vlastním uvěznění jeho roli zčásti zastávala obžalovaná K.. Totéž lze opakovat u jednotlivých obžalovaných, tedy že obžalovaný K. spolupracoval především s obžalovaným K., Mgr. Š. a K., a věděl o zapojení činnosti obžalovaného Ing. H.. Obdobně to platí pro obžalované Ing. H. a Mgr. Š., tedy že spolupracovali na svých speciálních úkolech podle své odbornosti s obžalovaným K.. Zároveň věděli o zapojení obžalovaného K.. Po uvěznění obžalovaného K. spolupracovali s obžalovanou K.. Obžalovaná K. se po uvěznění obžalovaného K. stala jeho „náhradnicí“ a

spolupracovala na spáchaném skutku s ostatními obžalovanými, tedy K., Mgr. Š., Ing. H. a se všemi se buď obecně, nebo dílčím způsobem na spáchání jednotlivých skutků podílela.

Každý z obžalovaných měl určitou pozici v rámci celé skupiny obžalovaných. Obžalovaný K. buď faktury sám vystavoval, nebo dával pokyny k jejich vystavení, prováděl finanční transakce jednotlivých obchodních společností, anebo k tomu pověřoval obžalovaného K.. Obžalovaný K. dával pokyny k činnosti Ing. H. a Mgr. Š.. Obžalovaný K. vykonával pokyny D. K.. Po jeho uvěznění sám pokračoval v jeho činnosti ve spolupráci s ostatními obžalovanými. Obžalovaný Ing. H. především ve spolupráci s obžalovaným K. přebíral faktury, zahrnoval je do účetnictví Beretis a DKCG, sděloval obžalovanému K. předběžné hospodářské a daňové výsledky, přijímal od obžalovaného K. pokyny, jakých daňových výsledků má být dosaženo, za tím účelem zahrnoval do účetnictví předané „nákladové“ faktury a s těmito výsledky vytvářel daňová přiznání obchodních společností. Současně vytvářel „nulová“ daňová přiznání obchodních společností, které „nákladové“ faktury vydávaly. Obžalovaný Ing. H. po uvěznění obžalovaného K. pokračoval v obdobné činnosti, fakticky a fyzicky ve spolupráci s trojicí K. – K. – Š.. Obžalovaný Mgr. Š. spolupracoval s obžalovaným K. a později K. a K.. Obžalovaná K. se podílela na spáchání skutku s obžalovaným K., K., H. a Š.. U všech obžalovaných uzavírá, že se činu dopustili jako spolupachatelé.

Celkový objem jednání se skládá z dílčích jednání jednotlivých obžalovaných, které v čistě dílčím pohledu samy o sobě nemusí naplňovat všechny znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně. Obžalovaní ovšem věděli o svých spolupachatelích, kteří se podíleli na vytváření nákladových faktur, zahrnování do účetnictví, vytváření daňových přiznání, postupu při daňových kontrolách, vytváření přiznání k daním, navozování dojmu řádné obchodní a hospodářské činnosti, která zakrývala samotnou trestnou činnost. Byli si vědomi jednání ostatních obžalovaných a věděli, že jejich jednání v celku vede k neoprávněnému snižování daňových základů a tím pádem ke zkrácení DPH a DPPO u DKCG. To bylo každému obžalovanému jasné, tyto skutečnosti mu byly zřejmé a přístupné z informací, kterými v každém okamžiku disponoval.

Dále platí pro všechny obžalované, že se dopustili uvedeného zločinu jako pokračování v trestném činu podle § 116 trestního zákoníku. Jednání popsané ve výroku rozsudku je rozděleno do dílčích útoků, vztahujících se k jednotlivým zdaňovacím obdobím. Každému obžalovanému je podle výsledků dokazování připsána účast na těch útocích, kterých se podle přesvědčení soudu svým jednáním účastnil. Některým obžalovaným (K., K., H.) je připisována účast na všech spáchaných útocích. Obžalovaným Š. a K. je připsána část vymezených útoků podle toho, jak se do nich zapojili. U obžalované právnické osoby DKCG je její trestní odpovědnost na začátku omezena účinností zákona o trestní odpovědnosti právnických osob. Před nabytím účinnosti tohoto zákona, nelze vůbec u právnické osoby trestní odpovědnost vyvozovat („nullum crimen sine lege“).

Pro pokračování v trestném činu podle soudu jsou splněny podmínky. První z nich je jednotný záměr dílčích útoků. Ten plyne ze skutečnosti, že v každém zdaňovacím období, které popisuje dílčí útok celého skutku, vždy šlo o snížení základu DPH, potažmo DPPO a tím ke zkrácení uvedených daní u DKCG. Tento záměr byl zřejmý všem obžalovaným. Soud

nepřistoupil na obhajobu obžalovaných, kteří se stavěli do role pozorovatelů, kteří o takovém záměru nevěděli. Všichni obžalovaní jsou chytrí a vzdělaní lidé, obchodně i hospodářsky zdatní, řada z nich buď podnikala, nebo vedla samostatnou výdělečnou činnost, někteří z nich jsou dokonce profesně orientováni v takovém prostředí (Š. a H.). Z provedených listinných důkazů, emailových zpráv, odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu i z výpovědí obžalovaných plyne, že se jejich činnost v DKCG problematice snižování daňového základu a výše daně významně týkala a obžalovaní si vědomi důsledků, které jsou s jejich dílčími kroky spojeny. U obžalovaných K. a K. to bylo poměrně jasné, proč tito obžalovaní se ke spáchání trestného činu přiznali a označili záměr, s jakým jednali.

Obžalovaný H. a Š. popírali, že by se zapojili do páchaní trestné činnosti. Z provedených důkazů podle soudu vyplývá, že záměr, s jakým se zapojili do činnosti skupiny obžalovaných, respektive jednotlivé dílčí kroky ukazují, že i v jejich jednání byl základní záměr (zkrátit daň DKCG) v nejhrubším obrysu obsažen. Takto pro obžalovaného ing. H. platí, že pokud opakovaně přijímal do účetnictví Beretis nebo DKCG faktury od obchodních společností, za které vystavoval „nulová“ daňová přiznání, bylo mu zřejmé, že uplatňuje nepravdivé faktury, které u původců nemají žádný podklad a jejich jediným možným vysvětlením je právě ono vytváření nákladů pro koncovou DKCG. To navíc ve spojení s konzultacemi mezi obžalovanými H. a K., kdy si sdělují dosavadní výsledky hospodaření a z toho vyplývají daňové konsekvence, navrhuje žádoucí daňový výsledek a upravují daňový základ pomocí dalších „nákladových“ faktur, aby to vyhovovalo jejich zájmům.

Obdobně to platí i pro obžalovaného Mgr. Š.. Obžalovaný Š. je právnický vzdělaný. Rozhodně tedy chápal, jaké důsledky má podání daňového přiznání s určitými výsledky, o kterých jako jediný představitel statutárního orgánu obchodní společnosti prohlašuje, že jsou pravdivé a jaké důsledky z podání takového daňového přiznání vyplynou např. pro DKCG. I on zná alespoň v nejhrubším rozlišení základní záměr, který z jeho dílčích úkonů (zastupování jiných obchodních společností v daňovém řízení ve prospěch DKCG, podání nepravdivých daňových přiznání) vzejde.

Prakticky totéž lze zopakovat u obžalované K.. Ta se původně věnovala podnikání v jiném oboru a v jiné obchodní společnosti. Poznala tam jednotlivé aspekty fungování obchodních společností a rozuměla tomu, jaké důsledky nastanou pro jednotlivé obchodní společnosti, za které nebo pro které fakturu vystavuje. Musela tedy chápat, jaké daňové souvislosti vystavení takových faktur bude mít a jaký výsledek vystavení takových faktur přinese. Navíc po tom, co danou věc konzultovala s ostatními spoluobžalovanými, ujišťovala se, jaká je situace v dotčených obchodních společnostech a poté, co byla srozuměna s pokyny, které dostávala od obžalovaného K., jakého daňového výsledku se má v konkrétních zdaňovacích obdobích dosáhnout. Proto je soud přesvědčen, že obžalovaní věděli o jednotném závěru, buď v jeho celkovém zobrazení jako obžalovaní K. a K., nebo sice v dílčím, ale dostatečně ostrém obraze, který byl dostatečný pro rozpoznání, k jakému cíli jejich jednání slouží a k jakému výsledku povede.

Tato úvaha navázala na skutečnost, že se obžalovaný činu dopustil jako spolupachatelé a tedy jejich jednání v souhrnu naplňovalo v jednotlivých dílčích bodech

skutkovou podstatu stejného trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Všechny dílčí útoky a jednání obžalovaných jsou spojeny stejným způsobem provedení spáchaného skutku. Jedná se o vytvoření struktury obchodních společností, které pohybem faktur v jednom a pohybem peněz ve druhém směru vytvářely krycí dojem, že provozují běžnou hospodářskou činnost, přičemž ovládané společnosti doopravdy sloužily pouze k vytváření „nákladových“ faktur, jinak nevykazovaly žádnou činnost, neprovozovaly žádnou činnost, neměly žádné zaměstnance, neposkytovaly žádné služby a sami podávaly „nulová“ daňová přiznání, přesto byly jejich faktury zahrnovány do účetnictví obchodních společností postavených výše v této soustavě (DKCG), u které docházelo ke snižování daňového základu a zkracování daně. Nákladové faktury jsou vytvářeny nikoli podle poskytování zboží a služeb, ale podle toho, aby se dosáhlo žádoucího výsledku DPH a konsekventně i DPPO v daném zdaňovacím období. Tyto faktury jsou zahrnovány do účetnictví a podle takto upraveného výsledku jsou vytvářena daňová přiznání, která pověřené nebo odpovědné osoby podepisují a podávají u finančního úřadu. Tak je dosahováno zkrácení daně.

Nakonec jsou všechny útoky svázány bezprostřední souvislostí časovou. Jednotlivá zdaňovací období DPH na sebe navazují počínaje lednem 2010 až do dubna 2012. Obžalovaní v páčání trestné činnosti pokračovali do posledního okamžiku, který nastal ještě před podáním přiznání k DPH za květen 2012. V tomto zdaňovacím období obžalovaní pokračovali v páčání skutku, nebylo ovšem podáno daňové přiznání a nebylo možné u něj vyčíslit rozsah zkrácené daně. Jedná se o všechna zdaňovací období bez výjimky, bez jakékoliv přetržky nebo přerušení. Proto je zde nepřetržitá časová souvislost u zkrácení DPH. Zkrácení DPPO se týká zdaňovacích období roku 2010 a 2011. V tomto případě je mezi podáním přiznání k DPPO roční přetržka. Způsob páčání trestného činu, tedy vytváření nákladových faktur v průběhu celého roku, které směřuje k tomu, aby na konci došlo ke zkrácení daně, dává dostatečné propojení skutku během celého roku, a tedy i k zachování oné blízké časové souvislosti.

Předmětem útoku jsou ve všech dílčích útocích veřejné rozpočty, jejich příjmem jsou zkracované DPH a DPPO. Právě snížení příjmů těchto rozpočtů je účinkem trestného činu, jednotlivé dílčí útoky zasahují stále stejný předmět útoku. Tuto část soud uzavírá konstatováním, že každý z obžalovaných spáchal uvedený trestný čin jako pokračující v bodech, které jsou u každého z nich vymezeny.

V další části se soud vyjádří k celkovému nahlížení na skutky a trestné činy připisované obžalovaným, ze kterých vycházelo hodnocení a pohledy soudu na dílčí otázky. Po provedení veškerého dokazování je soud přesvědčen, že nelze oddělovat jednotlivé dílčí skutky, jako např. zastupování obchodních společností v daňovém řízení, vytvoření faktury, její zahrnutí do účetnictví, vedení či nevedení účetnictví té či oné obchodní společnosti, podání daňového přiznání jednotlivé obchodní společnosti, nebo finanční transakce na bankovních účtech od ostatních dílčích kroků, tím je uměle izolovat a tímto způsobem snižovat nebo zastírat celkový rozsah trestné činnosti, resp. dovozovat z ní závěry o (ne)existenci trestní odpovědnosti jednotlivých obžalovaných.

Provedené dokazování podle soudu ukázalo, že celá trestná činnost byla promyšlená, systematická a organizovaná. Především z provedených důkazů vysvítá, že v systému všech obchodních společností vyjmenovaných v rozsudku existovala hierarchie, na jejímž vrcholu stála DKCG, která legálně podnikala a měla oficiální příjmy z reklamní činnosti. Nutno opakovat, jak vyplývá z provedeného dokazování, velmi zajímavé. Vysokým příjmům odpovídaly legální náklady na dosažení takových příjmů, provozní náklady, výdaje na mzdy, prostory, režijní náklady, které (po prvotní akvizici reklamních ploch) zdaleka nedosahovaly výše příjmů. Z toho logicky plynula vysoká daňová povinnost, jak na DPH tak na DPPO.

Obžalovaný K. byl v předchozím trestním řízení odsouzen za obdobnou trestnou činnost, když jedna obchodní společnost vytvářela „nákladové“ faktury pro druhou společnost. Po „zkušenostech“ z předchozího trestního řízení se systém v nyní projednávané věci pozměnil v tom směru, že opět zde byla ústřední, nejvýše postavená společnost (DKCG). Pod ní byla podřazena prázdná obchodní společnost, také plně ovládaná buď přímo obžalovaným K. nebo dalšími spoluobžalovanými (Beretis, dříve také TR3 nebo A5). Teprve pod tyto společnosti byly zařazeny společnosti rovněž zcela prázdné, nefunkční, nevykonávající žádnou činnost, bez zaměstnanců (Reklamní služby a servis, služby a servis, Podnikatelské služby atd.). Tyto nejnižší postavené společnosti, opět plně ovládané a řízené obžalovaným K. a ostatními spoluobžalovanými, vytvářely „nákladové“ faktury, přitom samy podávaly nulová daňová přiznání, protože jinak podle vystavených faktur by musely přiznávat vysokou daňovou povinnost. „Nákladové“ faktury byly určeny výše postaveným obchodním společnostem, které faktury přijímaly a samy vystavovaly další nákladové faktury pro nejvýše postavenou DKCG. Tak obžalovaný K. s ostatními obžalovanými dosáhli toho, že DKCG přijímala faktury od obchodních společností, které fakticky nedělaly žádnou činnost, neprodukovaly zboží a služby, neměly zaměstnance, ale formálně a na oko vydávaly faktury pro DKCG, samy přijímaly faktury od níže postavených společností a předstíraly normální podnikání. Tím pádem se společnosti ve středním ranku stávaly na oko řádně obchodujícími společnostmi, které vykazovaly DPH na vstupu i na výstupu a vytvářely malou daňovou povinnost, kterou dokonce zaplatily. Touto zástěrkou byla oddělena DKCG od nejnižší postavených společností, na první pohled podezřelých, které jak už bylo řečeno, samy pouze vystavovaly nákladové faktury, přitom nevedly účetnictví, jednalo se o prázdné skořápky a podávaly nulová daňová přiznání.

První indicií, že trestná činnost byla takto zorganizována, je právě odsouzení obžalovaného K. za obdobnou věc v předchozím trestním řízení. Systém byl do nynější podoby popsán způsobem „zdokonale“. Další indicií je skutečnost, že jak DKCG, společnosti na střední i nejnižší úrovni byly přímo nebo nepřímo založeny, řízeny a organizovány obžalovanými K., K. a dalšími spoluobžalovanými. Další podpůrnou skutečností jsou finanční toky, které byly promyšleny a organizovány, zejména obžalovanými K. a K.. Finanční prostředky byly od DKCG, proti „nákladovým“ fakturám, posílány na účty podřízených společností a tam vybírány v hotovosti, velmi rychle po připsání peněz na účet, anebo poslány níže položeným společnostem a tam opět rychle v hotovosti vybrány.

Opačným směrem směřovalo vystavování „nákladových“ faktur. Od nejnižší postavených ke střední úrovni, a od střední úrovně k DKCG. U nárazníkových společností vystavené faktury kopírují přijaté faktury tak, aby vytvářely jen nízkou daňovou povinnost a

vystavené faktury přitom u DKCG dosáhly žádoucího výsledku. Tomu odpovídala průběžná komunikace obžalovaného K. s ostatními spoluobžalovanými. Před uvězněním s Ing. H. a K.. Po uvěznění K. s ostatními spoluobžalovanými cestou obžalovaného Mgr. Š.. Nejprve Ing. H. adresáty seznámil s předběžnými výsledky DPH z běžné obchodní činnosti a teprve potom jsou ke konci měsíce zhotoveny „nákladové“ faktury, které přivádějí konečný výsledek k žádoucímu výsledku. Zároveň u nárazníkových společností vytvářejí jen minimální daňovou povinnost. Těchto komunikací se v důkazech vyskytuje řada. Obžalovaní o takovém způsobu vystavování faktur opakovaně hovoří, někteří více, někteří méně otevřeně. Z dokazování také vysvítá, že kromě DKCG, všechny ostatní společnosti zmíněné v rozsudku, ať už na středním nebo nejnižším stupni, byly skutečně pouze zástěrkou snižování daní u DKCG. Všechny byly bez zaměstnanců, neprodukovaly žádné zboží nebo služby, nevykazovaly žádnou jinou hospodářskou činnost, což podporuje závěr, že jejich jediným úkolem byl zmiňovaný pohyb nákladových faktur směrem k DKCG a naopak převod finančních prostředků od DKCG na tyto podřízené společnosti, kde mohly být finanční prostředky vybírány v hotovosti.

Tento náhled soudu na celý skutek je důležitý z hlediska právní kvalifikace jednání obžalovaných. Námitky obhajoby směřovaly proti tomu, aby rozsah zkrácení daně nebyly stanoveny pouze u DKCG, ale měly by se od ní zohlednit (odečítat) daňové povinnosti, kterou nárazníkové společnosti ve skutečnosti zaplatily. Soud se k tomu již stručně vyjádřil dříve v odůvodnění, zde proto zopakuje. Z uvedeného přehledu dokazování soud dospěl k závěru, že všechna činnost obchodních společností, jak nárazníkových, tak nejnižše postavených, směřovala ke snížení daňového základu u DKCG. A právě v tomto místě má být stanovena rozsah zkrácení daní, která byla veřejným rozpočtům způsobena. Námitky obhajoby, včetně demonstrativního výpočtu a daňových konsekvencí jednotlivých účetních a daňových operací, vystavování „nákladových“ faktur a jejich placení tento závěr zpochybňovaly. Podle nich by měla být odečtena daňová povinnost, která byla v průběhu u nárazníkových společností zaplacená. Tomuto přístupu soud nepřisvědčil. Celý systém byl postaven na těchto pilířích. „Nákladové“ faktury vznikaly u nejnižše položených společností, které fakticky žádnou daňovou povinnost nepřiznávaly, nevedly účetnictví, podávaly nulová daňová přiznání a tím pádem ani neplatily žádnou daňovou povinnost. Nad nimi byly nárazníkové společnosti, u kterých vznikala jen malá daňová povinnost, která byla postavena tak, aby DKCG jako nejvýše postavená přijímala faktury pouze od společností, které plnily daňovou povinnost. Placení daňové povinnosti u nárazníkových společností mělo odstínit DKCG od nejnižše vysloveně podezřelých společností a zakrýt onen systém společností a odpoutat pozornost od DKCG. Proto soud zůstává u svého přesvědčení, že výše rozsahu zkrácené daně má být stanovena u vrcholu celého systému, kam byla zaměřena činnost obžalovaných, tedy v DKCG, u které se průnik všech činností sbíhal. Tam má být podle soudu stanovena výše zkrácené DPH a DPPO.

U všech obžalovaných platí, že: „...zkrátíli daň...“. Komentářová literatura za zkrácení považuje jakékoliv jednání pachatele, v důsledku něhož je poplatníkovi, jako povinné osobě v rozporu se zákonem vyměřena nižší daň, než jaká měla být vyměřena a zaplacená, nebo k vyměření této povinné platby vůbec nedojde. Při zkrácení daně jde zpravidla o zvláštní případ podvodu, jímž se v rozporu se zákonem ovlivňuje daňová povinnost určitého subjektu tak, že ten v rozporu se společností předstírá nižší rozsah této

povinnosti nebo předstírá, že takovou povinnost vůbec nemá. Pachatel tak příslušné výkazy či podklady ke stanovení povinné platby daně zfalšuje, úmyslně je zkreslí, aby dosáhl nižšího výpočtu daně. Zkrácení příslušné povinné daně lze dosáhnout jak aktivním jednáním, tak např. podáním zkresleného daňového přiznání, jímž se předstírají vyšší výdaje (náklady) založené na dosažení příjmů nebo se předstírá zatažený, ve skutečnosti dosažený zisk. Daň může být zkrácena i opomenutím takového konání, pokud k němu byl příslušný daňový subjekt povinen. Daň z příjmu nebo daň z přidané hodnoty lze zkrátit tím, že pachatelé podali daňové přiznání, ale uvedou v něm záměrně zkreslené údaje tak, aby v rozporu se zákonem snižovali daňový základ, např. placení provizí a odměn za neprovedené služby příp. jiným nepravdivým zvýšením nákladů a jiných položek snižující daňový základ a tím vedoucí k zaplacení nižší daně. Daň z příjmu lze typicky zkrátit různým způsobem snižováním základu daně, např. fiktivním zvyšováním výdajů, nákladů dosažených na zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Daň z přidané hodnoty lze zkrátit účelovým snižováním základu daně či neoprávněným uplatněním odpočtu daně, typicky přichází do úvahy manipulace s daní na vstupu u přijatých zdanitelných plnění, např. předstíráním přijetí zdanitelného plnění. Pro projednávanou věc je rovněž důležité, že pachatelem a spolupachatelem tohoto trestného činu může být nejenom subjekt daně, ale kdokoliv – fyzická i právnická osoba, kdo svým úmyslným jednáním způsobí, že zákonná daň nebyla jemu nebo jinému subjektu vyměřena buď vůbec, nebo ne v zákonné míře a daň byla zkrácena ve větším rozsahu. Subjekt daně a subjekt trestného činu zkrácení daně, poplatku a jiné povinné platby nemusí být totožný. Nelze proto zaměňovat daňovou povinnost a trestní odpovědnost za zkrácení daně. U spolupachatelství trestného činu podle § 240 trestního zákoníku je lhostejné, zda subjektem daně byli všichni spolupachatelé (fyzické nebo právnické osoby) či jen někteří z nich anebo zda subjektem daně byla osoba rozdílná od spolupachatelů (Šámal P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 – 421. Komentář. II. vydání Praha: C. H. BECK, 2012, 2150s.).

Základním znakem objektivní stránky této skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby je ono: „...zkrácení...“. Systém zkrácení DPH a DPPO se soud snažil popsat v předchozích částech. Spočíval v tom, že v propojeném systému obchodních společností řízených obžalovaným K. a dalšími obžalovanými, v jednom směru putovaly tzv. nákladové faktury. Oproti nim putovaly finanční prostředky, aby bylo navozeno zdání běžné obchodní a hospodářské činnosti mezi společnostmi. U koncových společností nebylo vedeno žádné účetnictví a podáváno tzv. nulové daňové přiznání, tedy žádná daňová povinnost. U nárazníkových společností byla daň na vstupu a výstupu přibližně stejná s malou daňovou povinností. Vše se koncentrovalo u jediné společnosti DKCG, kde docházelo ke zkrácení daně. Z toho důvodu soud za jednání naplňující znak „zkrácení“ považuje jakékoliv úkony, které ke zkrácení vedly na uvedených trasách nákladových faktur a finančních prostředků. Do toho patří vystavování a přijímání kritických faktur, zahrnování těchto faktur do účetnictví, příprava, podepsání a podávání daňových přiznání.

Jak už bylo uvedeno dříve, soud u obžalovaného D. K. považuje za činnost naplňující znak „zkrácení“ vytvoření a ovládání celého systému spolupracujících obchodních společností. Společnosti řídil obžalovaný K. osobně, po uložení trestu zákazu činnosti dosazoval za statutární orgány spoluobžalované. K trestnému jednání patří spolupráce na vystavování faktur za obchodní společnosti, aby to nakonec vedlo ke zkrácení daně u DKCG. S pomocí obžalovaného Ing. H. tento znak objektivní stránky zločinu naplňuje zahrnutí

kritických faktur do účetnictví a do daňových přiznání, nepodání daňových přiznání, s fakturami související založení a obsluha veškerých bankovních účtů zapojených obchodních společností, aby jimi proudily finanční prostředky, které měly předstírat řádnou činnost mezi těmito subjekty, ačkoliv k jejich provádění neexistoval žádný odpovídající ekonomický nebo hospodářský důvod a vybírání finančních prostředků v hotovosti u koncových obchodních společností. Po uvěznění D. K. znak zkrácení naplňuje řízení ostatních obžalovaných předáváním pokynů a úkolů, jak mají postupovat, aby celý systém fungoval i nadále.

U obžalovaného J. K. naplnění znaku „zkrácení“ daně začíná od pozice obžalovaného jako „pravé ruky“, která plní úkoly podle pokynů obžalovaného K.. Zejména šlo o členství ve statutárních orgánech obchodní společnosti, které mu obžalovaný K. určil. Vystupování ve vztazích mezi obchodními společnostmi, které měly při kontrole finančního úřadu předstírat obchodní vztahy, ačkoliv bylo obžalovanému K. dobře známo, že společnosti nevykonávají žádné činnosti, nemají žádné zaměstnance a jsou provozovány pouze za účelem vystavování fiktivních faktur. Dále objektivní stránku zločinu naplňují podepisování „nulových“ daňových přiznání za společnost Reklamní služby a servis, při vědomí, že na bankovním účtu společnosti probíhají velké finanční transakce. Do náplně sledovaného znaku patří i obsluha bankovních účtů. Pohyb prostředků na účtech, vybírání hotovosti, předstíralo obchodní činnost a zastíralo zkracování daně. Dále ke „zkrácení“ patří uvádění nepravdivých skutečností u finančního úřadu za DKCG na základě plné moci. Po uvěznění obžalovaného K. ke zkrácení soud řadí obsluhu a provádění finančních transakcí na bankovních účtech jednotlivých obchodních společností, spojení s obžalovaným K. a ostatními spoluobžalovanými, rady s ostatními obžalovanými, jak se má ve věcech DKCG a ostatních obchodních společností postupovat, aby pokračoval systém nastavený obžalovaným K.. Do toho zapadá utvrzování obžalované K., že má vystavovat „nákladové“ faktury za Reklamní služby a servis.

Obžalovaný Ing. J. H. znak „zkrácení“ daně dovršil tím, že jako zaměstnanec zpracovával účetnictví DKCG, operativní a evidenční účetnictví Beretis a jak se sám v emailu vyjádřil, staral se o daňová přiznání většiny obchodních společností zmiňovaných v tomto rozsudku. V této pozici do účetnictví zahrnoval příchozí „nákladové“ faktury, u Beretis pocházející od podřazených (nejníže postavených) společností a zároveň vydané faktury adresované DKCG. Do účetnictví DKCG zařazoval tyto „nákladové“ faktury vystavené Beretis jako přijaté, které v konečném důsledku snižovaly základ DPH a DPPO u DKCG a vedly ke zkrácení daně. Přitom věděl, že se jedná o vzájemné provázané obchodní společnosti a nejniže v systému postavené společnosti nevedou účetnictví, podávají „nulové“ daňové přiznání a nevykazují žádnou hospodářskou činnost. Na podkladě takto upraveného účetnictví obžalovaný ing. H. zpracovával jednak „nulová“ daňová přiznání u koncových společností, dále nepravdivá přiznání u nárazníkových společností a rovněž nepravdivá přiznání u DKCG; opět s vědomím propojenosti a fakturování mezi uvedenými obchodními subjekty. Po uvěznění obžalovaného K. obžalovaný pokračoval v činnosti především s obžalovanými K. a K., sděloval jim předběžné výsledky daňové povinnosti, vyslovoval očekávání o jejich úpravě dalšími vytvořenými fakturami, které stejným způsobem, jako v předešlém období s obžalovaným K. zahrnul do účetnictví a na základě zhotovil nepravdivé daňové přiznání.

Naplnění znaku pojem „zkrácení“ obžalovaným Mgr. P. Š. soud spatřuje v jednání za obchodní společnosti, u kterých probíhala daňová kontrola, která měla za cíl zjistit přiznanou daňovou povinnost DKCG a která se domáhala skutečností, které by tuto daňovou povinnost mohly ověřit. Přitom obžalovaný Mgr. Š. údajně na pokyn svědka V., ve skutečnosti po dohodě s obžalovaným K. a K. odmítal vydat část účetních dokladů, které by pomohly daňovou povinnost zjistit, aby nebylo objasněno zkrácení daní u DKCG. Později jako člen představenstva společnosti Beretis podepisoval daňová přiznání k DPH za vymezené období s vědomím, že jsou do daňových přiznání zahrnuty i nepravdivé účetní doklady, protože Beretis nevykazoval žádnou hospodářskou činnost, neměl žádné zaměstnance, neprodukoval žádné zboží ani služby, neuskutečnil žádná zdanitelná plnění. Obžalovaný o tom nepochybně věděl, byl v té době jediným členem statutárního orgánu, který o všech skutečnostech měl přehled. Ani Beretis, ani jeho údajný dodavatel Reklamní služby a servis neprovedly žádné služby uvedené na fakturách, nevykazovaly žádnou jinou podnikatelskou činnost a takto zpracovaná a podaná daňová přiznání jsou nepravdivá. Údaje DPH na výstupu simulovaly uskutečnění zdanitelného plnění ve prospěch DKCG, předstíraly daň na výstupu, která byla kompenzována daní na vstupu od nejnižší postavených společností, např. Reklamní služby a servis. Tím sice vznikala malá daňová povinnost, která ale byla jen závojem, který měl zakrýt snížení daňové povinnosti u DKCG. Po uvěznění D. K. se obžalovaný Mgr. Š. aktivně zapojil do kontaktu ostatních spoluobžalovaných s obžalovaným K. ve vězení, navštěvoval ho, přinášel mu řadu dotazů a námětů, na které obžalovaný K. odpovídal, urgoval a úkoloval ostatní spoluobžalované. Obžalovaný Mgr. Š. ve spolupráci zejména s obžalovanými K. a K. přispěl k vystavení faktur za Beretis, které vystavila obžalovaná K. tím, že ji ujistil, že právě takto mají být faktury vystaveny. Obžalovaný Mgr. Š. opět jako jediný člen představenstva společnosti potvrzuje, že vystavené faktury jsou správné, ačkoliv tomu bylo přesně naopak. Ve stejné době na základě vystavených faktur nechal zpracovat a podepsal daňové přiznání, které tyto faktury zahrnovalo do daňové povinnosti DKCG a sloužily ke zkrácení daně u DKCG.

Obžalovaná M. K. naplnila znak zkrácení jednáním koncentrovaným do doby po uvěznění obžalovaného K.. Obžalovaná již v té době byla členkou představenstva DKCG. V dané chvíli na pokyn obžalovaného K. začala skutečně vykonávat funkci členky představenstva. Organizovala návštěvy u manžela ve věznici s pomocí Mgr. Š. a K., předávala manželovi dotazy a náměty, na které obžalovaný K. z věznice odpovídal a řídil činnost ostatních obžalovaných. Obžalovaná podle nich dávala pokyny obžalovanému H. k vyhotovení přiznání DPH za příslušné měsíce u DKCG a Beretis, ačkoliv do nich byly zahrnuty nepravdivě vystavené faktury sloužící ke zkrácení daně u DKCG. Prováděla platby za DKCG a převáděla po dohodě s obžalovaným K. finanční prostředky na účty Beretis, které měly předstírat obchodní činnost mezi nimi. Na popud obžalovaného H. vystavila za Beretis nepravdivé faktury pro DKCG, a obdobně vystavila faktury za Reklamní služby a servis pro Beretis po ujištění obžalovaných K. a Mgr. Š. jako statutárních orgánů těchto společností, že vystavované faktury jsou správné.

Společnost DKCG jednala prostřednictvím neformální rozhodující osoby obžalovaného K., a po jeho uvěznění prostřednictvím dalších členů představenstva společnosti obžalovaných K. a K.. Právníká osoba byla na jednu stranu zaměřena na legální podnikatelskou činnost poskytování reklamních služeb, ze které plynuly vysoké příjmy

(zisky). Druhým ohniskem činnosti DKCG bylo vytvoření konglomerátu obchodních společností, nárazníkových a koncových společností, ve kterých byla předstírána spolupráce směřující k DKCG. Přitom se jednalo o prázdné společnosti, které měly jenom vytvářet zdání hospodářské činnosti a vytvářet „nákladové“ faktury, které DKCG používala ke snížení daňové povinnosti k DPH a DPPO. Obžalovaná právnická osoba využila řízených a ovládaných obchodních společností, aby byly vystavovány koncovými společnostmi „nákladové“ faktury, které byly zahrnuty do účetnictví nárazníkových společností. Potom nárazníkové společnosti vystavily „nákladové“ faktury pro DKCG, které vedly ke snížení její daňové povinnosti. Řetězec společností před DKCG neměl žádnou skutečnou hospodářskou činnost, neprodukoval žádné zboží ani služby a neměl žádné zaměstnance. Koncové společnosti nevedly vůbec účetnictví a podávaly „nulová“ daňová přiznání. Nárazníkové společnosti sice přijímaly i vystavovaly faktury, tedy naoko přijímaly i uskutečňovaly zdanitelná plnění, vznikala tím malá daňová povinnost. Fakticky šlo o způsob, jak získat půdu pro vystavení „nákladových“ faktur pro DKCG a zároveň vzdálit DKCG od podezřelých koncových společností. V tomto smyslu je nutné považovat daňové povinnosti, které nárazníkové společnosti zaplatily, pouze za prostředek ke spáchání trestné činnosti. Takto generované „nákladové“ faktury DKCG včlenila do účetnictví a tím upravovala daňové základy u DPH a DPPO ve svůj prospěch, tedy snižovala vlastní daňovou povinnost. V souhrnu lze říci, že každý z obžalovaných, včetně obžalované právnické osoby, svým způsobem a svým jednáním naplnil znak objektivní stránky trestného činu „zkrátil“ daň.

K naplnění znaku „...nejméně se dvěma osobami...“ je třeba dovodit, že se na činu kromě pachatele, aktivně podílí, i když různou měrou, ještě nejméně dvě další fyzické nebo právnické osoby (tedy s pachatelem celkem tři). Přičemž je-li pachatelem fyzická osoba, která se činu dopustila v rámci nebo v souvislosti s činností právnické osoby, nelze právnickou osobu zahrnout mezi osoby ve smyslu tohoto znaku, podmiňující použití vyšší trestní sazby. V tomto směru je skutková situace u všech obžalovaných stejná nebo podobná a vyplývá z toho odpovídající závěr právní. S obžalovaným K. označený čin spáchali obžalovaní K., H., Š. a K.. S obžalovaným K. trestný čin spáchali obžalovaní K., H. Š. a K.. S obžalovaným Ing. H. trestný čin spáchali obžalovaní K., K. a K.. S obžalovaným Mgr. Š. trestný čin spáchali obžalovaní K., K. a K.. S obžalovanou K. trestný čin spáchali obžalovaní K., K., Ing. H. a Mgr. Š.. S obžalovanou právnickou osobou DKCG trestný čin spáchali všichni v rozsudku uvedení obžalovaní. Pro konstatování tohoto znaku skutkové podstaty postačuje součinnost dalších osob, aniž by tyto osoby musely o své součinnosti s pachatelem navzájem vědět, a aniž by mezi jejich součinností musela být určitá organizovanost, projevující se například v dělbě práce.

V uvedeném případě platí všechny zmíněné předpoklady, zejména obžalovaný K. věděl o podílu jednotlivých obžalovaných na spáchání celého činu, určoval jim úkoly a jednání, kterých se mají ostatní obžalovaní zhostit. Obžalovaný K. se trestného činu dopouštěl zejména s obžalovaným K. a po jeho uvěznění s obžalovanými Mgr. Š. a K.. Obžalovaný Ing. H. rovněž spolupracoval především s obžalovaným K. a po jeho uvěznění zejména s obžalovanými K. a K.. Obžalovaný Mgr. Š. v prvé řadě spolupracoval s obžalovanými K. a K.. Po uvěznění obžalovaného K. navíc ještě s obžalovanou K.. Obžalovaná K., která do skutkového děje vstupuje až po uvěznění obžalovaného K., spolupracovala především s obžalovanými K., Mgr. Š. a Ing. H., ale také s již v té době uvězněným obžalovaným K..

Obžalovaní si byli navzájem vědomi činnosti dalších obžalovaných, spolupracujících při vystavování „nákladových“ faktur a jejich uplatňování v účetnictví a v daňových přiznáních zmíněných obchodních společností. Rovněž si byli vědomi dopadu svého jednání i celkového účinku jednání všech obžalovaných na daňovou povinnost DKCG. Proto soud nepochybuje o výroku, že všichni obžalovaní: „...tento čin spáchali nejméně se dvěma osobami...“.

Soud u každého z obžalovaných vyčíslil, na jak vysokém zkrácení daně u DKCG se svým jednáním podílel. S výjimkou obžalované K., ostatní obžalovaní se na zkrácení daně podíleli delší dobu a vzhledem k celkovému rozsahu zkrácení daně dosahující řádu stovek milionů korun, není pochyb, že tito obžalovaní zkrátí daň: „...ve velkém rozsahu...“. Nelze zde přímo využít pravidlo § 138 odst. 1 trestního zákoníku. Ovšem s přihlédnutím k tomu, že finanční hledisko má v tomto případě největší význam, je možné tento pojem vykládat tak, že hranice velkého rozsahu odpovídá hranici škody velkého rozsahu definované trestním zákoníkem, tedy muselo dojít ke zkrácení daně ve výši nejméně 5 mil. Kč. Jak už bylo řečeno s výjimkou obžalované K., u všech ostatních obžalovaných výše zkrácení daně přesahuje tuto nejvyšší hranici řádově. Proto u těchto obžalovaných soud nemá pochybnosti o naplnění tohoto znaku. U obžalované K. soud obžalované přisuzuje účast na spáchání skutku v bodu 27. a 28. Podle toho byl stanoven rozsah zkrácení daně, na kterém se obžalovaná svým jednáním podílela v uvedené výši 11.334.950,- Kč. Tedy rovněž dovršila znak: „... ve velkém rozsahu.“

Soud zopakuje východiska ke způsobu stanovení rozsahu zkrácené daně, která je základním měřítkem pro kvalifikaci spáchaného zločinu. Soud vycházel z výše zkrácené DPH a DPPO u DKCG ve vyznačených zdaňovacích obdobích. Z provedeného dokazování je soud přesvědčen, že právě k uvedené právnické osobě směřovalo jednání obžalovaných. Právě u ní je na místě zjišťovat rozsah zkrácené daně, v jakém se obžalovaní trestného činu dopustili. Soud nebral v úvahu výši daňových povinností u nárazníkových, resp. koncových obchodních společností (jak navrhovala obhajoba obžalované K.), které byly jednáním obžalovaných seřazeny do systému (řetězců), ve kterých putovaly finanční prostředky a opačným směrem „nákladové“ faktury. Toto uspořádání sloužilo pouze ke vzniku „nákladových“ faktur a ke snížení daně u DKCG.

Počáteční společnosti nevedly účetnictví, podávaly nulová daňová přiznání, ačkoliv jim podle vystavených faktur měla vznikat vysoká daňová povinnost. Tyto společnosti byly určeny jenom k vystavování nepravdivých faktur, aby stvořily DPH na vstupu pro nárazníkovou společnost. Soud v rozsahu zkrácené daně nezobrazil ani přidanou hodnotu, kterou k „nákladovým“ fakturám přidávaly nárazníkové společnosti (Beretis). I tyto společnosti fakticky nevykonávaly žádnou činnost a byly pouze převodníkem nákladových faktur směrem k DKCG. Jejich malá daňová povinnost, kterou vykazovaly a platily, byla pouze zástěrka, která měla zabránit tomu, aby se při kontrole DPH finanční úřady zaměřily na DKCG. Jejich úloha nasvědčovala tomu, že mají při zkracování DPH odvrátit pozornost od DKCG k jiným obchodním společnostem. Potom ovšem malou zaplacenou daňovou povinností u nárazníkové společnosti soud považuje za prostředek (nástroj) ke spáchání mnohem rozsáhlejšího zkrácení DPH u DKCG, s naznačenou funkcí, nikoli za hodnotu, která by měla být obžalovaným od stanoveného rozsahu spáchání odečítána. Tímto způsobem soud uvažoval při stanovení rozsahu zkrácené daně, v jakém se obžalovaní trestného činu dopustili. U všech

obžalovaných, včetně obžalované právnické osoby, rozsah zkrácené daně výrazně přesahuje hranici 5 mil. Kč, dospěl soud k závěru, že všichni obžalovaní se činu dopustili: „...ve velkém rozsahu...“.

Obžalovaný D. K. se označeného zločinu dopustil v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, což je nejlépe patrné z jeho vlastní výpovědi. Obžalovaný popsal svou roli ve spáchání celého zločinu, způsob jednání i jeho motivaci. Označil podstatné body svého jednání. Z jeho výpovědi v kontextu s ostatními provedenými důkazy je zřejmé, že obžalovaný velmi dobře věděl a právě s intencí snižovat daně u DKCG svoji činnost popsanou v rozsudku vyvíjel. Rovněž byla prokázána xxxx série aktivních jednání obžalovaného, které jednoznačně musely vycházet z jeho vůle. Soud tedy nepochybuje, že u obžalovaného byla přítomna vědomostní i volní složka úmyslného jednání, tedy chtěl zkrátiti daň.

Rovněž u obžalovaného J. K. soud nepochybuje, že se tohoto činu dopustil v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Také u tohoto obžalovaného soud vycházel především z jeho vlastní výpovědi, ve které označil svou roli ve skupině obžalovaných a své úkoly při páčání trestné činnosti. Obžalovaný přiznal, že postupně poznával smysl a charakter trestné činnosti a svou roli v něm. Obžalovaný měl dostatek informací, jakým způsobem je trestná činnost páčána a že jeho činnost i činnost ostatních spoluobžalovaných směřuje ke zkracování daně u DKCG. Tím byla vytvořena vědomostní složka úmyslného jednání. Rovněž v případě obžalovaného K., šlo o aktivně jednajícího jedince, vystupujícího v pozici člena statutárních orgánů nebo statutárních orgánů, konajícího řadu dílčích kroků, včetně předstírání obchodních vztahů mezi obchodními společnostmi, podepisování daňových přiznání, ovládání bankovních účtů, udržování pohybu peněz mezi bankovními společnostmi. Po uvěznění obžalovaného K. obžalovaný K. převzal část jeho úkolu, ve spojení s obžalovanými Mgr. Š. a K., kteří společně nahradili obžalovaného K.. Jedná se opět o souvislou řadu aktivních jednání, které ukazují, že se jednalo o vědomou i volní činnost obžalovaného. I v jeho případě soud uzavírá, že v jeho jednání byly přítomny vědomostní i volní složka přímého úmyslného jednání.

U obžalovaného Ing. J. H. soud v této části zohlednil jeho vzdělání a profesní zaměření. Obžalovaný byl zaměstnán jako účetní, který se zabýval vedením účetnictví rozhodující společností DKCG a operativního účetnictví vedlejší společnosti Beretis. Zároveň byl zapsán jako daňový poradce, tedy nepochybně velmi dobře obeznámen se všemi zákonnými i materiálními podmínkami uplatňování faktur, zahrnování do účetnictví a jejich daňových souvislostí. Pokud je někdo takový jako obžalovaný Ing. H. seznámen s tím, že společnosti nárazníkové (např. Beretis) a ústřední obchodní společnost (DKCG) dostávají „nákladové“ faktury, které pocházejí od počátečních společností, tyto faktury tvoří významnou část nákladů DKCG, výrazným způsobem snižují jeho daňovou povinnost. Zároveň „nákladové“ faktury vystavované v tomto řetězci pocházejí od obchodních společností, které nevykazují žádnou činnost, nevedou účetnictví a podávají „nulová“ daňová přiznání. A přímo tato „nulová“ daňová přiznání podává sám obžalovaný Ing. H. (poté co jako daňový poradce požádá o odklad podání daňového přiznání). Pak je pro něj otázkou malé násobilky, aby si uvědomil, jaké daňové souvislosti tyto operace mají a že v souhrnu znamenají snížení daně ve prospěch DKCG, která není doprovázena odpovídající zvýšením

daňové povinnosti společností, u kterých řetězec vystavování nákladových faktur začíná, tedy ergo znamená zkrácení daně.

K tomu samozřejmě přistupují skutečnosti zjištěné z listinných důkazů, z emailových zpráv, z listin zajištěných přímo v bydlišti obžalovaného a z výpovědí ostatních osob. Vyplývá z nich, že obžalovaný nejenom věděl o těchto skutečnostech, ale přímo se na nich podílel a vyměňoval si informace s ostatními obžalovanými. Po většinu doby především s obžalovaným K., ale po jeho uvěznění i s dalšími obžalovanými. Posílal informace o průběžných stavech daňových povinností a podle toho urgoval faktury, které měly upravit daňovou povinnost žádoucím způsobem. Anebo mu byly sdělovány údaje, jak má daňová povinnost určených obchodních společností skončit a v tomto směru mu nakonec byly také adresovány faktury, které daňovou povinnost do žádoucí podoby upravily. V rukou obžalovaného Ing. H. se sbíhaly všechny podstatné informace, které mohli znát obžalovaní, a které postačovaly k tomu, aby si obžalovaný udělal jednoznačný obrázek, že cestou „nákladových“ faktur vystavovaných v řetězci popsaných obchodních společností dochází ke zkrácení daně. Jak už bylo řečeno, z uvedených důkazů vyplývá, že obžalovaný na tomto úkolu aktivně pracoval s veškerým vědomím jeho dopadu do daňové povinnosti DKCG. Z výpovědi obžalovaného, zejména ze skutečnosti, že vedl účetnictví DKCG, a jak sám uvedl i operativní účetnictví Beretis, podával řadu daňových přiznání za ostatní obchodní společnosti, vyplývá, že skutečně měl k dispozici všechny podstatné informace, které pro zkušeného a profesně zaměřeného člověka musely jednoznačně znamenat, že dochází ke zkrácení daně. Byla tedy přítomna vědomostní složka úmyslného jednání.

Obžalovaný Ing. H. se dopustil řady aktivních jednání v xxxxm období celé spolupráce s obžalovaným K. v průběhu roku 2010, 2011 a 1. čtvrtiny roku 2012 i ve 2. čtvrtletí 2012 ve spolupráci s obžalovanými K., Mgr. Š. a K. po uvěznění obžalovaného K.. Všechna jeho vlastní vůlí poháněná jednání, tedy zejména příjem faktur, zahrnování do účetnictví, počítání at' už předběžných nebo konečných výsledků účetnictví a z toho vypracování odpovídajících daňových přiznání, příp. jejich podávání příslušným finančním úřadům, ukazuje, že obžalovaný celou dobu jednal vědomě a s odpovídající vůlí, tedy byly u něj přítomna vědomostní i volní složka přímého úmyslného jednání.

Při hodnocení subjektivní stránky u obžalovaného Mgr. P. Š. opět hraje roli jeho vzdělání a profesní zaměření. Jedná se o vysokoškolsky vzdělaného člověka, který je profesně orientován na poskytování advokátních služeb. Má tedy bohaté zkušenosti s právními předpisy ohledně podmínek podnikání a účetnictví. Je velmi dobře obeznámen s fungováním daňových záležitostí. Obžalovaný pro obžalovaného K. obstarával celou řadu záležitostí souvisejících s vytvořením struktury obchodních společností, ve kterých se posléze vystavovaly nákladové faktury, které sloužily ke zkrácení daně u DKCG. Pokud se jednalo o úkony, které mohly nést kriminální, ale i nekriminální podtext, a nebylo z ostatního dokazování zřejmé, jaký druh jednání to v případě obžalovaného Mgr. Š. byl, tyto jednání soud nezahrnul do popisu skutkového děje. U označených jednání, která soud Mgr. Š. připsuje ovšem tento kriminální podtext, tedy snaha o zkrácení daně u DKCG viditelné byly.

Úmyslné zavinění obžalovaného Mgr. Š. skládá z vědomostí o postupu při daňové kontrole a vědomí, jaké dopady bude mít vystupování obžalovaného Mgr. Š. při jednání

s finančním úřadem, resp. odmítnutí vydání účetních dokladů, které finanční úřad v rámci daňové kontroly požadoval. Zcela se to zrcadlí v odpovědi obžalovaného na otázku o převodu BKST45 a TR 3, že: „... účelem převodu společností bylo zkomplikovat postup finančního úřadu při kontrole společnosti.“ Obžalovaný rovněž věděl, že když vystupuje jako jediný člen představenstva, jaké jsou povinnosti takového člena představenstva, z jakých informací člen představenstva může vycházet a jaké dopady bude mít vypracování daňových přiznání, resp. podepsání přímo obžalovaným Mgr. Š., zejména věděl, že Beretis nevykazuje žádnou obchodní činnost. Jestliže byl obžalovaný jediným členem představenstva této obchodní společnosti, nemohlo se bez jeho vědomí v této obchodní společnosti nic odehrávat, aniž by s tím byl tento obžalovaný seznámen. Obžalovaný v této pozici přesto podepisoval daňová přiznání, do kterých byly zahrnuty nepravdivé faktury od podřízených obchodních společností, a „nákladové“ faktury pro DKCG opět za činnosti, které Beretis nerealizovala. Po uvěznění obžalovaného K. obžalovaný vytvořil skupinu společně s K. a K., která nahrazovala činnost K., udržoval spojení s obžalovaným K., donášel K. do vězení dotazy a informace a zároveň od obžalovaného K. ven z vězení informace poskytoval dalším obžalovaným. Přímou a konkrétně obžalovanou K. ujišťoval, že má vystavit za Beretis nepravdivé faktury s tím, že se jedná o řádnou obchodní fakturu a činnost na této faktuře je pravdivá. Všechny tyto činnosti obžalovaný vykonával s vědomím jejich falešnosti, ve výsledku znamenající zkrácení daně u DKCG. Opět nejlépe to ilustrují jeho vlastní slova o podpisu a podání přiznání Beretis: „Nikdy jsem se tím fakticky nezabýval, nepřipravoval jsem faktury, vzal jsem to na lehkou váhu, čísla jsem nekontroloval, avšak věděl jsem o tom, že jde o falešné údaje.“ Zároveň se jednalo o škálu aktivních fyzických úkonů, kdy se obžalovaný sám vědomě a cíleně angažoval v nevydání účetních dokladů, nebo naopak na vytváření nepravdivých daňových přiznání, příp. na koordinaci obžalovaných a pokračování v trestné činnosti i po uvěznění obžalovaného K. s ostatními obžalovanými. Soud tedy shledává přítomnost vědomostní i volní složky přímého úmyslného jednání u tohoto obžalovaného podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

Soud u obžalované M. K. rovněž shledává spáchání činu v přímém úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Obžalovaná nemá tak určující odborné nebo profesní zaměření jako předchozí obžalovaní (Ing. H., Mgr. Š.). Provozovala v době spáchání činu vlastní podnikání, ve kterém byla zcela nepochybně seznámena se základem fungování účetnictví, vystavování a zahrnování faktur do účetnictví, účetními a daňovými souvislostmi účetních případů a daňových konsekvencí vystavení faktur. Po uvěznění obžalovaného K. se jako členka představenstva DKCG zapojila mezi ostatní obžalované, kteří byli obžalovaným K. nasměrováni k pokračování v podnikání DKCG. Z toho důvodu zajišťovala prostřednictvím Mgr. Š. návštěvy u obžalovaného K. ve vězení. Posílala obžalovanému K. vzkazy a přijímala od něj pokyny a úkoly, které měla splnit. Podle dodaných pokynů dohadovala s ostatními obžalovanými další postup, zejména domlouvala s Ing. H. vyhotovení daňových přiznání a jejich podání u finančních úřadů, prováděla jednotlivé platby, za DKCG převáděla finanční prostředky na účty dalších obchodních společností. Na popud dalších obžalovaných a s jejich souhlasem vystavila nepravdivé faktury za Beretis a Reklamní služby a servis, jako osoba, která s těmito obchodními společnostmi neměla nic společného. Faktury vystavovala pouze na základě jejich ujištění, že tyto faktury jsou v pořádku. Viděla přitom jejich jasnou souvislost s DKCG, vystavení faktur těchto společností znamenalo významné snížení daňové povinnosti přímo u DKCG (faktury Beretis) nebo snížení daňové povinnosti u

Beretis a nepřímo navazující snížení daňové povinnosti u DKCG. Zatímco byl obžalovaný K. ve vězení, obžalovaná K. zčásti nastoupila do jeho pozice, podstatné skutečnosti a znalosti se sbíhaly u obžalované a obžalovaná tedy věděla o jejich účetních a daňových dopadech. Z toho podle soudu plyne vědomostní složka jejího úmyslného jednání. Zároveň obžalovaná, jak je vidět, konala konkrétní aktivní kroky a činnosti ke splnění všech úkolů, vyvíjela tedy vlastní aktivní činnost a tato činnost musela vyvěrat z vůle obsažené v její mysli. Takže u obžalované K. soud shledává přítomnost vědomostní i volní složky přímého úmyslného jednání.

Trestní odpovědnost právnické osoby DKCG soud posuzoval podle zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim ve znění zákona č. 235/2016 s účinností od 1. 10. 2016. Podle § 7 citovaného zákona mezi vyjmenovanými trestnými činy, kterými mohla být právnická osoba odpovědná, patří i ustanovení o trestném činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku. Podle dokazování soud dospěl k závěru, že trestná činnost všech obžalovaných fyzických osob byla spáchána buď přímo jménem obžalované právnické osoby DKCG, pokud obžalovaní jednali jako členové statutárních orgánů nebo zaměstnanci DKCG. Anebo byly spáchány v zájmu DKCG, jak bylo uvedeno výše, s jednotlívým záměrem trestné činnosti obžalovaných snižovat daňový základ DKCG a zkracovat daňovou povinnost DPH a DPPO. Trestná činnost byla zčásti rovněž spáchána v rámci činnosti DKCG, zejména tam, kde přijímala „nákladové“ faktury o nepřijatých službách, zahrnovala je do účetnictví a vystavovala na základě toho nepravdivá daňová přiznání. U některých skutků tedy platí všechny tři nadnesené varianty spáchání (jménem právnické osoby, v zájmu právnické osoby, v rámci činnosti právnické osoby) nebo platí některé jejich kombinace; v každém případě u právnické osoby je splněna minimálně jedna z těchto variant. Tyto varianty jsou naplněny jednáním konkrétních fyzických osob podle § 8 odst. 1 zákona TOPO, protože se trestné činnosti dopouštěli obžalovaní K. a K. jako členové statutárního orgánu DKCG (písm. a) § 8); obžalovaný K. jako osoba vykonávající konkrétní řídicí činnost DKCG (písm. b) § 8 odst. 1); a obžalovaný ing. H. jako zaměstnanec DKCG (písm. d) odst. 1 § 8). Z toho tedy soud dovozuje, že obžalované právnické osobě DKCG lze přičítat spáchání trestného činu zkrácení daně, protože byl spáchán jednáním orgánu právnické osoby nebo dalších osob uvedených v § 8 odst. 1 písm. a) až c) TOPO a dále byl spáchán zaměstnancem uvedeným v § 8 odst. 1 písm. d) TOPO na podkladě pokynů orgánů právnické osoby uvedených v § 8 odst. 1 písm. a) až c) TOPO. Stručně shrnuto, soud tedy shledává přičitatelnost trestného činu dané právnické osoby a její trestní odpovědnost. Vzhledem k tomu, že se podařilo zjistit konkrétní trestní odpovědnost jak fyzických osob, tak právnické osoby, jsou tyto osoby stíhány ve společném řízení vedle sebe.

V projednávané věci soud shledal vysokou míru organizovanosti, propracovanosti a promyšlenosti páchaní trestné činnosti. Skutek byl páchan v xxxxm časovém období více než dvou let, bylo do něj koordinovaně zapojeno více pachatelů a byl spáchán v rozsahu v řádech sto milionů korun. Což jednoznačně určuje, že tento případ je tak společensky škodlivý, že je nutné z něj vyvodit trestní odpovědnost všech obžalovaných osob.

Tak se soud dopracoval k úvahám o ukládání trestu jednotlivým obžalovaným. U obžalovaného D. K. soud hodnotil povahu a závažnost spáchaného zločinu. Na základě zjištěných skutečností, ve srovnání s ostatními obžalovanými, soud shledává jeho jednání jako

jednoznačně nejzávažnější a nejškodlivější. K tomuto hodnocení soud vede pohled na obžalovaného K., který byl vůdčí postavou podnikání DKCG a také vytvoření systému obchodních společností vytvářejících „nákladové“ faktury, který vše vymyslel, organizoval a uvedl v život. Obžalovaný K. byl ten, kdo do činnosti zapojil ostatní obžalované, zejména K., Mgr. Š., Ing. H. a nakonec i manželku M. K.. Obžalovaný K. celý systém udržoval v chodu po více než dva roky a snažil se systém zachovat i po svém uvěznění. Tímto jednáním obžalovaný porušil zájem na řádném fiskálním plnění veřejných rozpočtů, zejména na řádném stanovení a výběru daní. Jeho způsob spáchání byl velmi propracovaný. Obžalovaný byl pro vytváření nákladových faktur ochoten založit nebo získat obchodní společnosti, tyto buď osobně, nebo prostřednictvím ovládaných obchodních společností řídit, dosazovat do nich statutární zástupce a alespoň před daňovými orgány předstírat jejich obchodní činnost, vytvářet nákladové faktury, zakládat bankovní účty, převádět na jejich účty peníze, to vše v konečném úmyslu snížit daňovou povinnost DKCG. Obžalovaný do spáchání skutku zapojil další osoby. Následky činu jsou vypočítány v rozsudku; za více než dvouleté stíhané období se obžalovanému společně s ostatními podařilo zkrátit daň o více než 288 mil. Kč na DPH a DPPO. U obžalovaného je poměrně varující, že byl za obdobné jednání spáchané dříve odsouzen v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 T 12/2008. Míra zavinění obžalovaného je nejvyšší možná ze všech obžalovaných. Je určena přímým úmyslným jednáním a odpovídá vůdčímu postavení obžalovaného v hierarchii ostatních. Motiv celého jednání byl jednoznačně ziskový, obžalovaný K. nejvíce profitoval na hospodaření DKCG a právě tato společnost se měla nejvíce obohatit na zkrácené dani. Tyto skutečnosti vedou soud k závěru, že povaha činu je společensky škodlivá, ziskuchtivá a velmi závažná.

Dál soud hodnotil osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného K.. Obžalovaný je ženatý, s fungujícím rodinným zázemím, byť se v tomto řízení sešli oba manželé K.. Společně mají syna, obžalovaný má rodiče a bratra. Nejsou proti němu vedena žádná exekuční řízení a nemá žádné dluhy. V současnosti nemá žádný movitý a nemovitý majetek, úspory jsou blokovány na bankovním účtu. Obžalovaný nemá ani žádné pohledávky. Vlastní několik akcií v DKCG, která se v současnosti nalézá v insolvenci. Nutno připomenout, že obžalovaný se dlouhodobě zabýval podnikatelskou činností, i když v současné době nemá žádný významnější majetek. Soud je přesvědčen, že obžalovaný je schopen zajistit své potřeby i potřeby rodiny buď podnikáním anebo v zaměstnání. Kromě odsouzení za zkrácení daně a nynějšího trestního stíhání soudu nejsou známy žádné záporné informace o obžalovaném K.. Dosavadní způsob života obžalovaného soud vidí jako běžný. Obžalovaný se věnoval podnikatelské činnosti, založil rodinu a kromě zmiňovaných odsouzení a trestního stíhání nevybočoval z řádného života. Poměry obžalovaného jsou normální a jeho dosavadní způsob života odpovídající. Možnosti nápravy obžalovaného soud na jedné straně shledává jako mírně zhoršené v tom smyslu, že po předchozím odsouzení nereflektoval jednoznačný úradek státních orgánů o trestnosti jeho počínání. Na druhé straně pro příznivou možnost nápravy hovoří stanovisko obžalovaného v tomto trestním řízení, kdy se alespoň sám za sebe ke spáchání trestného činu přiznal. Bylo by záhodno, kdyby obžalovaný stejným způsobem postihнул i počínání ostatních obžalovaných, kdyby dokázal vyjádřit i širší souvislosti projednávaného jednání, nejenom svou vlastní roli v něm. I tak to dává naději, že se obžalovaný trestné činnosti tohoto druhu a vůbec jakékoliv trestné činnosti vyvaruje. Příznivé je rovněž hodnocení obžalovaného z výkonu předchozího trestu. Celkově

lze shrnout, že povaha a závažnost činu spáchaného obžalovaným K. je vysoká. Poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob života a možnosti nápravy obžalovaného tuto závažnost o něco zmírňují. Souhrn těchto ukazatelů zařazuje čin obžalovaného přibližně do středního pásma daného zákonného rozpětí pro ukládání trestu.

Na straně obžalovaného K. soud neshledal žádnou výraznou polehčující okolnost vyjmenovanou v § 41 trestního zákoníku. Jako polehčující lze označit přiznání obžalovaného. Proti obžalovanému stojí přitěžující okolnosti podle § 42 písm. a), b), k), m) a p) trestního zákoníku; protože páchal čin s rozmyslem. Soud už se zmiňoval, jak byl čin promyšlený a připravovaný. Motiv byl jednoznačně ziskuchtivý, jak se vyhnout fiskální povinnosti a na úkor státního rozpočtu jiného obohatit. Trestným činem zkrácení daně byl způsoben násobně vyšší škodlivý následek, než vyžaduje právní kvalifikace podle nejprísnejšího ustanovení o zkrácení daně. Nejvýraznější obžalovanému přitěžuje, že se stejného trestného činu dopustil poté, co byl za předchozí trestný čin odsouzen, bez jakékoliv známky nápravy nebo pochopení vzniklé situace. Přitěžující okolnosti významným způsobem převažují nad okolnostmi polehčujícími a ukazují, že by měl být obžalovanému ukládán trest spíše v horní části středního pásma. V rámci daného zákonného rozpětí podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku je soud přesvědčen, že daným kritériem odpovídá ukládání trestu odnětí svobody ve výměře osmi let. Podle výměry uloženého trestu odnětí svobody by obžalovaný patřil zařadit za zvlášť závažný zločin, za který byl uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osmi let, do věznice se zvýšenou ostrahou. Vzhledem k hodnocení obžalovaného z průběhu předchozího výkonu trestu odnětí svobody a k jeho aktivnímu přístupu k výkonu trestu má soud za to, že není záhodno obžalovaného zařazovat do tohoto typu vězení. Vhodnější a přínosnější bude ponechat obžalovaného v typu věznice, ve které byl naposledy zařazen během předchozího výkonu trestu odnětí svobody, tedy ve věznici s dozorem.

Obžalovaný se spáchaného trestného činu dopustil v malé části také ve funkcích člena statutárního orgánu nebo statutárního orgánů obchodních společností, kterýžto výkon mu byl předchozím rozhodnutím sice zakázán a obžalovaný důsledně všechny tyto funkce postupně opustil. Přesto již při získávání těchto obchodních společností nebo jejich provozování, do funkce členů statutárních orgánů dosazoval ostatní obžalované, vybudoval tedy onen systém obchodních společností různých úrovní a ještě ve funkci člena nebo statutárního orgánu těchto obchodních společností vytvářel předpoklady pro nyní projednávaný zločin. Proto soud považuje za splněnou podmínku: „dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností“, v tomto případě s výkonem funkce člena statutárního orgánu nebo statutárního orgánu, kterou obžalovaný zneužil ke spáchání trestného činu. Proto se soud rozhodl uložit obžalovanému trest zákazu činnosti výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech na delší dobu v trvání osmi let.

Na straně obžalovaného soud konstatoval snahu o získání majetkového prospěchu. Proto soud považoval za odpovídající uložit obžalovanému trest, který by obžalovaného K. postihnul na majetku. Zároveň soud neshledal žádnou okolnost v majetkových nebo osobních poměrech, která by uložení takového trestu vylučovala. V rámci vyšetřování trestní věci byly zajištěny peněžní prostředky na bankovních účtech patřících obžalovanému vedené na jeho jméno. Soud je přesvědčen, že by za jiných okolností bylo na místě uložit obžalovanému trest propadnutí věcí, tedy finančního prospěchu, které získal spácháním trestného činu zkrácení

daně. Přímému uložení trestu propadnutí věci podle § 70 trestního zákoníku ovšem bránilo, že obžalovaný K. finanční prostředky zužitkoval nebo jinak zprostředkoval. V takovém případě je na místě možnost uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty podle § 71 trestního zákoníku, které je možné vztáhnout právě na finanční prostředky vedené na bankovních účtech na jméno obžalovaného K.. Proto soud rozhodl o propadnutí finančních prostředků zajištěných na bankovních účtech vedených na jméno obžalovaného u Raiffeisenbank, ČSOB, mBank. Stejně kritéria soud vztahuje i na finanční prostředky vydané při domovní prohlídce dne 19. 6. 2012 v bydlíšti obžalovaného, o kterých bylo při této domovní prohlídce konstatováno, že patří obžalovanému K.. Proto i v tomto případě soud považuje za splnění podmínek § 70 a 71 trestního zákoníku na místě uložit trest propadnutí náhradní hodnoty.

Povaha a závažnost činu obžalovaného J. K. je podobně škodlivá a ziskuchtivá. Obžalovaný činem porušil zájem na řádném plnění fiskálních povinností daňových poplatníků a tím porušil řádné finanční zabezpečení státu. Způsob provedení činu je v případě obžalovaného K. méně nebezpečný, než u obžalovaného K.. Obžalovaný K. byl spíše výkonným článkem, který plnil uložené úkoly. Teprve v závěru projednávaného skutku vyvíjel po uvěznění obžalovaného K. vlastní aktivitu, i tak stále veden vzdáleným směrníkem obžalovaného K.. Obžalovaný K. dělal v pozici statutárního orgánu nebo výkonného člověka úkoly, které mu obžalovaný K. uložil, buď vystupoval jako statutární orgán nebo prováděl finanční transakce, případně prováděl další činnosti, které byly ke spáchání činu zapotřebí. Vzhledem k účasti obžalovaného K. na spáchání celé trestné činnosti mu soud připisuje způsobení celého následku, tedy zkrácení daně přesahující 288 mil. Kč. K okolnostem spáchání činu obžalovaného je možné zmínit, že obžalovaný K. sám neinicioval spáchání zločinu, patrně by se ho sám ani nedopustil. Byl do trestné činnosti vtažen nabídkou obžalovaného K., který ho postupně do trestné činnosti zapojoval a zasvěcoval. Takže se obžalovaný K. na spáchání trestné činnosti podílel čím dál víc. Obžalovaný K. je podle popisu rejstříku trestů jinak bezúhonný. Míra jeho zavinění je určena přímým úmyslným jednáním, ovšem v rovině spíše realizační, nikoliv ideové a vedoucí jako u obžalovaného K.. Motivem obžalovaného byla rovněž snaha o zkrácení daně u DKCG a z toho odpovídající podíl na výnosu nebo odměně. Už po zhodnocení těchto kritérií se ukazuje, že závažnost zločinu obžalovaného K. jej řadí do dolního pásma daného zákonného rozpětí.

K současným poměrům obžalovaný K. sdělil, že pracuje jako manažer restaurace s příjmem mírně nadprůměrným, jinak nevlastní žádný cenný movitý nebo nemovitý majetek. Poměry obžalovaného odpovídají kvalifikovanému zaměstnanci s praxí a dávají o obžalovaném K. dobrý obrázek. Totéž lze říci o jeho dosavadním způsobu života, obžalovaný pracoval, byl zaměstnán nebo podnikal. O jeho životě kromě stávajícího trestního stíhání nejsou známy negativní poznatky. Možnosti nápravy obžalovaného i vzhledem k jeho postoji v daném trestním řízení, který bude zmíněn dále, soud hodnotí jako velmi příznivé. Po zhodnocení poměrů obžalovaného, dosavadního způsobu života a možností nápravy obžalovaného soud shledává, že i v rámci dolního pásma daného zákonného rozpětí může být obžalovanému uložen ten nejmírnější trest.

Nejvýraznější okolností, kterou soud musí u obžalovaného zhodnotit, je jeho postoj ve stávajícím trestním řízení. Obžalovaný od počátku spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a státní zástupce obžalovaného v obžalobě označil jako spolupracujícího obviněného.

Obžalovaný K. v přípravném řízení i v řízení před soudem podal úplnou a pravdivou výpověď o skutečnostech, které byly v jeho možnostech zaznamenat a vypovídat o nich. Zároveň významně přispěl k objasnění celé trestné činnosti, která sice byla dokumentována i jinými typy důkazů, ovšem výpověď osoby přímo zapojené do trestné činnosti tyto poznatky plynule spojila do souvislého poznání, které se odrazilo v popisu skutkového děje a ve významu jednotlivých skutků, v propojení účasti jednotlivých obžalovaných na spáchání trestné činnosti a v pochopení všech důsledků trestné činnosti. Obžalovaný K. se doznal ke spáchání trestného činu, o jeho doznání soud ani po provedeném dokazování nemá žádné pochybnosti. Obžalovaný tento postoj zaujal od začátku celého trestního stíhání a vytrval v něm až do vyhlášení rozsudku soudem 1. stupně. Za těchto okolností soud konstatuje splnění podmínek podle § 58 odst. 4 trestního zákoníku, umožňující snížit obžalovanému ukládaný trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku.

Dále soud hodnotil u obžalovaného K. polehčující okolnosti podle § 41 písm. n) a o) trestního zákoníku, protože litoval své trestné činnosti a před spáchání trestného činu vedl řádný život. Oproti obžalovanému stojí přitěžující okolnosti podle § 42 písm. a), f), k) trestního zákoníku, protože jak sám obžalovaný konstatoval, po pochopení systému snižování daňového základu a daňové povinnosti DKCG pokračoval v páčání tohoto trestného činu s rozmyslem; zneužil k tomu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti a způsobil společně s ostatními obžalovanými větší škodlivý následek, mnohonásobně překračující i nejvyšší kvalifikační hranici. V rámci snížení trestu odnětí svobody soud považoval za možné snížit trest výrazně pod dolní hranici zákonné trestní sazby. Soud je přesvědčen, že k vyjádření úlohy obžalovaného v trestné činnosti a zároveň postoje obžalovaného v trestním řízení postačuje trest odnětí svobody v trvání tří let. Obžalovaný byl jinak bezúhonný, žil v příznivých poměrech, jeho dosavadní způsob život, jak dosud žil a pracoval, povedou ve spojení s proběhlým trestním řízením k dostatečné nápravě obžalovaného, aby se žádné další trestné činnosti nedopustil. Proto soud rozhodl obžalovanému K. trest odnětí svobody podmíněně odložit na přiměřenou zkušební dobu v trvání pěti roků.

Také obžalovaný K. se trestné činnosti dopustil jako člen statutárního orgánu nebo samotný statutární orgán obchodní společnosti. Za tím účelem ho také obžalovaný K. do těchto funkcí instaloval. Obžalovaný zneužil toto postavení ke spáchání zločinu. Je tedy na místě, aby mu možnost takového zneužití byla na odpovídající dobu odebrána. Proto soud uložil obžalovanému K. zákaz výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo prokuristy obchodních společností na dobu odpovídající míře jeho odpovědnosti v trvání pěti let.

I u obžalovaného K. platí, že se svým jednáním snažil získat majetkový prospěch zkrácením daně u DKCG, byť ze zisku a odměn, které mu obžalovaný K. přiděloval podle toho, jak se obžalovaný K. podílel na spáchání zločinu. Sám obžalovaný připustil, podle míry jeho zapojení do páčání trestné činnosti rostla i jeho odměna. Soud shledal, že by bylo na místě uložit trest propadnutí věci podle § 70 trestního zákoníku u těch věcí, které obžalovaný získal trestným činem. Obžalovaný před uložením trestu získané věci zužitkoval nebo spotřeboval. Proto soud rozhodl o uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty podle § 71 trestního zákoníku k věcem, které byly zajištěny v přípravném řízení na bankovním účtu

vedeném na jméno obžalovaného u. Moneta Money Bank a které vydal obžalovaný K. při domovní prohlídce v místě svého bydliště.

Obžalovaný Ing. J. H. působil buď jako zaměstnanec nebo jako daňový poradce. Jak to vyplynulo z provedeního dokazování, přistupoval ke své činnosti, včetně jejich trestně právních prvků, iniciativně. Závažnost činu je dána porušením zájmu na řádném plnění státního rozpočtu a stanovení, vyměření a vybrání daňových povinností. U způsobu provedení činu obžalovaným Ing. H. je třeba zdůraznit, že se jedná o člověka kvalifikovaného. Pracoval jako účetní v DKCG a zároveň působil jako daňový poradce podávající daňová přiznání za řadu obchodních společností v systému obžalovaného K., který si zcela nepochybně byl vědom účetních a daňových souvislostí a dopadů. Své schopnosti, znalosti a zkušenosti použil ve prospěch spáchání trestného činu. Následky jsou jako u předešlých obžalovaných. Vzhledem k účasti obžalovaného na celém spáchaném skutku se obžalovaný podílel na zkrácení daně v rozsahu přesahující 288 mil. Kč. K osobě obžalovaného Ing. H. lze shrnout, že před spácháním tohoto činu žil bezúhonný život, soud o něm nemá žádné negativní informace. Míra zavinění je vysoká, vyšší než u obžalovaného K., což je dáno kvalifikací obžalovaného Ing. H.. Naopak je nižší než u obžalovaného K., který byl ústřední postavou celého činu. Obžalovaný Ing. H. mu sice vydatně pomohl, ale přece jenom byl spíše v podřazeném postavení. Jak už bylo zmíněno, motiv jednání obžalovaného Ing. H. byl také zjištěný, obžalovaný byl placen za svou práci, jejíž součástí bylo páchaní trestného činu.

Ke svým poměrům obžalovaný řekl, že je ženatý, má čtyři dcery, bydlí v Xxxx. Trpí běžnými zdravotními potížemi spojenými s jeho věkem. Je zaměstnaný jako účetní, nemá další výrazný majetek, kromě spoluvlastnictví bytů. Shrnutí se dá říct, že poměry obžalovaného jsou stabilní, nekomplikované a dávají dobrou pozici pro běžný život. K dosavadnímu způsobu života obžalovaného nebylo zjištěno nic závažného a lze tedy usoudit, že obžalovaný žil běžným občanským životem. Z toho vyplývá závěr, že u obžalovaného Ing. H. jsou možnosti nápravy otevřené a nic je významně nekomplikuje. Celkově shrnutí povaha a závažnost spáchaného činu je sice střední, ale poměry obžalovaného, dosavadní způsob života a možnosti jeho nápravy tuto závažnost posouvají do nižší úrovně a ukazují, že obžalovanému má být ukládán trest v dolním pásmu daného zákonného rozpětí. Pro obžalovaného hovoří polehčující okolnost podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, protože vedl před spácháním trestného činu řádný život. Proti obžalovanému hovoří přitěžující okolnosti podle § 42 písm. a), b), f), k), m) trestního zákoníku, protože páchal trestný čin s rozmyslem. Vzhledem ke své kvalifikaci velmi dobře věděl o všech účetních a daňových dopadech svého počínání a spolupráce s obžalovaným K.. Jeho motiv byl zjištěný, dostat svou mzdu za každou cenu, i když to znamená podílet se na trestné činnosti. Ke spáchání činu zneužil svého postavení daňového poradce, který odkládal a podával daňová přiznání za obchodní společnosti. Působil větší škodlivý následek, v celkovém vyčíslení zkrácení daně násobně přesahuje nejvyšší kvalifikační hranici; trestný čin páchal po delší dobu více než dvou roků. V tomto souhrnu přitěžující okolnosti výrazně převyšují okolnosti polehčující.

Soud zvažoval, jestli obžalovanému uložit trest odnětí svobody ve vyšší výměře. Anebo uložit více druhů trestu s nižší výměrou. Nakonec se soud přiklonil k druhé naznačené variantě, která lépe vystihuje majetkový motiv, zneužití postavení funkce a konečně vystihuje

i povahu a závažnost činu. Celkově se závažnost činu obžalovaného Ing. H. dá přirovnat k závažnosti činu obžalovaného K. s tím rozdílem, že obžalovaný Ing. H. byl kvalifikovanější a znalejší věci, od počátku chápal podstatu celé věci. Navíc obžalovaný K. se v trestním řízení jako spolupracující obviněný ukázal v mnohem lepším světle. To vedlo soud k závěru, že obžalovanému je nutné ukládat trest odnětí svobody v základní trestní sazbě, i když na její dolní hranici, tedy ve výměře pěti let. Obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody a podle samotné délky trestu by patřil zařadit do věznice s ostrahou. Vzhledem k dřívějšímu bezúhonnému životu, rovněž k jeho věku soud nepovažoval za nezbytné zařadit obžalovaného do tohoto typu věznice. Pro jeho nápravu bude stačit, aby trest vykonal ve věznici s dozorem.

K trestu odnětí svobody soud přiřadil ještě další druhy trestu. Ze zneužití postavení daňového poradce soud dovozuje, že možnost výkonu této činnosti by měla být obžalovanému Ing. H. na přiměřenou dobu odebrána, aby této pozice nemohl zneužívat. Soud uložil obžalovanému trest zákazu činnosti daňového poradce na dobu pěti let. Rovněž pro obžalovaného Ing. H. platí, že získal trestným činem majetkový prospěch, proto soud uvažoval o ukládání trestu, který by obžalovaného postihl na majetku (§ 39 odst. 7 trestního zákoníku). K postižení se nabízely nemovitosti spoluvlastněné obžalovaným s manželkou, které obžalovaný nabyl ještě před spácháním trestného činu, proto tento trest soud považoval za nepřiměřený. Místo něho soud rozhodl uložit peněžitý trest, protože jeho zaplacení je vzhledem k majetkovým poměrům obžalovaného přiměřené. Obžalovaný Ing. H., vlastní nemovitosti společně s manželkou a je tedy v tomto smyslu majetným člověkem, který je schopen peněžitý trest zaplatit. Při stanovení výše soud na jednu stranu zohlednil tvrzení obžalovaného, že teď je jeho mzda na úrovni minima, ovšem jeho kvalifikaci, odbornostem a zkušenostem odpovídá mzda daleko vyšší, jak ji obžalovaný uváděl např. při zaměstnání v DKCG nebo při jeho zaměstnání ve školství. Této úrovni tedy podle soudu odpovídá stanovená denní sazba peněžitého trestu ve výši 1.000,- Kč. Počet denních sazeb soud stanovil v první polovině zákonného rozpětí, které podle soudu odpovídají výši způsobeného následku a podílu obžalovaného na jejich způsobení. Soud stanovil obžalovanému peněžitý trest ve výměře 300 denních sazeb, tedy celkem ve výši 300.000,- Kč. K tomuto trestu soud stanovil přiměřený náhradní trest odnětí svobody.

U obžalovaného Mgr. P. Š. soud vidí závažnost spáchaného trestného činu jako nejnižší z dosavadních obžalovaných, ještě o něco nižší než u obžalovaného K. a Ing. H.. Není to dáno tím, že by se obžalovaný kvalifikovaně nepodílel na spáchání trestné činnosti, ale tím, že z dokazování vyplývá menší zapojení do skutkového děje a z toho také plynoucí nižší připisovaný následek na zkrácené dani. Obžalovaný porušil stejný zájem na řádném stanovení, vyměření a výběru daní u daňových subjektů a plnění fiskálních funkcí státu. Způsob provedení činu je podobný jako u obžalovaného K., tedy obžalovaný Mgr. Š. se angažoval jako statutární zástupce obchodní společnosti, za kterou podepisoval daňová přiznání. Jednak využíval svého postavení advokáta k zastupování obchodních společností v daňovém řízení u finančního úřadu. I v jeho případě platí, že jeho postavení bylo odvislé od úkolů a zadání, které od něj požadoval obžalovaný K.. Míra jeho zapojení do spáchaného zločinu byla nižší; soud obžalovanému připisuje menší způsobený následek než předchozím obžalovaným, „pouze“ přes 163 mil. Kč. K okolnostem spáchaného zločinu se patří připomenout, že obžalovaný v té době působil jako advokát, člověk kvalifikovaný, znalý

právních předpisů, vzhledem k samostatnému podnikání také souvislostí účetních a daňových a tyto schopnosti použil k nekalému úmyslu ve prospěch DKCG a obžalovaného K.. Obžalovaný před spácháním uvedeného zločinu žil řádným životem bez jakýchkoliv negativních událostí nebo skutečností. Míra zavinění obžalovaného Mgr. Š. odpovídá přibližně zavinění obžalovaného Ing. H. s tím rozdílem, že obžalovanému Mgr. Š. soud připisuje menší účast na spáchaném skutkovém ději a také menší způsobený následek. Takto samostatně hodnoceno by závažnost zločinu ukazovala někde na pomezí dolního a středního pásma zákonného rozpětí.

Dále soud hodnotil poměry obžalovaného, který je ženatý, má dvě děti, stále pracuje jako právník v advokátní kanceláři a zabývá se obchodem s realitami. Ve společném jmění s manželkou vlastní rodinný dům zatížený hypotékou a podíly v obchodních společnostech, běžný osobní automobil, jeho měsíční příjem činí průměrně 35 tis. Kč. Poměry obžalovaného jsou tedy velmi dobré, stabilní, konsolidované, obžalovaný vzhledem ke své praxi a předchozí profesi je schopen se bez problémů zapojit do normálního života, zabezpečit sebe i rodinu a vést bezproblémový život. Rovněž život obžalovaného před spácháním zločinu vykazuje naprosto stejné charakteristiky a soud v nich neshledává žádné potíže. Vzhledem k tomu lze možnosti nápravy obžalovaného hodnotit jako příznivé. Poměry obžalovaného, dosavadní způsob života a možnosti nápravy Mgr. Š. snižují závažnost jeho zločinu a ukazují na ukládání trestu spíše při dolní výměře zákonného rozpětí.

Témuž závěru napovídala rovněž výpověď obžalovaného v přípravném řízení. V hlavním líčení obžalovaný vyznění své výpovědi změnil. Proto soud nemůže jeho výpověď chápat jako úplné doznání a plnou reflexi spáchaného zločinu. To se odrazilo v tom, že soud více neuvažoval o dalším zmírňování uložených trestů. Při stanovení druhu trestu soud vyšel ze stejné úvahy jako u obžalovaného Ing. H., tedy jestli je na místě uložení samotného trestu odnětí svobody ve vyšší výměře, anebo souhrnu více druhů trestů. Taková kombinace je podle soudu odpovídající a lépe vystihuje odbornost obžalovaného, se kterou se do spáchaného zločinu zapojil, vystihuje majetkový aspekt jeho činnosti a touto kombinací postihne obžalovaného citelněji než přísnější nepodmíněný trest odnětí svobody. Při výměře trestu odnětí svobody dále soud přihlížel k polehčujícím okolnostem. Shledal u obžalovaného jednu významnou polehčující okolnost podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, tedy že před spácháním trestného činu vedl řádný život. Pokud by soud vycházel z výpovědi obžalovaného v přípravném řízení, dala by se obžalovanému připočíst i další polehčující okolnost. Obžalovaný ovšem vyznění své výpovědi u hlavního líčení dosti změnil a není tedy vidět, že by plně doznával své jednání, reflektoval škodlivost svého činu, jeho následky a svůj podíl na něm. Proti obžalovanému stojí přitěžující okolnosti podle § 42 písm. a), f), k) trestního zákoníku, protože páchal trestný čin s rozmyslem. Obžalovaný velmi dobře doceňuje zejména právní souvislosti každého jednání a ví velmi dobře, jaké dopady a následky má podání nepravdivých daňových přiznání. Zároveň k tomu zneužil postavení člena statutárního orgánu obchodních společností; i když rozsah mu připisovaný je výrazně nižší než u předchozích obžalovaných. I tak násobně přesahuje nejvyšší kvalifikační hranici stanovenou pro zločin zkrácení daně. Přitěžující okolnosti tedy o něco převažují nad okolnostmi polehčujícími.

Při stanovení výměry trestu odnětí svobody tedy soud viděl nižší závažnost než u předchozích obžalovaných, ustálené poměry a příznivé možnosti nápravy. Mírně převažující

přítěžující okolnosti toto hodnocení už výrazně nemění. Proto soud rozhodl uložit trest odnětí svobody na dolní hranici trestní sazby v trvání pěti roků. Jako u předchozích obžalovaných soud nepovažuje za nezbytné dostát formálním pravidlům pro zařazování obžalovaných do výkonu trestu odnětí svobody. Vzhledem k povaze spáchaného zločinu „úředního a papírového“, je pro splnění účelu trestu zcela dostatečné zařazení obžalovaného do věznice s dozorem. Dále soud obžalovanému Mgr. Š. uložil jako předchozím obžalovaným trest zákazu činnosti výkonu funkce nebo člena statutárního orgánu obchodních společností na odpovídající dobu pěti let, protože obžalovaný tohoto postavení zneužíval ke spáchání trestného činu v postavení člena představenstva obchodních společností Beretis. I v případě obžalovaného Mgr. Š. soud uvažoval o postihu na majetku, rovněž v jeho případě se nabízel postih na zajištěném nemovitém majetku, který soud vyhodnotil jako nepřiměřený. Namísto něho soud rozhodl o uložení peněžitého trestu odpovídající výše. Při stanovení sazby soud vycházel z průměrné měsíční odměny obžalovaného a výměru denních sazeb soud stanovil tak, aby odlišil míru zavinění obžalovaného Mgr. Š. od Ing. H. celkem ve výši 152 denních sazeb, tedy celkem výši trestu ve výši 266.000,- Kč. K tomuto peněžitému trestu soud stanovil odpovídající náhradní trest odnětí svobody. Soud rovněž uvažoval o uložení trestu zákazu výkonu funkce advokáta. Obžalovaný Mgr. Š. sice celou dobu působil v této pozici, ale přímo nesouvisela se spáchanou trestnou činností, obžalovaný mohl zastupovat obchodní společnosti jako zmocněnec i bez tohoto postavení. Výkon a postavení advokáta se spáchanou trestnou činností souvisely jen volně, proto soud k uložení zákazu činnosti v této oblasti nakonec nepřistoupil.

Obžalovaná M. K. byla do věci zatažena obžalovaným manželem, než že by se v ní sama angažovala. Po svém uvěznění obžalovaný K. přenesl část trestného jednání, který měl doposud ve vlastní režii, právě na obžalovanou K.. V předchozí části rozsudku soud vysvětlil, že tato okolnost nevyvíňuje obžalovanou a nezbavuje ji trestní odpovědnosti. Při hodnocení povahy a závažnosti spáchaného zločinu to má výrazný vliv. Obžalovaná K. porušila zájem na řádném plnění daňových povinností a daňovém zajištění příjmů veřejných rozpočtů. Způsob provedení činu naznačuje už předchozí část, vyplývá to i z výpovědi obžalovaného K., že obžalovaný činnost, kterou do té doby prováděl osobně, přenesl na obžalovanou manželku a ta do ní tímto způsobem vstoupila. Nutno zaznamenat, že sice s pokyny a úkoly od obžalovaného K., s pomocí ostatních obžalovaných, ale nepochybně v páchaní trestné činnosti po krátkou dobu pokračovala. Krátkému intervalu působení obžalované odpovídá také výrazně nižší následek, než u ostatních obžalovaných. I tak více než dvojnásobný, než je kvalifikační hranice podle nejpřísnějšího ustanovení § 240 odst. 3 trestního zákoníku. Obžalovaná je bezúhonná, bez jakýchkoliv negativních záznamů. Míra zavinění u obžalovaného je také výrazně nižší, než u ostatních obžalovaných. Je určena tím, že obžalovaná byla do spáchání trestného činu spíše zatažena obžalovaným K., než aby k němu sama přistoupila. Odpovídá také rozsahu způsobeného následku a krátkosti období, po které trestný čin páchala. Z dokazování rovněž vyplynulo, že obžalovaná minimálně uvažovala o ukončení tohoto druhu podnikání a tím by došlo i k ukončení trestné činnosti. I když to nevedlo k viditelnému výsledku, podporuje to závěr, že obžalované schází zločinné nebo kriminální uvažování, které bylo možné vysledovat u ostatních obžalovaných. Závažnost zločinu obžalované je tedy výrazně nižší, než u ostatních obžalovaných, a už sama o sobě navozuje úvahu, jestli zákonem dané rozpětí, není pro obžalovanou nepřiměřeně přísné.

Dále soud hodnotil poměry obžalované K., které jsou uspořádané, stabilní a věrohodné. Obžalovaná je zaměstnána v realitní kanceláři, má vlastní podnikání, kterému se průběžně věnuje a které se jeví naprosto bez problémů. Založila rodinu s obžalovaným K. a vychovává dítě. Celkově se jeví, že obžalovaná si dokáže v životě velmi dobře poradit a začlenit se do běžného občanského života. Poměry obžalované jsou tedy příznivé. Totéž lze říci o dosavadním způsobu jejího života. Soud nemá žádné poznatky o jakýchkoliv poklescích v životě obžalované, a proto ji hodnotí příznivě. Z toho se také odvíjí velmi nadějně možnosti nápravy obžalované. Vystupování obžalované u soudu, skutečnosti zjištěné v průběhu dokazování o míře zapojení obžalované do spáchaného zločinu i o jejím dalším směřování soudu ukazují, že náprava obžalované je ne-li zajištěna, tak na velmi dobré cestě. I tyto skutečnosti hovoří příznivě pro obžalovanou a opět naznačují soudu, aby zvážil, zda není možné ukládat obžalované jiný trest než v základní trestní sazbě.

Na straně obžalované soud shledal významnou polehčující okolnost podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, protože obžalovaná K. vedla před spácháním trestného činu řádný život. Mírně obžalované polehčuje také to, že pravdivě popsala podstatné skutečnosti týkající se jejího skutku, který je jí připisován, i když soud z vyznění výpovědi v řízení před soudem nemohl výpověď za úplné doznání. Proti obžalované stojí přitěžující okolnosti podle § 42 písm. a) trestního zákoníku a žádná další přitěžující okolnost; obžalovaná spáchala čin s rozmyslem, jak to vyplývá z její výpovědi. Nejenom že postupovala podle pokynů obžalovaného K., ale ještě sama tyto kroky promýšlela, ujišťovala se u ostatních obžalovaných, zda a jak má v této věci postupovat. Po přičtení polehčujících a přitěžujících okolností se stále nabízí úvaha, jestli obžalované ukládat trest v základní trestní sazbě nebo v nižší výměře. Soud také porovnal podíl obžalované K. na spáchání zločinu. Musí obrazně konstatovat, že obžalovaná naskočila do rozjetého rychlíku, ve kterém pouze zastoupila obžalovaného K. a spolupracovala s ostatními obžalovanými. Na samotných základech její trestní odpovědnosti to nic nemění, ale od ostatních obžalovaných ji to významně odlišuje. Soud zohlednil, že obžalovaná v současné době vychovává malé dítě a uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody za situace, kdy nepodmíněný trest odnětí svobody je současně ukládán i otci dítěte (obžalovaný K.), by z dítěte rázem udělalo polosirotku. Proto je soud přesvědčen, že je tu mimořádný souběh okolností případu a poměrů obžalované, které umožňují podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku dosáhnout účelu trest i trestem nižší výměry. Proto soud rozhodl uložit obžalované trest přibližně v polovině možného snížení výměry podle § 58 odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, tedy trest odnětí svobody v trvání tří let. Jak soud konstatoval, osoba obžalované, její poměry a její dosavadní život dávají výraznou záruku, že obžalovaná dále povede řádný život, nedopustí se žádné trestné činnosti. Obžalovaná zajišťuje dítě finančně i osobní péči a není důvod se domnívat, že by měla nějaké další trestné činnosti dopustit znovu. Pro dosažení účelu zcela stačí hrozba případného výkonu trestu. Proto se soud rozhodl obžalované trest odnětí svobody podmíněně odložit na zkušební dobu v trvání pěti roků podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku.

Také obžalovaná K. se trestného činu dopustila v pozici členky statutárního orgánu obchodní společnosti, zneužila tuto funkci ke spáchání trestného činu a porušila povinnosti, které z této pozice pramení. Je tedy na místě, aby jí byla možnost takového zneužití na přiměřenou dobu odejmuta. Proto soud rozhodl uložit obžalované trest zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech

obžalované na dobu pěti roků. Vzhledem ke způsobenému následku a prospěchu, který z trestné činnosti všech obžalovaných plynul, počítaje v to i obžalovanou K., soud i u obžalované zvažoval ukládání trestu, který by ji postihl na majetku. I tady soud upustil od možnosti propadnutí věci nebo propadnutí náhradní hodnoty spočívající v zajištěných nemovitých věcí. Naopak propadnutí peněžité částky, kterou obžalovaná vydala při domovní prohlídce, podle soudu nic nebránilo. Obžalovaná se podílela na získání majetkového prospěchu DKCG, propadnutí finanční částky jako náhradní hodnoty bylo tedy na místě. Nejsou zde přímo věci, které by obžalovaná získala trestným činem, které by bylo možné propadnout podle § 70 trestního zákoníku, protože je obžalovaná zužitkovala nebo zprostředkovala. Proto soud rozhodl o uložení trestu propadnutí náhradní hodnoty uvedené částky 146 tis. Kč, kterou obžalovaná při domovní prohlídce vydala, která jí byla zajištěna pro účely trestního řízení. Kromě tohoto soud považoval za odpovídající uložení dalšího peněžitého trestu v nejnižší výměře ze všech obžalovaných ve výši 100 denních sazeb, výši denní sazby soud odvíjel od majetkových poměrů obžalované, která vlastní a pronajímá dům a pobírá mzdu ve výši 10 tis. Kč ve svém původním realitním podnikání. Tomu odpovídá výše denní sazby ve výši 1.000,- Kč a z těchto kritérií pak celková výměra peněžitého trestu ve výši 100 tis. Kč. K uloženému peněžitému trestu soud stanovil také odpovídající náhradní trest odnětí svobody.

Při stanovení druhu a výše trestu obžalované právnické osoby DKCG soud vycházel z povahy a závažnosti trestného činu. Lze zopakovat v podstatě totéž, co u obžalovaného K.. Povaha činu je jednoznačně ziskuchtivá, jak se vyhnout placení zákonných daní a obohatit se tím na úkor státu. Závažnost činu je vysoká, je určena zejména dotčeným zájmem na řádném výběru daní a plnění funkcí státu, které musí být odpovídajícím způsobem finančně zajištěny. Způsob provedení činu byl sofistikovaný a promyšlený. Do jeho spáchání řada fyzických osob, jejichž společným úmyslem bylo pomoci právnické osobě DKCG snížit svou daňovou povinnost a zkrátit daň za pomoci dalších obchodních společností vytvářením „nákladových“ faktur, převodu finančních prostředků a vzbuzováním dojmu, že mezi obchodními společnostmi dochází k běžné hospodářské činnosti, ačkoliv nic takového se nedělo. Jedinou skutečnou ekonomickou činnost vyvíjela právě jenom DKCG. Nutno poznamenat, že tato činnost byla vysoce zisková a právě vysoké zisky a tomu odpovídající vysoká daňová povinnost jak na DPH i na DPPO přiměly právnickou osobu i ostatní obžalované k vytvoření systému, který její daňovou povinnost výrazně snižoval. Následky odpovídají prvním třem obžalovaným, tedy účasti právnické osoby na spáchané trestné činnosti od účinnosti zákona č. 418/2011 Sb. tedy od 1. 1. 2012. U DPH na spáchání činu v bodech 24. – 28. s výší způsobené škody přesahující 31 mil. Kč. U DPPO zahrnutí faktur, zpracování účetnictví a vypracování daňového přiznání k DPPO za rok 2011 přesáhlo do doby účinnosti citovaného zákona, takže i zkrácení této daně za rok 2011 již spadá pod trestní odpovědnost postižitelnou podle uvedeného zákona. V tomto případě zkrácení daně z příjmu právnických osob přesahuje 73 mil. Kč; celkem zkrácení daně odpovídá hodnotě 105 mil. Kč.

K poměrům právnické osoby lze uvést, že se jednalo o společnost fungující, vysoce ziskovou, provozující podnikatelskou činnost v reklamních službách s významnou přidanou hodnotou, čemuž také odpovídá výše majetku, která byla zajištěna v rámci trestního řízení. V současné době obžalovaná právnická osoba prochází insolvenčním řízením. Kromě nyní projednávaného skutku nebyla právnická osoba nějak problémová a nijak nevybočovala z

hospodářského provozu podobných právnických osob. Soud u obžalované právnické osoby neshledal žádný veřejný zájem na jejím provozování, nemá ani strategický nebo obtížně nahraditelný význam. Po spáchání činu a po zahájení vyšetřování, činnost právnické osoby v provozované podobě prakticky ustala. Nepřišla žádná snaha po náhradě škody nebo odstranění škodlivých následků činu. Při úvaze o druhu trestu soud není přesvědčen, že by musel zrušit právnickou osobu. Jednak ke zrušení právnické osoby zřejmě budoucnost právnické osoby směřuje, ale nebyla splněna podmínka, že by činnost právnické osoby převážně nebo zcela spočívala v páčání trestné činnosti; v tomto případě tomu tak nebylo. Obžalovaná právnická osoba vyvíjela skutečnou reálnou a úspěšnou podnikatelskou činnost. Dalším nabízejícím se druhem trestu byl trest propadnutí majetku. V tomto případě podmínky pro uložení tohoto trestu zcela odpovídající situaci obžalované DKCG. Obžalovaná se dopustila zvláště závažného zločinu zkrácení daně podle § 240 odst. 3 trestního zákoníku. Úsilí všech obžalovaných, včetně právnické osoby, bylo zaměřeno právě na získání majetkového prospěchu pro právnickou osobu. Proto soud rozhodl uložit uvedený trest propadnutí majetku v těch částech, které byly zjištěny v trestním řízení, tedy finančních částek zajištěných na bankovních účtech vedených na jméno společnosti DKCG u UniCredit Bank, Raiffeisenbank a Československé obchodní banky. Dále trest propadnutí majetku částky 500 tis. Kč vydanou při domovní prohlídce, která rovněž byla identifikována jako finanční prostředky DKCG, dále části pohledávky zaplacené na účet DKCG ze společností BPA Sport marketing, které zčásti uhrazeny a jsou uloženy na bankovním účtu České národní banky ve výši 10 mil. Kč. Trest propadnutí části majetku byl uplatněn i na osobní automobily patřící DKCG, z nichž část již byla v průběhu trestního řízení prodána, aby se zabránilo ztrátám na jejich ceně. Ve zbytku byly propadnuty automobily, které budou prodány později, které se tímto stanou majetkem státu, a bude s nimi odpovídajícím způsobem naloženo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybný.

Krajský soud v Brně
dne 14. listopadu 2016

Mgr. Tomáš Svěd Kurfiřt v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Ungrová